Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

EYLÜL
1985
Sayı: 68
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

12 Eylül 1980 darbesinin 5. yılında;

ASKERİ FAŞİST CUNTAYI NEFRETLE LANETLİYORUZ!

Biz, Türkiye ye, komprador burjuvazinin ve toprak ağaları sınıfının demokrasi getireceğine, veya onların diktatörlüğü altında burjuva anlamda bile demokrasinin mevcut olabileceğine, hele günümüz şartlarında asla inanmıyoruz. Ancak faşizmin değişik tonları mümkün olabilir öyle de olmaktadır. Komünistler, kitleleri, faşizmin değişik tonları arasında seçme yapmaya zorlamazlar...

Faşizm, şartlara göre parlamentoyu muhafaza ederek veya tasfiye ederek, çok daha koyulaşabilir, çok daha barbarlaşabilir. Bunu önlemenin yolu, faşist diktatörlüğün daha koyu biçimlerine karşı ehven biçimlerinin muhafazasını savunmak değildir. Şartları müsait görür görmez, gericilikle işbirliği aracı olan bir reformcu burjuva iktidarını savunmak da değildir. Faşizmin bütün biçim ve derecelerine karşı anti-faşist halk cephesi iktidarını savunmak, bunun için mücadele etmek ve bu iktidarı gerçekleştirmektir. Bu hedef aynı zamanda anti-feodal ve anti-emperyalist mücadelenin, yani demokratik halk devriminin de hedefidir. Ülkemizin bugünkü şartlarında özü toprak devrimi olan demokratik halk devrimi mücadelesi, aynı zamanda anti-faşist bir karakter taşır. Feodalizm ve emperyalizmle birlikte faşizmin de kökünü kazıyacak olan mücadele, proletaryanın önderliğinde, temel gücünü köylülerin teşkil edeceği silahlı halk savaşıdır. Emperyalizme ve feodalizme karşı olduğu gibi faşizme karşı da halkın üç silahı vardır: Parti, halk ordusu, halkın birleşik cephesi. Halk bütün düşmanlarını: feodalizmi komprador büyük burjuvaziyi, emperyalizmi ve faşizmi, bu üç silahla yenecektir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA (Seçme Yazılar, sf: 299/301)

Devamı Sayfa 2'de

**Parlamentosuyla, Cuntasıyla,
Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti!
Faşizme Ölüm, Bağımsız Demokratik Türkiye!
Demokratik Halk Devrimi Yolu Halk Savaşı Yoludur!**

Askeri faşist cuntayı nefretle lanetliyoruz!

ABD emperyalistlerinin, faşist Türk devletinin önüne koyduğu görevleri en iyi bir biçimde yerine getirmek amacıyla, faşist generaller cuntasının askeri bir darbeyle yönetimi ele geçirdikleri 12 Eylül 1980'den bu yana 5 yıl geçti. Halkımaz açısından acılarla dolu, kapkara bir dönem olan bu 5 yıl süresince, başta ABD emperyalistleri olmak üzere emperyalistler, onların uşakları komprador patronlar ve toprak ağaları, özellikle de temsilciliğini üstlendiği hakim sınıfların Kemalist-İnönücü kanadının çıkarları lehine faşist cunta bir dizi adımlar attı. Ekonomik, siyasi, ve askeri alanlarda atılan bu adımlar üzerine gerek daha önce çeşitli yazılarımızda uzun uzun durduğumuz için, gerekse de bu 5 yıl süresinde yaşanılan olayların hala bütün canlılığı ve tazeliği ile bellekle rimizde olduğu için bunlar üzerinde uzun uzadıya durmayacağız. Esas olarak son dönemdeki gelişmeler ışığında bugünkü durum üzerinde yoğunlaşarak, bazı tehlikeli eğilimlere dikkat çekmeye ve tüm devrimcileri uyarmaya çalışacağız.

TÜRK HAKİM SINIFLARI İÇİNDEKİ DALAŞMA VE MÜCADELE HER ALANDA KESKİNLEŞİYOR!

Emperyalist, sosyal-emperyalist devlet ve tekeller arasında keskinleşen rekabet ve mücadelenin bir yansıması ve devamı olarak, ülkemizde de emperyalizmin uşağı hakim sınıfların yeni komprador patronların ve toprak ağalarının çeşitli klikleri arasında keskinleşerek süren dalaşma 1979-80'lerde en uç boyutlara varmıştı. O dönemde devleti tehdit eden, halkın gelişen devrimci mücadelesine karşı bile asgari müştereklerde birleşemiyecekleri bir boyuta ulaşan hakim sınıflar arasındaki çelişki, 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen darbeyle, Kemalist-İnönücü kliğin temsilcisi olarak iktidarı ele geçiren faşist generaller cuntası tarafından, merkezci Kemalist-İnönücü klik lehine zor yoluyla geriletildi. Darbeyle iktidarı ele geçiren cunta, diğer hakim sınıf kliklerinin siyasi partilerinin faaliyetlerini durdurduğu gibi, bunların devlet içindeki güçlerini de adım adım ama önemli ölçüde zayıflattı. Devletin en kilit noktalarına kendi kliğinin adamlarını getirdi.

Uzun bir süre, yani 12 Eylül 1980'den 6 Kasım 1983'e kadar, esas olarak tüm ipleri kendi kontrolüne alarak, devlet iktidarı içinde yerini sağlamlaştırmaya çalışan merkezci Kemalist-İnönücü kanadın temsilcileri, bu çabalarını, yasalar ve özellikle de Anayasa ile de birleştirerek ve Anayasaya geçici maddeler ekliyerek sağlama almaya çalıştılar.

Gerek faşist cuntanın halka, devrimcilere karşı giriştiği mücadelede başarılı olması için, gerekse siyasi örgütlenmeleri dağıtıldığı ve çeşitli yasal yasaklamalarla karşı karşıya bulundukları için 1983 seçimlerine kadar fazla seslerini çıkarmıyan, hakim sınıfların diğer kanatları, bu dönemde muhalefetlerini esas olarak, Odalar Birliği, TÜSİAD içindeki adamları vasıtasıyla, ekonomik alanda yürütmüşlerdir.

6 Kasım 1983 seçimleriyle demokrasiye geçiş oyununun tezgahlanmasıyla birlikte diğer hakim sınıf kanatlarının siyasi partilerine kademeli olarak izin verilmeye, bunlar tekrar kademe kademe devreye sokulmaya başlanmıştır. 6 Kasım seçimleriyle faşist cuntanın kendine örnek olarak aldığı Amerikan sistemi gereğince ve kendi isteği doğrultusunda, biri kendi partisi MDP olmak üzere, 3 partiye seçime katılma izni verilmiştir. Sahte bir demokrasi gösterisi de olsa, 12 Eylül den sonra bilinçli olarak ve şiddet yoluyla halk politikadan uzaklaştırılmaya çalışılmasına rağmen, objektif olarak 6 Kasım öncesi oluşan sınırlı ve güdümlü partiler çerçevesinde de olsa bir tercihe zorlanmış, cunta partisi MDP yerine Amerikanca IMF patentli ANAP seçimlerden en güçlü parti olarak çıkarak cuntanın isteği ve beklentisi gerçekleşmemiştir.

25 Mart yerel seçimleriyle, hakim sınıflar içindeki demokrasi bir kademe daha genişletilmiş ve MDP, ANAP ve HP dışında SODEP, DYP ve RP'de yerel seçimlere katılmışlardır. Yerel seçim sonuçları 6 Kasım seçim sonuçalrını önemli ölçüde geçersiz kılmış ve 6 Kasım seçimlerine katılmayan üç parlamento dışındaki parti % 40 oranında oy alarak, cuntanın hesaplarını biraz daha karıştırmıştır. 25 Mart yerel seçimlerinde hükümet partisi ANAP'ın 6 Kasım seçimlerinde aldığı oyu koruması, hükümetin işleyişini devam ettirmesini sağlamıştır.

25 Mart yerel seçim sonuçları, hakim sınıfların partileri içindeki yapılanmaları önemli ölçüde sarsmış, gerek halktaki hoşnutsuzluk ve öfke, halk muhalefetindeki kıpırdanmalar, gerekse, hakim sınıf partilerinin henüz oturaklaşmaması, partiler içindeki ve arasındaki yeni ilişki ve çelişkileri gündeme getirmiştir.

Bugün gelinen noktada, iktidar içinde esas güç hala, merkezci kanattır. Bunların güçlü bir siyasi partisi olmamasına rağmen, devlet iktidarı içinde başta ordunun üst kademeleri ve Cumhurbaşkanlığı olmak üzere, bürokrasinin önemli subaşları bunların kontrolündedir. 12 Eylül ve sonrası faşist Konsey etrafında birleşen bu kesim, içinde 6 Kasım seçimleri arifesinde ve sonrasında su yüzüne çıkan çatlak devam etmekte, özellikle Ulusu önderliğindeki bir kesim, sağda güçlü bir parti yaratmak amacıyla, Demirel'le uzlaşma çizgisi izlemektedir. Ağustos ayında yapılan MDP konrgesinde Sunalp genel başkanlıktan alaşağı edilmesiyle, bu kesim MDP içinde güçlenmiştir.

6 Kasım seçimleri sonrası, bir dizi yasalarla en azından 10 yıllık süreyi kendi kontrolleri temelinde götürmeyi amaçlayan merkezci kanat, 6 Kasım seçimlerin den bu yana önemli engellerle karşılaşmış, önümüzdeki dönemde, hem hakim sınıflar içiresinde keskinleşen çelişkilerden dolayı, hem de halk muhalefetinin yükselme yönünde ilerlemesinden dolayı, daha güçlü engellerle karşılaşacaktır.

Amerikancı ANAP, hükümet partisi olmanın devlet iktidarı içinde aşağıdan yukarıya doğru adım adım mevzi kazanmasının avantajı ile şimdilik kendi içinde çok önemli bir sorunla karşılaşmamaktadır. Bütün varlığı sürekli olarak yükselmeye ve mevzi kazanmaya bağlı olan bu partinin, önümüzdeki dönem, alacağı her yenilgi yamalı bohça olan yapısındaki çatlaklıkları beraberinde getirecektir.

DYP, 1. kongresinde Demirel'e sadık kesimin, cuntayla uzlaşmak isteyen kesimi yenilgiye uğratması ve ANAP hükümetinin hızla teşhir oluşu sonucu, şimdilik yoğun bir biçimde mevcut hükümeti eleştirmekle ve kendisini kamuoyuna alternatif olduğunu göstermekle meşgul. Merkezi kanada kıyasla ordu içindeki zayıf güçünden dolayı, askeri darbelere karşı çıkar gözüken bu parti, Demirel ve siyasi yasaklılar için istediği demokrasiyi tüm halkın talebi haline getirmeye, böylece de hem kendini güçlendirmeyi, hem de halka demokrasi savunucusu görünmeyi amaçlamaktadır.

Eski CHP tabanına sahip çıkmaya ve halkın cunta ve Özal hükümetine tepkisini kendi bentlerine kanalize etmeye çalışan, B.Avrupa emperyalistlerinin uşaklığını üstlenen hakim sınıf kanatlarının siyasi temsilcisi üç parti devlet içindeki kayıp ettikleri mevzileri yeniden ele geçirmek ve daha da güçlenmek için yeni yeni manevralara girişmektedirler. Bunlardan, Cuntanın onayı ile 6 Kasım seçimlerine katılan ve gönüllü muhalefete soyunan HP'nin Calp önderliğindeki yönetimi, gelişmelere ayak uyduramadığı ve yüzüne geçirdiği halkçı maskesi çok kaba olduğu için, parti içinde "sol" kesim tarafından 1. kongrede yenilgiye uğratılarak, Aydın Güven Gürkan ve ekibi yönetime geldi. Yönetime gelmesinde Ecevit'lerinde dolaylı desteğini alan veya en azından böyle bir hava estiren Aydın Güven Gürkan ve ekibi, Halkçı Partinin 1. Kongresinden sonra, 25 Mart yerel seçimlerinden ikinci büyük parti olarak çıkan eski CHP içindeki bütün hizipleri bünyesinde toplayan İnönü önderliğindeki SODEP ile birlik görüşmelerine oturdu. Daha güçlü bir "sosyal demokrat" parti yaratmak için yapılan birlik görüşmeleri, iki partinin de küçük kurultaylarında onaylanarak, somut adımlar atılmasına geçildi. Muhtemelen bu iki parti Halkçı Sosyal Demokrat Parti adı altında bir parti içinde birleşeceklerdir.

Ecevit önderliğinde, "taban örgütlenmesi", "halkın kendi partisi" vb. demagojileriyle örgütlenme hazırlığı içinde olan Demokratik Sol Parti, resmen ortaya çıkmak için elverişli koşulların oluşumunu beklemektedir. Daha süslü ve "sol" laflarla propaganda yürüten bu parti diğer

partilerin halkın istek ve taleplerine cevap veremiyeceği hesabıyla, bunların teşhirlerinden doğabilecek ve daha şimdiden başlayan bir yönelimi kendi kontrolüne alma planlarını yapmaktadır.

Etkin muhalefet şiarıyla önümüzdeki dönem, halkın cunta ve ANAP hükümetine karşı muhaleetini toparlamayı amaçlayan bu kesim, halkın bir takım demokratik, ekonomik haklarına sahip çıkar görünerek de, muhalefeti demokrasi havarisi kesilmenin en iyi aracı olarak kullanmaya çalışacaklardır. Sürekli olarak, B.Avrupa tipi bir demokrasi hedefini halka kurtuluş olarak gösteren bu partilerin, en temel fonksiyonları faşist düzenin sübopları olmalarıdır. Faşist düzenin sürdürülmesi ve halkın muhalefetinin düzen sınırları içinde tutulmasını sağlamayı esas görev edinen bu partilerin yüzlerine takamıyacakları maske yoktur. Bunların "sol"culuğu halkın düzene karşı muhalefeti arttıkça keskinleşmekte, bin bir çeşit manevra ve yalanla halka kendilerini kurtuluş olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bunların halk için taşıdıkları tehlike, bir dizi orta ve küçük burjuva reformist, revizyonist teşkilatın bunaları halka şirin olarak göstermeleriyle, diğer hakim sınıf partilerine nazaran, bunların "iyi" kabul edilebilinir olduğu şeklindeki dolaylı ve dolaysız propagandalarıyla daha da artmaktadır.

Rus sosyal-emperyalistlerinin Türkiye'deki uşakları, efendilerinin uluslararası alandaki çıkarlarına tabi ve ona hizmet eden taktiklerle, halk üzerindeki etkinliklerini arttırmaya çalışmaktadırlar. Rus sosyal-emperyalistleri 12 Eylül askeri darbesinden sonra, giderek daha fazla ABD emperyalistlerinin her yönlü güdümüne giren ve onun uluslararası ve bölgesel çıkarları doğrultusunda hareket eden cunta ve Özal hükümetini tehdit ve santajlarla geriletmeye çalışırken, uşakları da buna uygun taktik izleyerek, cunta ve Özal hükümetine alternatif olarak DYP ve SODEP'i öne çıkararak desteklemektedirler. Bunların, cunta ve ANAP hükümetine kıyasla Sovyetler Birliği ile daha dengeli bir politika izleyeceği propagandası yapmaktadırlar.

Cunta ve ANAP hükümeti, geçmiş Amerikancı yönetimlere nazaran ABD emperyalizminin güdümüne girmede, onun maşalığını üstlenmede daha cüretkar adımlar atmalarına rağmen, yine de Sovyetler Birliği'nin elindeki ve güdümündeki kozlardan çekinerek, bugün için daha fazla Sovyetler Birliği'ni karşısına almama ya çalışmaktadır. Başta Rus sosyal-emperyalistleri olmak üzere tüm sosyal-emperyalist ve güdümündeki güçler, faşist Türk devletine kendi çıkarlarına dokunduğunda hoplarken, devrimcilere ve halka yönelik baskılarını desteklemektedirler. Bu karşı-devrimci politikanın sonucu olarak, sosyal-emperyalistler ve güdümündeki kukla devletler çok sayıda devrimci ve yurtsever cuntaya teslim etmişlerdir.

HALK MUHALEFETİNİN DURUMUNA GELİNCE

12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, halkın düzene karşı gelişen muhalefetini zor ve demagoji vasıtasıyla gerileten faşist cunta, anayasa oylamasında bu başarısını en üst noktaya ulaştırdı. Zor yoluyla örgütlü güçlere ağır darbeler vuran cunta, demagoji yoluyla da halkın geniş kesimlerini kuyruğuna taktı. Bir dizi temel sorunda faşist demagojiye dayanan cunta propagandası, hayatın gerçekleri ve devrimcilerin propagandaları karşısında sürekli olarak etkisini kayıp etti. Nitekim bunun sonucu, 12 Eylül sonrası geriletilen halk muhalefeti adım adım hareketlenmeye, halkda mevcut olan hoşnutsuzluk ve öfke daha da artmaya, kıpırdanmalara dönüşmeye başlamıştır. Baskı ve terör bütün şiddetiyle sürmesine, hatta daha azgınlaşmasına rağmen, önümüzdeki dönem halkın muhalefeti daha da yükselecek, kıpırdanmalar artacaktır.

Bugün başta yüzüne "demokrasi" maskesi geçiren DYP ve HP-SODEP ikilisi, ANAP'ın teşhir olmuşluğundan yararlanarak, geniş kitleleri etkilemeye çalışmaktadır. Bunlar; açlık, sefalet, fukaralık edebiatı yaparak, yer yer de halkın bazı ekonomik ve demokratik haklarına sahip çıkar görünerek, halkı kendi peşlerine takmaya çalışmaktadırlar.

Halkın ekonomik ve demokratik taleplerine sahip çıkar gözüken bir kısım hakim sınıf partilerinin sahtekarlığına yüzüne ML maskesi geçiren bir dizi oportünist, revizyonist teşkilatta destek olmakta, onlarda halkın devrimci enerjisini geçmişte olduğu gibi önümüzdeki dönemde düzen sınırları içinde çarçur etmenin teorisini yapmaktadırlar. Önlerine merkezi görev olarak, demokratik hakların elde edilmesini koyan, ve bunun içinde hakim sınıfların demokrasi havarisi kesilen kesimlerle işbirliğine soyunan oportünist ve revizyonistlerin bunlara getirdiği eleştiriler, neden daha fazla "demokrat" olmadıkları neden demokratik hakları daha kararlı bir biçimde savunmadıkları noktasındadır ve halka kendilerinin demokratik hakları bunlardan daha kararlı savunduklarını ispatlamaya çalışıyorlar.

12 Eylül öncesi faşizmi MHP'yle eşitleyen ve ondan ibaret görenler, bugünde faşizmi cunta ile eşitlemekte, cunta dışındaki hakim sınıf partilerini, faşizme karşı mücadele güçleri olarak görmektedirler. Demokratik ekonomik hakların elde edilmesini bunlardan bekleyen bu güçler, ülkemizde demokrasi sorununun devrim sorunu olduğu gerçeğini reddederek, on yıllardır uğruna mücadele yürüttükleri, ama bir türlü sağlıyamadıkları bir burjuva "demokrasisi" sağlamanın, bugünde değişik kılıflar altında çabası içindedirler. Birbirlerini keskin bir şekilde "reformculuk"la da suçlayan bu revizyonist güçlerin bir kısmı cuntanın demokrasiye geçtiğinin,demokratikleşme sürecine girdiğinin, propagandasını yaparken, bir kısmı da, hakim sınıfların her alanda, devlet iktidarı içinde ve onun bütün kurumlarında birbirleriyle sürdürdüğü mücadeleyi "asker-sivil" çatışması olarak göstererek, cunta dışındaki diğer hakim sınıf partilerini "sivil", demokrasi güçleri olarak göstermekte, bunların cuntaya karşı devlet içinde mevzi kazanmasını demokrasinin başarısı olarak göstermektedirler. Yine, daha "ince" kılıflı bir revizyonist eğilim ise, görünürde, mevcut partilerin hiçbirinin "demokrasi" getiremeyeceğini savunurken, "demokrasi" mücadelesini önüne temel görev olarak koymakta, bunun içinde DSP gibi hakim sınıf partileriyle ortak mücadele çağrısı yapmaktadır. Tüm bu revizyonist eğilim ve düşünceler, geçmişte halkı düzen sınırları içine hapseden eğilim ve düşüncelerden özde hiçbir farkı yoktur. Değişiklik sadece yeni döneme uygun şekillenmeleridir. Bu anlamda, bu eğilim ve düşüncelere karşı mücadele, ML'lerin dün olduğu gibi, bugünde önünde duran önemli bir görevdir.

Halk saflarında görülen diğer bir tehlikeli eğilim de, yılgınlığı körükleyen, örgütsüzlüğü savunan tasfiyeci eğilimdir. Bazı gruplar ve çevreler bu tasfiyeciliğin teorilerini üretmekte, bu teorileri devrimci saflarda egemen kılmaya çalışmaktadırlar. Bunlar geçmişin ve günümüzün bütün devrimci değerlerini küçümseyerek ve reddederek, hakim sınıfların ekmeğine yağ sürmekte, onların çabalarına bu anlamda ortak olmaktadırlar.

Başta faşist cunta ve Özal hükümeti olmak üzere, tüm hakim sınıf partileri, reformist orta burjuva aydınların önemli bir bölümünü de yanına alarak, son dönemlerde yoğun olarak Türk milliyetçiliği temelinde, "bölücü", "ayrılıkçı" propagandasına hız vermektedirler. Kürt ulusunu ve onun "kendi kaderini tayin hakkını" hedefleyen bu propaganda yoğun Kemalizm propagandasıyla birleştirilerek halk kitleleri üzerinde etkili kılınmaya, özellikle Türk ulusundan emekçiler üzerinde küçümsenmiyecek ölçüde var olan Türk milliyetçiliğinin etkileri güçlendirilmeye Türk emekçileri, Kürt halkına karşı düşman edilmeye çalışılmaktadır. Bazı sözde "ilerici" geçinen aydınlarından bu faaliyete gönüllü olarak katılmaları ve sürdürmeleri yığınlar üzerindeki bu propagandanın etkisine karşı mücadelenin önemini daha da arttırmaktadır. Bugün somut olarak, sıkıyönetimin Türkiye Kürdistan'ında yoğunlaşması, Kürt emekçileri üzerinde baskı ve terörün arttırılması, milli çelişkinin ve toprak çelişkisinin keskinleştiğini gösterir. Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı Mücadelesi ve köylülerin toprak mücadelesi, hakim sınıfların ve onların devletinin en hassas yanını oluşturmaktadır. Türk hakim sınıfları aralarındaki çelişkine kadar keskinleşirse keskinleşsin, bugün olduğu gibi Kürt Ulusunun

Devamı sf: 23'de

İşte Bir Hainin İbret Verici Sonu!

● İtirafçı Şemsi, özgür ama ameliyatla yüzünü değiştirmeye mahkûm

Utançtan değil korkudan

Faşist Özal hükümeti, emperyalist efendilerinden kopya ettiği "**Pişmanlık Yasası**" adlı faşist provakasyon yasasını neden alel acele çıkarıp piyasaya sürdü?

Yayın organımızın geçen sayılarında yer alan "**Pişmanlık Yasası**" ile ilgili bir yazımızda bu soruyu cevaplandırmaya çalışmış, bunun nedenlerinden birisinin de; Şahin Dönmez, Hıdır Akbulut, Şemsi Özkan, Vecdi Tapşın gibi bir avuç dönek ve haini, sözüm ona "af"la "mükafatlandırıp", onları ülkemiz devrimci ve komünist hareketine karşı saldırı aracı olarak kullanmak olduğunu özellikle vurgulamıştık.

"**Pişmanlık Yasası**"nın yürürlüğe sokulmasının üzerinden henüz fazla bir zaman geçmemişken, bu sözlerimizin doğruluğu bariz biçimde ortaya çıkmaya başladı.

Faşist Türk devleti, yıllardır sürdürüle gelinen en vahşi baskı ve işkenceler pahasına boyun eğdiremediği onbinlerce ilerici yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist mahkum ve tutuklunun içine, son bir "çare" olarak kotarıp, oltanın ucundaki "şekere bulanmış zehirli yem" misali saldığı "**Pişmanlık Yasası**"nın ilk "av"ı olarak, **Şemsi Özkan** hainini seçip piyasaya sürdü. Hem de uşak basın üzerinden yürütülen, yoğun bir faşist demagoji kampanyası içinde.

Zindanlara doldurulan ve yıllardır en ağır baskı ve işkencelere maruz bırakılan, bir çokları ölüm oruçlarında, açlık grevlerinde, yeniden götürüldükleri sorgulama bürolarında hunharca katledilen on binlerce siyasi tutuklu ve mahkumla ilgili olarak tek satır dahi yazma gereği duymayan uşak basın, bu kez Şemsi Özkan haininin "tahliye" haberini büyük manşetler halinde verdi.

Peki neydi Şemsi Özkan'ın, onu bir anda "meşhur" eden ve uşak basın sayfalarına manşet "haber" olarak geçiren "özelliği"?

Elbette ki, Şemsi Özkan ismi etrafında koparılan bu faşist demagoji fırtınası boşuna değildi. Zira o sıradan halktan, ya da zindanlara doldurulan on binlerce siyasi tutuklu ve mahkumdan herhangi birisi değil; kendi örgüt arkadaşlarına, on binlerce siyasi mahkum ve tutukluya, halka ve devrime ihanet edip, karşı-devrim saflarına geçen bir **haindi.** O, bir süre devrimci saflarda yer almış, bir dizi eylemlere katılmış, keskin bir küçük-burjuva "sol" devrimciydi. Lakin yakalanıp düşman eline esir düştüğünde, bu "keskin" 'sol'culuğu bariz bir sağcılığa, teslimiyete dönüşmüş, alabildiğine kızgınlaşan sınıf mücadelesi ateşine dayanamıyarak çözülmüş, örgüt arkadaşlarını tek tek ele vermiş, düşman önünde diz çökmüş, halka ve devrime ihanet yolunu seçerek, faşizmin zavallı ve acınacak bir oyuncağı, bir robotu haline gelmişti.

Faşizm, ideolojik esareti altına aldığı ve önünde diz çöktürmeyi başardığı böylesine zavallı bir oyuncaktan, böylesine zavallı bir robottan, gereği gibi ve sonuna kadar yararlanmadan, adeta bir limon gibi onun suyunu sıkıp, posasını fırlatıp bir kenara atmadan durabilir miydi?

Hiç kuşkusuz ki, hayır! Zira, terör ve demagojiden başka silahı bulunmayan faşizm, halkımızın devrimci mücadelesini sırtından hançerlemek için bu tür oyuncaklara bol bol ihtiyaç duyacaktır. Nitekim, faşist Türk devleti, Şemsi Özkan türünden bir kaç hain ve döneği, bütün bir 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dönemi boyunca, onbinlerce siyasi mahkum ve tutuklunun zindanlarda yükselttiği şanlı direnişi kırmak için sonuna kadar kullanmakla kalmadı; şimdi de onları daha değişik biçimde kullanmaya, faşist terör ve zulme boyun eğmemiş onbinlerce siyasi mahkum ve tutukluyu ihanet bataklığına çekmenin, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine "saldırmanın", çeşitli milliyetlerden halkımızın devrimcilere komünistlere olan inanç ve güvenini sarsmanın aracı haline getirmeye çalışmaktadır. **Şemsi Özkan** hainin, "başarılı" biçimde oynadığı bu "faşizmin oyuncağı" olma rolünden dolayı "Pişmanlık Yasası"ndan yararlandırılanarak "tahliye" edilmesi olayı etrafında tezgahlanan senaryonun altında yatan gerçek işte budur!

Elbette ki, bu tür olaylar ve senaryolar ne ilktir ne de son olacaktır! Ezilenlerin sömürü ve zulüm düzenlerine başkaldırdıkları her yerde, tarih çöküşe giden sömürücü sınıfların ezilen sınıfların mücadelesi karşısında içine düştüğü korku ve aczi simgeleyen bu tür olay ve senaryolara bolca tanık olmuştur, bundan sonra da bolca tanık olacaktır! Bu, her şeyden önce sınıf mücadelesinin doğrudan ve doğal sonucudur!

Mesela bir **Van Der Lübe** vardır! Hitler faşizminin **Rayştag** provakasyonunda oyuncak olarak kullandığı zavallı insancık! Hitler faşizmi, sözüm ona bu zavallı oyuncağı, Dimitrov yoldaşın şahsında devrim ve yüce komünizm davasını "yargılama"nın aracı haline getirecekti! Peki ne oldu? İliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş olan Hitler faşizmi; ne Dimitrov yoldaşa, devrim ve yüce komünizm davasına en küçük bir leke sürebildi, ne de tarihin acımasız hükmü karşısında kendisini kaçınılmaz çöküşünden kurtarabildi.

Bunun gibi, iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş olan faşist Türk devleti de, halkımıza karşı bu tür oyuncakları, hainleri, muhbir, ajan ve provakatörleri çokça kullanmıştır. Zira "jurnalcilik" faşist Türk devletine, Abdülhamit gibi dedelerinden miras kalmıştır. Faşist Türk devleti bu dede meslek ve mirasını, bütün bir cumhuriyet tarihi boyunca bol bol ihya etmiştir!

Mesela bir İrfan Uçar vs. vardır! 12 Mart faşizmi döneminde, faşizmin mahkemelerinde Demirel'lere övgüler dizen, faşizmin "balonları" olarak allanıp pullanıp, hakim sınıflar tarafından uşak basın üzerinden reklam edilerek piyasaya sürülen! Peki ne oldu? İrfan Uçar gibi hainlerin faşist Türk devletine ve elebaşlarına dizdiği methiyeler, halkımızın

devrimci mücadelesinin yeniden çığ gibi yükselmesini ve faşist Türk devletine soğuk ecel terleri döktürmesini engelleyebildi mi?

Elbette ki hayır!

Gazeteler, Şemsi Özkan'ın, "Pişmanlık Yasası"ndan yararlandırılarak diğer dört "itirafçı" arkadaşıyla birlikte "tahliye" edildiği İstanbul 1 numaralı Askeri Mahkemesi'inde; faşizmin "akıl hocası" kesilerek "Türkiye'de itirafçılık olayını" ilk kez kendilerinin "kurumlaştırdık"larını; "itiraflarını korkmadan savunduğunu"; "Pişmanlık Yasası"nın "ölü doğmuş olmaması için", "bazı itirafçıların tahliye edilmesi gerektiğini" ve bu açıdan faşist Türk devletinin "tarihi bir görevi yerine getirmekle yükümlü" olduğunu vs. söylediğini yazmaktadırlar.

Zavallı **Şemsi Özkan**!!! Faşizmin oyuncağı olma "rol"ü bu kez de sana ve senin gibi bir kaç haine düştü! Doğrusunu söylemek gerekirse, faşist Türk devletinin sadece seni ve senin gibi bir kaç haini "af"fetmekle yetinmeyip, aynı zamanda sizlere birer tane de "madalya" takması gerekirdi! Zira, sadece "itirafçılık olayını ilk olarak" ("ilk olarak" demekle halt işliyorsun Bay Şemsi Özkan, senden önce de bu yolun yolcusu olmuş ve hainliği meslek edinmiş çok oyuncak çıkmıştır) "kurumlaştırmak"la kalmayıp, aynı zamanda "Pişmanlık Yasası"nın tutması için faşist Türk devletine "akıl hocası" kesilmekle böyle bir kara "madalya"yı çoktan hak ettin!

Zavallı **Şemsi Özkan**!!! Peki ama, madem bu kadar "cesaretli"ysen, o zaman niye o "güzel suratını" gizleme ihtiyacı duyuyorsun! Niye "alnın açık, başın dik" bir biçimde halkın içinde gezemiyorsun! Hadi diyelim ki, faşist Türk devleti yaptığın "hizmetlerden" ve "başarıyla" oynadığın "oyuncak" rolünden dolayı seni "af"fetti! Seni gündüz saatlerinde "Siyasi Şube"de polis gözetiminde tutup, geceleri yine aynı "güvenlik" önlemleri altında "ev"ine götürüp getirdi! Ya da kaldığın "ev"i sürekli olarak koruma altında tuttu! Veya sana, senin niteliğine yakışır yeni bir "kimlik" çıkardı, hatta sana "estetik ameliyatı" bile yaptırıp o kara yüzünü bir süre için de olsa halktan gizleme "başarısı" gösterdi!...

Peki halkımız seni "af"fedecek midir? Sen yedi kat yerin dibine dahi girsen, halkımız eninde sonunda seni arayıp bulmayacak mıdır? Nasırlı parmaklarıyla bir kerpeden gibi boynunu sıkıp, sana layık olduğun cezayı vermeyecek midir? Yoksa sen, halkımızın kendisine ihanet edenleri asla affetmeyeceği gerçeğini henüz öğrenmedin mi? Peki madem "öğrenmedin" halk sana bunu öğretmeyecek midir?

Zavallı **Şemsi Özkan**!!! Sen faşist Türk devletine karşı savaştığın için suçlu değildin. Asıl suçlu olanlar, emperyalistler uşağı hakim sınıflar ve onların emrindeki faşist Türk devletidir. Sen halkımıza ihanet edip, onların suç ortağı, faşizmin zavallı ve acınacak bir aleti, oyuncağı haline geldikten sonra **suçlu** oldun. Evet şimdi "suçsuz" değil suçlusun ve suçun **halka ihanet edip, faşizmin zavallı bir oyuncağı haline gelmektir**! Evet, sen sadece bir hiçsin, basit ve zavallı bir oyuncaksın! Hepsi o kadar!

Elbetteki devrim yolu dümdüz değildir ve devrim asla ziyafet vermeye benzemez. Devrim, ezilen sınıfların ezen sınıflara karşı giriştiği bir şiddet hareketi, bir sınıf mücadelesi fırtınasıdır. Bu fırtına öylesine amansız ve acımasız bir fırtınadır ki, senin gibi "geçici yol arkadaşları"nı ve çürük yumurtaları kaldırıp bir kenara fırlatır ve sonunda faşizmin zavallı birer paryası, zavallı birer oyuncağı haline getirir. Bu mücadele dişe diş, "aman", "acıma" tanımayan bir mücadeledir! Ya öleceksin ya da öldüreceksin! Ya sürüneceksin ya da süründüreceksin! Ya köle olacaksın ya da efendi! Ya şerefinle yaşayıp alnın açık başın dik gezeceksin ya da şerefsizliğinle her gün öleceksin! Ya teslimiyeti, dönekliği, ihaneti seçip faşizmin zavallı bir oyuncağı haline geleceksin, ya da mücadeleyi, direnişi seçip zafere giden yolda halkın her şeyden yüce gönlünde sarsılmaz biçimde taht kuracaksın! Ya o ya o! Ya devrim ya karşı devrim! Ya halk ya halk düşmanları! İkisinin ortası yoktur! Sen, halka, devrime ihanet yolunu seçtin! Faşizmin zavallı bir oyuncağı haline geldin! Faşist Türk devleti yıllardır seni, cezaevlerinde bir piyon gibi kullanmaktadır! Şimdi de, sözüm ona seni "af"federek başka türlü kullanmaya çalışıyor! "Pişmanlık Yasası"nın tutması için, seni, oltanın ucundaki "zehirli yem" gibi piyasaya sürüyor! Senin ibret verici sonunu, devrimi karalamanın, halkın devrime olan inanç ve güvenini sarsmanın, devrimci ve komünist hareket saldırmanın bir aracı haline getirmeye çalışıyor! Yani, faşizme hizmet eden bir oyuncak olarak seni sonuna kadar kullanıyor!

Zavallı **Şemsi Özkan**!!! Sen, faşist Türk devletinin, **"Pişmanlık Yasası"** adı altında, halkımıza, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine ve zindanlardaki onbinlerce ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist mahkuma karşı başlattığı yeni bir saldırı kampanyasının sadece zavallı ve acınacak bir oyuncağı durumundasın! Şöyle bir etrafına bak, faşist Türk devleti ne yapmaktadır? Seni ve senin gibi bir kaç dönek ve haini sözüm ona "af" edip "mükafatlandırırken", diğer yandan bunu onbinlerce siyasi tutuklu ve mahkumun derhal serbest bırakılması doğrultusunda, halkımızın en önemli demokratik taleplerinden birisi haline gelen bir "genel af"fı engellemenin aracı haline getirmektedir. Ceza süreleri bilen yüzlerce siyasi mahkumu "İstiklal marşı söylemedikleri, sivil faşistlerle aynı koğuşta kalmadıkları, "pişmanlık fişi" doldurmadıkları gibi gerekçelerle tahliye etmemekte, süngü zoruyla zindanlarda tutmaya devam etmektedir. Bir yandan senin gibi bir kaç haini "mükafatlandırıp" piyasaya salarken, diğer yandan "pişmanlık yasası" metnini, partimizin ve diğer devrimci-demokrat teşkilatların ölen sempatizan ve üyelerinin katliam resimlerine ekliyerek, helikopterle kitleler arasında dağıtmakta, geri bilinçli halka, "evlatlarını pişmanlık getirmeye ve devlete teslim olmaya zorlamaları" çağrıları yapmaktadır...

Peki bütün bunlar neyi göstermektedir? Faşist Türk devletinin "yıkılmaz" ve "güçlü" olduğunu mu?

Kuşkusuz ki hayır!

Aslında faşist Türk devletini "güçlü" ve "yıkılmaz" sananlar, Şemsi Özkan gibi bir avuç ödlek, teslimiyetçi, dönek ve haindir. Faşist Türk devleti aslında iliklerine kadar kokuşmuş ve çürümüştür! O aslında diken üzerinde oturmaktadır! Yıllardır sürdürülen azgın faşist zulüm ve terör pahasına, istediği, ya da özlediği "huzur" ve "istikrarı" sağlamayı başaramamış, en zor şartlar altında dahi kesintisiz biçimde ve mevzii olarak süren ve yeniden gözle görülür bir derlenip toparlanma içine giren devrimci ve komünist mücadele karşısında yeniden acz içine düşmüştür. Öyle ki, o şimdi de "pişmanlık yasası" türünden faşist provakasyon yasalarından ve Şemsi Özkan gibi faşizmin oyuncağı durumuna düşmüş bir kaç hainden medet umar hale gelmiştir.

Ama onun tüm çabaları boşunadır! O ne yaparsa yapsın, hangi yol ve yönteme baş vurursa vursun, kendi kaçınılmaz çöküşünü asla engelleyemeyecektir!

Faşist Türk devletinin yıllardır sürdüregeldiği azgın baskı ve terörü, sıkıyönetimleri, operasyonları, aramataramaları, tatbikatları, katliamları, işkence tezgahları, darağaçları, zindanları gibi, onun "pişmanlık yasası", "polis yasası" türünden faşist baskı ve provakasyon yasaları da sökmeyecektir!

Faşist Türk devleti, yıllardır sürdüre geldiği azgın baskı ve terör pahasına teslim almayı başaramadığı hiç bir samimi ve dürüst ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünisti "pişmanlık yasası"nın ihanet, teslimiyet ve döneklik bataklığına sürüklemeyi başaramayacaktır!

Çünkü onlar, Şemsi Özkan türünden bir avuç hain gibi faşizmin kara hatağına saplanıp, onun zavallı ve acınacak birer oyuncağı durumuna düşmekten ve halka, devrime ihanetin onursuzluğuyla yaşamaktansa, insanlık onurlarını koruyarak halk için, devrim için seve seve ölümü kucaklamayı her zaman için ve her şeye tercih edeceklerdir! Zira halk için, devrim için seve seve ölmek, faşizmin kölesi olarak yaşamaktan bin kat daha iyidir!

Devamı sf: 17'de

Faşizmin zindanlarında direniş sürüyor...

Adana cezaevinde başlayan açlık grevi, Özgürlük Mahkumlarının başarısıyla sonuçlandı!

Baskı, işkence, dayak, hakaret, küfür, falaka, jandarma dipçiği, polis copu, çeşitli faşist ideolojik saldırılar, yeniden işkenceye götürmeler, hücreye atmalar, ağır hapis cezalarına çarptırmalar, sürgüne göndermeler, savunma yasakları, kitap gazete gibi ihtiyaçları dahi kesmeler, hergün onlarca kalem kırmalar, "polis yasası", "pişmanlık yasası" türünden faşist baskı ve provakasyon yasalarını peş peşe yürürlüğe sokmalar... kısacası faşizmin akla hayale gelmedik bütün bu azgın saldırı ve baskıları, on binlerce özgürlük mahkumunun zindanlarda yükselen direniş ateşini söndürmeye yetmiyor.

Sözüm ona bol bol "demokrasiye geçiş" şarlatanlıklarının yapıldığı; "demokrasi havariliği"nin ortalıkta yeniden kol gezmeye başladığı; Evren, Özal gibi faşist elebaşlarının "Türkiye'de işkence, baskı olmadığı"na dair peş peşe demagojik demeçler patlatmaktan geri kalmadıkları bir ortamda, halkımızın yeniden için için kabarmaya ve yer yer taşmaya başlayan öfke ve hınç seline paralel olarak, özgürlük mahkumlarının faşizmin zindanlarından yükselen yeni yeni direniş haberleri de, dalga dalga yurdun dört bir yanına yayılıyor.

Bunun en son örneklerinden birisi de, partimizin yiğit savaçıları öncülüğünde başlatılan ve başarıyla sonuçlanan Adana Cezaevin'deki açlık grevidir.

Özgürlük mahkumlarının öteden beri direnişlerini sürdüre geldikleri Adana Cezaevi, faşist Türk devleti ve onun sıkıyönetim paşaları tarafından, MİT-CİA-KONTR/GERİLLA karanlık odalarından kotarılan bir dizi yeni faşist baskı ve uygulamalarla, adeta yeni bir Mamak, yeni bir Diyarbakır haline getirilmişti.

Bütün siyasi tutuklu ve mahkumlar, mahkemeye götürülüp getirilirken falakaya çekiliyor, en ağır baskı ve işkencelere, hakaretlere maruz bırakılıyorlardı. Tüm tutuklu ve mahkumlar, süngü zoruyla "istiklal marşı" okumaya, "yemek duası" yapmaya zorlanıyordu. Adli "suçlu"larla siyasi tutuklu ve mahkumlar arasına nifak sokulmaya çalışılıyor, mahkum ve tutuklular birbirlerine karşı kışkırtılıyor, adli tutuklu ve mahkumlar hergün sürekli havalandırmaya çıkarılırken, siyasi tutuklu ve mahkumlar ancak haftada üç kez ve belirli sürelerle havalandırmaya çıkarılıyordu. Yani "hava" bile faşist Türk devleti tarafından siyasi tutuklu ve mahkumlara karşı bir baskı ve işkence "aracı" olarak kullanılıyordu. En küçük bir kıpırdanma ve direniş belirtisi gösteren tutuklu ve mahkumlar derhal sorgulama bürosuna çekiliyor ve en ağır işkencelere maruz bıraktırılıyordu. Gardiyanlar cezaevinde istedikleri gibi at oynatıyor; tutuklu ve mahkumların, aile ve akrabaları tarafından binbir zorluklar pahasına bulunup getirilen paralarına, geceleri zorla el konuluyor; tutuklu ve mahkum kadın ve kızlara zorla sarkıntılık yapılıyor; faşist "ahlak"ın en rezil numuneleri sergileniyordu. Siyasi tutuklu ve mahkumlar koğuş yerine, içinde lağım sularının aktığı hücrelere, daha doğrusu lağım kuyularına dolduruluyordu. Dışardan hiç bir gazete, kitap, dergi ve hiç bir yiyecek, giyecek maddesi alınmıyordu. Tutuklu ve mahkumlar ihtiyaçlarını, fiyatların normalin çok çok üstünde olduğu cezaevi kantininden karşılamaya zorlanıyor, böylece kanları ilikleri sömürülmeye çalışılıyordu. Tutuklu ve mahkumlara, savunmalarını hazırlamaları için gereken hiç bir evrak, belge, kitap vs. verilmiyordu. Diğer yandan faşist Kemalist ideolojiyi işleyen kitaplar ise tutuklu ve mahkumlara süngü zoruyla dayatılıyordu. Keza polis yasası dahi, burada **anında** yürürlüğe sokuldu. Adana cezaevinde, bütün bu faşist uygulamaları azgınca sürdüren faşist Türk devleti yetkilileri, tutuklu ve mahkumların, aile, akraba ve yakınlarıyla dayanışma içine girmelerini çeşitli yollardan engellemeye çalışmaktan da geri kalmıyorlardı. Tutuklu ve mahkumların, bir çokları yurdun dört bir yanından ve yüzlerce kilometre uzaklardan gelen ana, baba, eş, çocuk, kardeş ve bacılarıyla görüşme süreleri sadece 6-7 dakikaydı...

Lakin, içlerinde partimizin onlarca üye, savaşçı ve taraftarının da bulunduğu siyasi mahkum ve tutuklular bütün bu baskı ve saldırılara karşı ayağa kalkmakta gecikmediler. Bütün bu faşist baskı ve uygulamalara derhal son verilmesi doğrultusunda, 18 Temmuz'da başlatılan ve büyük bir direniş azmiyle perçinlenerek sürdürülen 22 günlük açlık grevi, 8 Ağustos'da özgürlük mahkumlarının başarısıyla sonuçlandı. Siyasi tutuklu ve mahkumlar, polis yasasının uygulanması vs. hariç, diğer bir çok taleplerini cezaevi yönetimine kabul ettirdiler.

Devamı sf: 19'da

KÜÇÜĞÜM*

Bak güneşe küçüğüm
Nasıl parlak
Umudumuz gibi, yarınımız gibi
Senin gözlerin gibi
Gül güzelim yanaklarınla
Gül gözleri ışıklım
Sakın bükme boynunu
Bak demir yastıklı babanın yüzüne
Bak sözüne
Yarın ol, bugünden aş çağı

Küçüğüm
Yüreğim kanatlanır yüreğime
düştüğünde
Bir avuç gökyüzünün mavisine
Gözlerim açıldığında
Yüzlerinizi görürüm, gül yüzünü
Umutlanırım
Türkü söyleyen sesini duyarım
Böyle güzel olmalı türküler
Kötüyü örter gibi
Yıkar gibi dört bir yanı kirden

Sev küçüğüm dünyayı
Özlerim seni özlerim
O ışıktan içer gibi
Öperim gözlerinden öperim

* Bu şiir, kocası komünist bir tutuklu olarak halen Adana cezaevinde yatmakta olan bağrı yanık bir ana tarafından, dışarda babasız büyüyen ve babasının neden hapise girdiğini öğrenmeye, algılamaya çalışan çocuğuna ithaf edilmiştir.

Türkiye Kürdistan'ındaki vahşet bütün hızıyla devam ediyor!

Faşist Türk devletinin ezilen Kürt ulusu üzerinde sürdürdüğü imha, soykırım ve her türden barbarlık günümüzde de sürdürülen çok yönlü vahşetle süre gitmektedir. Şüphesiz ki, bunun nedeni mevcut ekonomik-siyasi yapının kendisidir. Herşeyden önce Türkiye çok uluslu bir ülkedir. Hakim olan Türk ulusundan başka ezilen bağımlı kategoride Kürtler'de ayrı bir ulus durumundadır. Ayrıca Türkiye'de ulus olma durumunda olmayan Laz, Ermeni, Çerkez, Rum, Arap gibi azınlık milliyetler var.

Hakim olan Türk ulusunun hakim sınıfları, ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde uygulanan amansız milli baskının uygulayıcılarıdırlar. Azgın bir ırkçılık, büyük Türk şövenizmi ile sürdürülen milli baskı barbarlık ve vahşet düzeyinde, ezilen Kürt ulusunu dişlileri arasında cehennem ızdırabına itmekte, hayatı dayanılmaz kılmaktadır.

Ağrı, Koçgiri, Dersim, Zilan örneklerinde olduğu gibi bu milli baskı bazan 10.000'lerce Kürt köylüsünün imhası noktasına vardırılarak süre gelmiştir.

Ezilen Kürt ulusunun en küçük kıpırdanışlarının üzerine faşist Türk ordusu sayıları 10.000'leri bulan ordu birliklerini sürmüş, toplu katliamlarla Kürdistan dereleri kana bulandırılmıştır. Bebeklerin süngülere takılması, köylerin talan edilmesi ateşe verilmesi, ölü kadınlara dahi tecavüz edilmesi, Kürt köylülerinin topluca kurşunlanarak çukurlara doldurulması, yerlerinden koparılarak genç, ihtiyar, kadın, çocuk demeden sürgünlere yollanmaları, kurulan istiklal mahkemelerinde yüzlercesinin idamla mahkum edilip infaz edilmesi, işkencelerden, komando zulmünden, katliamlardan geçirilmesi biçiminde süren Kürt ulusu üzerindeki baskı anlatılmakla bitirilemez. Fiziki saldırı ve imha faaliyetinin yanı sıra, Türk devleti, ideolojik saldırılarını da tarih boyu eksik etmedi. Irkçı, faşist asimilasyoncu uygulamalar at başı yürüdü. Türkleştirme seferberliğinde tüm imkanlar seferber edildi. Kürt ulusu gerçeğinin gizlenmesi için akla gelmedik entrika, hile, düzenbazlıklara başvuruldu.

50 yıllık revizyonist, sosyal şöven geleneği parçalayarak Mustafa Suphi'den devralınan mirasın yeniden yükseltilmesi temelinde doğan ve temelleri İbrahim yoldaş tarafından atılan, partimiz Kürt ulusal sorunu ve çözüm yoluna kuruluşuyla birlikte ML bir yaklaşım gösterdi. Kürt adının dahi ağızlara alınmadığı, devrimci demokratların dahi gözlerinin büyük Türk şövenizmiyle perdeli olduğu koşullarda Türkiye'de ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler sorununu gündeme getiren partimizin konuya ilişkin programatik görüşleri üzerinde şimdilik durmayacağız.

Bugünde ezilen Kürt ulusu üzerindeki vahşet tüm hızıyla devam ediyor. Ezilen Kürt ulusuna saldırı konusunda Türk hakim sınıflarının tüm klikleri elbirliği içindedirler. Kürt ulusal sorunu hakim sınıflar açısından en hassas konulardan biridir. Hakim sınıflar bu konuda çok duyarlı bir birlik içinde hareket etmektedirler. Sol maskeli kesimden yüzü açığa çıkmış en rezil olanına kadar, hakim sınıfların tüm sözcüleri (cunta, DYP, DSP, SODEP, HP, MDP vb.) bu noktada aralarından su geçirmiyorlar. Öyle ki, küçük-burjuva devrimcileri dahi Kürt ulusal meselesi konusunda hakim sınıfların yedeğine düşebilmekte, büyük Türk şövenizminin rüzgarına kapılabilmektedirler. Özellikle son dönemlerde Türk devletinin Kürdistan'da çok daha yoğunlaştırarak sürdürdüğü aralıksız operasyon, katliam, işkence sistemli bir savaş halini aldı. Türk ordusunun en seçkin kurmayları, ünlü kontr-gerilla istihbarat ve savaş uzmanları, en seçkin kara, hava birlikleri Türkiye Kürdistan'ına peş peşe sevkediliyor. Türk ordusunun ağırlıklı gücü, Kürdistan'a kaydırıldı. Kürt ulusal sorunu ve feodalizmin kuvvetli varlığının sonucu olarak yakıcı bir hal gösteren toprak sorunu vb. problemlerden (Ortadoğu'daki yeri vs.) ötürü Türkiye Kürdistan'ı çelişkilerin oldukça yoğunlaştığı bir alandır. Bütün özellikleri icabı Kürdistan faşist komprador patron ağa devletinin en zayıf noktalarından birini oluşturmaktadır. Onları kudurganlaştıran, iğrenç vahşete iten, işte bu ve diğer sebeplerdir. Kürdistan'da sürdürülen imha provaları, son günlerde daha da ileri boyutlara eriştirilerek devam ettiriliyor. Dersim, Ağrı, Hakkari, Siirt, vb. alanlarda olanlara dünya ve Türkiye kamuoyu yakinen tanıktır. Kürdistan dağları faşist Türk ordusu tarafından kuşatma altında tutuluyor. Sadece son saldırılarda Dersim de 6 TKP/ML Partizanı şehit edildi. Aynı şekilde son aylardaki faşist saldırı operasyonlarında 100'ü aşkın Kürt yurtseveri alçakça katledildi.

Binlerce yeni karakollar kuruldu. Komprador patron-ağa devleti siyasi, ideolojik, pratik alandaki seferberliğinde tüm kurumlarını harekete geçiriyor. Bir dönemler babaları Mustafa Kemal daha sonrada İnönü ve ardında diğerleri önderliğinde sürdürülen ırkçı, şöven saldırıları, imha, katliam ve soykırımlar, şimdide Türk hakim sınıfları tarafından pervasızca sürdürülüyor. Bunlarlada umduklarını bulamayan Türk hakim sınıfları, diğer yandan demogojik propaganda ve ideolojik seferberliğe hız veriyor. Dersim'de olduğu gibi, helikopterlerden yerlere bildiriler serpiyor. Alçakça katlettiği partimiz militanlarının resimlerini kapsıyan ve kendi yaptığı afişleri, bildirileri en yaygın şekilde dağıtarak; "Böyle olmak istemiyorsan teslim ol", "çete mensuplarının hazin sonu", "evladının böyle olmasını istemiyorsan evladını teslim et" çığırtkanlığını yükseltiyor. Yollar, kavşaklar, okullar, kahveler, işyerleri Türk hakim sınıflarının benzer ajiteleriyle dolu.

Komprador patron-ağa devletinin İtalyan emperyalistlerinden kopya ederek aldığı adına pişmanlık yasası denilen, aslında muhbirliğe, ihanete ve teslimiyete teşvik olan yasanın propagandası Kürdistanda da yoğun olarak yapılıyor. Ne var ki; 3-5 hainin dışında devrimciler, demokratlar, komünistler bu paçavrayı elinin tersiyle itiyorlar. Emellerine ulaşamayan Türk devleti sözümona halkı ikna etmek, devleti desteklemesini sağlamak için Valileri, Sıkıyönetim Komutanları vb. aracılığıyla peş peşe "kitle toplantıları" düzenliyorlar. Aşağılık demogojik propaganda ile yığınlar aldatılmak isteniyor. Ama nafile!

Bunların yanısıra, Türk ordusunun elemanları sivil elbiseler giyerek Kürdistan'da özelliklede Dersim'de geceleri devrimci görünümünde evlerin kapılarını çalıyor, ekmek istiyorlar. Bu yolla devrimcilere, komünistlere destek verenleri tespit etmeye, onların yerlerini tespit etmeye çalışıyorlar. Çıkardıkları köy koruyucuları kanunuyla sivil çetelerini, muhbirlerini silahlandırıyor. Faşist milis örgütlenmesine hız veriyorlar. Kendilerine teslim olmayan muhtar vb. görevlileri azledip, yerlerine kendilerine hizmeti kabul edenleri yerleştirmektedirler... Eski atalarından devr aldıkları "mecburi iskan" kanununu yeniden resmileştiren Türk devleti, Kürdistan'da yoğun bir sürgün furyası estiriyor. Kürt köylüleri yurtlarından zorla koparılarak kadın, ihtiyar demeden sürgünlere gönderiliyorlar. Şimdiye kadar sadece Dersim'de 50'nin üzerinde Kürt köylüsü sürgün edildi. 560 dolayında yerli öğretmen, yüzlerce memur son günlerde sürgüne gönderildi. Ve aynı uygulama bütün hızıyla şimdi de devam ediyor. Açık, resmi sürgünlerin yanı sıra, zulmün, vahşetin başka alanlara gitmeye zorladığı insanların sayısı milyonları aşıyor. Bu uygulamayla sözde devrimci potansiyel dağıtılmaya, diğer taraftan da sürgüne gönderilenler parça parça çeşitli yerlerde eritilmeye, Türkleştirilmeye ve böylelikle sözde gerçeklerden uzaklaştırılmak isteniyor. Diğer taraftan Kürdistan'a, gerek Türkiye'nin içinde ve gerekse dışarıdan gelen göçmenlerin yerleştirilmesiyle de zor ve diğer araçlarla Türkleştirme çalışmaları başarılı kılınmak isteniyor. Baskı, zulüm ile kol kola sürdürülen bütün uygulamalar konusunda (Kürt ulusuna yönelik) tüm hakim sınıf klikleri birlik içindedirler. Sözüm ona demokrat geçinen burjuva gazete yazarları da basın yoluyla sözkonusu koroya kan vermeye çalışıyorlar. Bunlardan biri de tes-

Devamı sf: 27'de

PKK ŞEFLERİNİ UYARIYORUZ!

Partimize yönelik provakatif saldırılara derhal son verin!

Uzun bir zamandır, partimize ve parti önderliğimize karşı yalan ve iftira temelinde bir karalama kampanyası sürdüren PKK, bu gerici faaliyetini son haftalarda parti faaliyetlerimize, sempatizanlarımıza yönelik karşı-devrimci saldırılara dönüştürmüştür. Bu saldırılarının dozajı özellikle yayın organımız İşçi-Köylü Kurtuluşu'nda, PKK'nın Partimize yönelttiği yalan ve iftira temelindeki gerici eleştirilerine cevap verilmeye ve PKK'nın ideolojik-siyasi hattı eleştirilmeye başlanmasıyla daha da artmıştır. Nitekim, Ağustos ayı ortalarında, İsviçre'de İKK dağıtan devrimcilere yönelik saldırıları, daha sonra çeşitli alanlardaki, daha üst boyutlardaki saldırılar izlemiştir.

25 Ağustos tarihinde sempatizanlarımızın Basel'de düzenledikleri bir toplantı salonu PKK'lılar tarafından işgal edilerek, yapılmak istenen toplantı engellenmeye çalışılmış ve sempatizanlarımızın bütün iyi niyetli uyarı ve eleştirilerine rağmen faaliyetimizi engellemeye yönelik bu gerici, provakatör işgal girişiminden vazgeçilmemiştir. Silahlı, sopalı bir şekilde yapılan bu baskına karşı, devrimcilerin tutarlı karşı koyuşları sonucu, bu sorumsuz, çapulcu grup dışarı atılmıştır. Başkalarını "emperyalizm uşaklığı", "jurnalcilikle" sık sık suçlayan PKK'lılar, sempatizanlarımızı İsviçre emperyalizminin polisine ihbar ederek, onlarla işbirliğine yönelmişlerdir.

Yine aynı gün, Libya'da uzun süredir partimize ve sempatizanlarımıza yönelik faşist Libya yönetiminin desteğindeki saldırılar, devrimci faaliyetlerimizi onlara jurnalleme faaliyeti üst boyuta ulaştırılarak, bir sempatizanımız görüşme talebiyle çağrılarak, 7-8 kişilik bir PKK'lı grubun saldırısına uğramıştır. Sempatizanımızı önce arabaya bindirip kaçırmaya çalışan bu saldırganlar, bunu başaramayınca, alçakça başına çullanıp, öldüresiye dövmüşlerdir.

PKK şeflerinin kendi saflarından ayrılanlara yönelik yürüttüğü planlı, programlı saldırı kampanyasını, partimize yönelik olarak da sürdürmek istemektedir. Bu kampanyanın bir adımını partimize ve özellikle parti önderliğimize yönelik yayın organlarında yayınlanan provakasyon niteliğindeki yalan ve iftira temelindeki suçlamalar ve tehditler oluşturmuştur. Parti faaliyetimize ve sempatizanlarımıza yönelik saldırılarla bu kampanyanın ikinci adımı atılmaya çalışılmakta ve giderek daha ileri boyutlarda sürdürülmek istenmektedir.

Partimize yönelik bu tür saldırılar yeni değildir. Daha önceleri, başını Doğu Perinçek hainin çektiği, TİKP karşı-devrimcileri de partimizi "ajan", "MİT" örgütlenmesi değerlendirmiş, ve çok sayıda yoldaşımızı, hakim sınıflara hedef göstererek, partimize karşı karşı-devrimci bir kampanya sürdürmüştür. TİKP revizyonistlerinin, hain, gerici yüzlerini gizlemek için partimize karşı yürüttüğü bu gerici saldırılar, onun gerçek sınıf işbirlikçisi yüzünü gizleyemediği gibi, partimizin doğru ML hattından da yürümesini, mücadelesini sürdürmesini engelleyememiştir.

PKK şefleri, partimizi "ajanlıkla", "kemalistlikle", "Türkçülükle" suçlayarak, tıpkı TİKP hainleri gibi partimize yönelik saldırılarına, bunları maske olarak kullanmayı amaçlamaktadır. Bununla da partimizi yıldırmayı, sindirmeyi ve partimizin PKK'nın ideolojik-siyasi hattına yönelik eleştirileri bastırmayı düşünüyor. Bu boş ve gerici bir çabadır. Amacına hiç bir zaman ulaşamıyacaktır. Bu tür saldırılarla, PKK hiç bir yere varamaz. Olsa olsa, ilericilerin, devrimcilerin daha fazla nefretini kazanır.

Bu tür saldırılar, halkımıza, devrimci mücadeleye hiç bir faydası olmadığı gibi, başta emperyalistler olmak üzere, faşist cunta ve Türk hakim sınıfları bundan da sevinç duymakta, bundan sonra da bu tür olayları ellerini oğuşturarak bekliyeceklerdir. Nitekim, emperyalist hükümetler bu tür olayları bahane ederek, malzeme olarak kullanarak, kendi kamuoylarını genelde yabancı düşmanlığı temelinde eğitmeye, özelde ise ilerici, devrimci güçlere karşı kışkırtmaya çalışmakta olduklarını herkes görebilmektedir. Son Basel olaylarınında gösterdiği gibi, emperyalist burjuvazi, bu tür olayları gerekçe göstererek, yabancıların, ilticacıların demokratik, ekonomik haklarına saldırmakta, bunları budama çabalarını sürdürmektedir.

Ve yine Türk hakim sınıfları, özellikle de faşist cunta, ilerici, devrimci güçler arasındaki çatışmaları sevinçle karşılamakta, hatta bu tür çatışma ve provakasyonları kendiside örgütlemeye, tezgahlamaya çalışmaktadır. Bu tür olayları çeşitli milliyetlerden halkımızın moralini bozmak, mücadele azmini kırmak, onun birliğini parçalamak için, demogoji malzemesi olarak kullandığı da acı örnekleriyle herkesin çokca bilmesine ve yaşamasına rağmen, hala bu tür saldırılara başvurmak, bunları körüklemek veya seyirci kalmak karşı-devrimin ekmeğine yağ sürmez mi?

Partimiz dün olduğu gibi, bugünde halk güçlerine, ilerici, devrimci güçlere yönelik bu tür saldırılara kararlılıkla karşı çıkacak, bu tür saldırılar karşısında yılmayacağı gibi, doğru bildiği düşüncelerinden de zerre kadar taviz vermeyecektir. Çünkü sorun basit, iki kişi arasında veya iki örgüt arasında kavgadan çok, halk içindeki demokrasinin savunulması ve yaşatılması sorunu, yani bir anlamda uğruna can bedeli mücadele yürüttüğümüz halk demokrasisi sorunudur. Bu anlamda, ilerici, devrimci örgütlerin faaliyetlerine, onların insanlarına ve halka yönelik saldırılara karşı çıkıp çıkmama sorunu devrimciliğin, demokratlığın tayin edici kriterlerindendir.

Biz, bir kez daha PKK'yı uyarıyoruz: Bu tür saldırı ve provakasyonlardan vaz geçin! Kolay olanı, yani, kısa vadede güneşin altında bir yer kapma sevdasından ve bunun sonucu gerici güçlere yaslanma çabalarından vazgeçerek, zor ama doğru olanı halkla, emekçilerle, devrimci ve ilerici güçlerle birleşme çabasına girin! Partimize yönelttiğiniz bu tür saldırılarla bir yere varamazsınız. Partimiz de, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu tür gerici, karşı-devrimci saldırılara sessiz kalamaz.

Dürüst, yurtsever PKK sempatizanları; partimize, sempatizanlarımıza, diğer ilerici ve devrimci örgütlere karşı, PKK şefleri tarafından kışkırtılan saldırılara katılmayın. Bu saldırıların, inandığınız mücadeleye hiç bir faydası olmadığı gibi, aksine çok daha zararlıdır ve devrimciler, ilericiler, halk içinde düşmanlık, kin tohumları saçmaya hizmet etmektedir.

TÜM DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR!

PKK'nın partimize ve sempatizanlarımıza karşı yönelttiği saldırılara sessiz kalmıyalım. Bu tür saldırıları hep birlikte engelliyelim, en geniş şekilde teşhir edelim!

PKK'nın Partimize yönelttiği saldırılar, onun siyasi acizliğinin ve yaşadığı paniğin ürünüdür!

Hiçbir yalan demagoji ve iftira PKK'nın gerçek yüzünü gizlemeye yetmeyecektir!

-2-

PKK'NIN KEMALİZM VE FAŞİZM ÜZERİNE GÖRÜŞLERİ:

Partimizi ve parti önderliğimizi, çokca "Kemalistlikle", "Türkçülükle" suçlayan PKK şefleri, sağa, sola sık sık "Kemalistlik" çamuru atarak, bu konuda çok "tutarlı" olduğunu göstermeye çalışmaktadır. Çamur at, izi kalır mantığı ile hareket eden PKK şefleri, Kemalizm konusunda partimizin görüşlerine bir tek somut eleştiri getirmeksizin, Süleyman Cihan, Ali Haydar Yıldız gibi örnek ve önder komünist kadrolar, onlarca komünist savaşçı, yüzlerce devrimci militan yetiştiren Dersim'i hedefleyerek, Dersim kökenli yeni Kemalizm teorileri yaratarak, kendi kendini tatminden öteye hiçbir anlamı olmayan saldırılar düzenlemektedir. Sınıfsal açıdan hiç bir bilimsel değeri olmayan Dersim'li olma kriteriyle yola çıkarak, parti önderlerimizi, Şahin Yıldırım gibi hainlerle, Kemal Burkay gibi emperyalizmin uşaklarıyla aynılaştıran PKK; bu gerici çabasını sınıfsal veya siyasal hiçbir veriye dayandırmaksızın üflüyor. Bilimsellikten bu denli uzak, saçma sapan görüşleri eleştirmek bile insanı rahatsız ediyor. Acaba, PKK şefleri bu gerici, ne idüğü belirsiz teorileriyle siyasal mücadele yürüttüklerine kendileri de inanıyorlar mı?

PKK'nın yayın organlarını okuyanlar, ilk bakışta PKK'nın "Kemalizm"e karşı tavrının "doğru" ve "tutarlı" olduğu şeklinde bir izlenime sahip olabilirler. Çünkü, PKK şeflerinin, önüne geleni "Kemalist"likle suçlaması aynı görüşlere sahip olmasına rağmen, Şefik Hüsnü TKP sinden günümüze kadar revizyonist akımın 60 yıldır bıkmadan, usanmadan, tam bir şarlatanlıkla sürdürdüğü Kemalizm hayranlığına ve kuyrukçuluğuna karşı "mücadele" ediyor gözükmesi, böyle bir yanılgıya yol açabilir. Yayın organlarında Kemalizm kuyrukçuluğunda kaşarlanmış, onda sürekli olarak ilericilik, hatta devrimcilik aramaya yemin etmiş, Kemalizmin halk üzerindeki yaygın etkisinde, hakim sınıflara destek olmada önemli çaba ve katkıları olan bu kaşarlanmış revizyonistlere, milliyetçi temelde karşı çıkışları yaşamın her alanında Kemalizmin ne olduğunu hergün daha iyi gören ve öğrenen dürüst devrimcileri yanıltabilir. PKK şeflerinin, saflarından ayrılanları, "karşı-devrimci, genç-kemalistler" olarak nitelendirmeleri dürüst devrimcilerin Kemalizme duyduğu kin ve nefreti, ayrılanların şahsında birleştirmeye yönelik olduğu gibi, Kemalizme karşı çok yönlü mücadele ettikleri şeklinde sahte bir görünüm vermeleri de, söz konusu yanılgıları daha da güçlendirmektedir.

Özünde, oportünist, revizyonist akımlarla, Kemalizmin sınıfsal konumu, niteliği, ulusal ve uluslararası alanda oynadığı rolle ilgili değerlendirmeleri aynı olan, ideolojik ve siyasi gıdasını onlarla aynı kaynaklardan alan PKK'nın, bunlardan fazla söylediği bütün sözler, keskin gözüken tavırlar, onun dar milliyetçi bakış açısını gözler önüne sermektedir. Çünkü, aynı ortak görüşlere sahip Kemalizm şakşakçısı revizyonistler nasıl Türk şövenisti bir konumda bulunuyorlarsa, aynı görüşleri paylaşmasına rağmen Kemalizme karşı "keskin" tavır koyan PKK'da ezilen ulus milliyetçisi bir konumda bulunmaktadır. Biz sol içindeki 50 yıllık Kemalizm dalkavukluğunu, ona yaranma, ona kuyruk olma çizgilerini 1970'li yılların başında mahkum ederek, Kemalizmin faşist niteliğini gözler önüne seren İbrahim yoldaşın görüşlerine ve bu görüşler temelinde 13 Yıldır bütün cephelerden saldırılara rağmen kararlılıkla mücadele eden Partimizin hattına PKK şeflerinin bir tek somut eleştiri getirememelerini, bunun yerine küfür ve iftiraya yönelmelerini doğal karşılıyoruz. Çünkü en ufak böyle bir girişimleri, aynı görüşleri paylaştığı T"K"P, TİP, TİKP revizyonistlerinin, yıllardır proletarya partisine karşı kullandıkları paslı silahları açıktan kuşanmayı beraberinde getirecektir. Bu da PKK şeflerinin oluşturdukları kağıttan şatoyu kendi elleriyle dinamitlemeleri demektir. PKK şefleri böyle bir intihar girişimi yerine, daima küfürü, iftirayı seçecek, partimizin görüşleri karşısında da, dut yemiş bülbül gibi suskunluğunu, sessizliğini sürdürecektir. Biz ise, bu sessizliği her zaman bozmaya, PKK şeflerini küfür ve iftira platformundan, siyasi platforma çekmeye çalışacağız.

PKK'nın Kemalizme karşı çıkışının, milliyetçi temelde bir karşı çıkış olduğunu belirtmiştik. Tüm revizyonistler gibi, Türk milli burjuvazisinin siyasi temsilcisi olarak değerlendirdikleri Kemalizme karşı çıkışlarının en temel noktası, onun Türk hakim sınıflarının temsilcisi olmasıdır. Çünkü; *"Dışta emperyalizme ve içte feodal padişahlığa karşı zafer kazanarak bağımsız devletini kuran Kemalist burjuvazi, özellikle devlet kapitalizmi temelinde hızlı bir kapitalist inşaya yöneldi"* (Politik Rapor, sf: 57) değerlendirmesine tekabül etmesi gereken doğru tavır, aynı görüşleri savunan tüm revizyonistler gibi onun devrimci, ilerici yönünü desteklemektir. Lenin ve Stalin yoldaşlar çağımızda devrimciliğin kriterinin emperyalizme tavır olduğunu açık ve net olarak vurgularlar. Bu Leninist kritere göre, *"dışta emperyalizme ve içte feodal padişahlığa karşı zafer kazanarak bağımsız devletini kuran"* Kemalistleri, PKK'nın ilerici, devrimci, anti-emperyalist bir hareket olarak değerlendirmesi ve bu temelde de desteklemesi gerekir. Çünkü, ML'ler ve devrimciler, dünyanın neresinde olursa olsun, hangi milliyete mensup olursa olsun, emperyalizme ve feodalizme karşı zafer kazanan bir hareketi destekler ve desteklemek de zorundadır. Peki; emperyalizmin ve gericiliğin güdümündeki Barzani hareketini bile destekleyen, onu ilerici gösteren PKK'nın Kemalizme karşı çıkışı, onun "ilerici", "devrimci" yönelimini T"K"P, TİKP revizyonistleri gibi savunmaması nasıl açıklanabilir? Bunun cevabı, PKK'nın ilkel milliyetçi bir hatta sahip olmasındandır. Çünkü, *"emperyalizme, fe-*

odalizme karşı zafer kazanan" bir hareketin desteklenmesinin bir tek açıklaması olur, o da PKK'nın değerlendirmesine göre Kemalistlerin "Türk milli burjuvazisinin" temsilcisi olmalarındandır. Bunun başka izah tarzı olamaz. Bizim PKK'yı milliyetçi olarak değerlendirmemize çok kızan ve yüzlerine uyduruk ve kaba ML maskesi geçiren PKK şefleri, bu değerlendirmelerini ve tavırlarını nasıl izahat edeceklerini merakla bekliyoruz.

PKK; T"K"P, TİKP ve tüm revizyonistler gibi, Kemalistleri *"emperyalizme ve feodalizme karşı zafer kazandığı"* şeklindeki yanlış ve uyduruk bir tahlille, tarihi gerçekleri çarpıtmakta, ters yüz etmekte, onlara hak etmedikleri bir paye vermektedir.

Daha 1923 yılında, Komintern'in yayın organı olan Internationale Presse Krorrespondenz'in 94. sayısında yayınlanan Hristo Kabakçiyef imzalı bir yazıda, Kemalistlerin emperyalistlerle anlaşmaları belirtilmekte ve şu değerlendirme yapılmaktadır.

"Sovyetler Birliği ve Komünist Enternasyonal, Türkiye halkının emperyalist devletlere karşı verdiği milli devrimci mücadeleyi desteklemektedir. Bugün de Türkiye halkının emperyalizme olan ekonomik, mali ve siyasi bağımlılıktan kendisini kurtarması ve milli kurtuluşunu gerçekleştirmesi için, ona yardım ederler. Ne var ki, Kemal Paşa hükümetinin İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle anlaşma ve onlarla el ele vererek Türkiye halkının çıkarlarına ve özgürlüklerine ihanet etme yolunda olduğunu gösteren yeterli kanıt vardır. Kemal hükümeti, işte bu ihaneti kolaylaştırmak ve hazırlamak için, her şeyden önce, mücadele etmekte olan Türkiye'li işçi ve köylülerin öncüsünün sesini, yani komünist işçilerin sesini boğmak ve işçi örgütlerini, hatta sadece sendika niteliğinde olanları bile yok etmek istemektedir."

Yine Sedrattin Celal'ın, Komünist Enternasyonal'in 1922 yılında yapılan 4. Kongresinde yaptığı değerlendirmede, Kemalist hükümetin anti-emperyalistliğinin aldatmaca olduğunu vurgulayarak, şunları söylüyor:

"Bağımsızlık hareketinin bağrından doğmuş olan ve Misakı Milliyi savunarak, emperyalizme karşı mücadele propagandası yaparak tüm doğunun desteğini sağlayan Büyük Millet Meclisi Hükümeti, son üç yıllık faaliyetiyle bu sözlerinin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını kanıtladı. Bu bakımdan özellikle şu olaylar çok öğreticidir:

1. Hükümetin Sovyet hükümetiyle ilk ilişki kurduğu günlerde Moskova'ya gönderdiği temsilciler, ülkede büyük bir komünist partisi olduğunu, bu partinin özellikle köylüleri etrafında topladığını ve hatta bazı yerlerde köylü sovyetleri bile kurulduğunu iddia etmişlerdi.

2. Hükümet, Sovyet Rusya'nın gözünü boyamak amacıyla, ilk zamanlarda "Yeşil Ordu" adı altında, tamamen burjuva unsurlardan oluşan sözümona Bolşevik bir parti kurdu.

3. İlk Sovyet heyetinin Ankara'ya gelmesinden sonra hükümet, bu Yeşil Ordudan arta kalan yüksek memur ve aydınlarla resmi bir komünist partisi kurdu.

4. Öte yandan, Londra Konferansına gitmekte olan heyet, emperyalist hükümetlerin gözüne girmek için, her geçtiği başkentte kısa süre önce yirmi kadar komünistin öldürüldüğünü —ki aralarında en seçkin yoldaşlarımız olan Suphi ve Ethem Nejat da vardır— zindanlardaki diğer komünistlerin de öldürüleceğini ve bu ülkeye Bolşevik belasının giremeyeceğini ilan edip durdu.

5. Fransızlarla 1921 yılında imzalanan antlaşma da, hükümetin Doğudan uzaklaştığı ve Misakı Milli zararına ödünler verdiğini kanıtlamaktadır.

6. Son olarak, Komünist Partisine ve Türkiye İşçi Sendikasına yönelen saldırıların Lozan Konferansının toplanmasıyla aynı tarihe rastladığını görüyoruz.

Ankara hükümetinin içteki siyasetine gelince, bu siyaset, programında demokratik reformlara yer veren grup ya da partilerin bağımsız çalışmasını engellemek, her türlü muhalefeti güç toplayıp sağlamlaşmasına fırsat vermeden yok etmek ve halkı bir takım şatafatlı sözlerle aldatmaktan ibarettir. Bu siyaseti şu olgularla somutlayabiliriz:

1. Hükümet, Büyük Millet Meclisi içinde oluşan ve geniş çaplı bir reform programını savunan "Halk grubu"nu bastırmıştır.

2. Hükümet, anayasanın hazırlanması sırasında önerilen meslek seçim sistemini reddetmiştir.

3. Hükümet, Büyük Millet Meclisindeki muhalefet gruplarını bastırmak amacıyla bir "Dayanışma Grubu" kurmuş ve geniş halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini sağlama almak için de Anadolunun her yerinde tamamen burjuvaziden, toprak ağalarından ve diğer vurgunculardan oluşan gruplar yaratmıştır.

4. Hükümet, verdiği onca söze rağmen emekçi kitleler yararına hiç bir reform yapmamıştır, tam tersine vargücüyle sendika ve işçi derneklerinin kurulmasına engel olmakta, köylüleri dayanılmayacak kadar ağır vergiler altında inletmektedir."

Yine İbrahim yoldaşın Stalin'den yaptığı aşağıdaki alıntıda da Kemalistlerin, emperyalizme karşı olmadıkları, onlarla daha kurtuluş savaşı sırasında el altından anlaştıkları görülür.

"İtilaf devletlerinin kesin 'tarafsızlığı' ile Ermenilerin Kemalistler tarafından yenilmesi, Trakya ve İzmir'in Türkiye'ye geri verilmesi söylentileri, İtilaf devletlerinin ajanı Sultan ile Kemalistler arasındaki görüşme söylentileri, İstanbul'un boşaltılması planı ve son olarak Türk Batı cephesindeki durgunluk, bütün bunlar **İtilaf devletlerinin Kemalistlere ciddi olarak kur yaptığının ve Kemalistlerin belli bir sağa dönüş yaptıklarının belirtisidir** *[abç]".*

Tüm revizyonistlerin iddialarının tersine, İbrahimyoldaşın açık ve net olarak belirttiği gibi Kemalistler emperyalizme karşı değil ülkenin sömürgeleştirilmesine karşıdır. Bunun da nedenini Şunurov yoldaş şöyle açıklamaktadır.

"Bu koşullar altında, Türkiye, Avrupa kapitalistlerine yenilmiş olsaydı, yabancılar en kısa zaman içinde bütün ticareti ve sanayii ele geçireceklerdi. Türk burjuvazisi bir ölüm kalım sorunu ile karşı karşıya idi. Kapitalistlerin işgali altındaki liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerini desteklemezse, yabancılara verilen imtiyazlar devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitale bağlı kalırsa, yurdun öz ticareti ve sanayii er geç ölecekti. Tüccarı, sanayiciyi, tarım ürünlerini yabancı ülkelere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk, ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadeleye dönüştürüldü. Bunun için devrim, bütün yurda yayılarak milli bir karaker aldı."

Yukardaki alıntı ve aktarmadan da görüleceği gibi, PKK şeflerinin ve onların bu görüşleri aşırdıkları T"K"P, TİKP revizyonistlerinin iddialarının tersine, Kemalistler emperyalistlere karşı zafer kazanmadılar, tam tersine, babaları olan İttihat ve Terakiciler gibi emperyalizmle uzlaşarak ve anlaşarak ama bir farkla, savaştan yenik çıkan Alman emperyalistlerinin yerine, İngiliz, Fransız emperyalistlerinin kucağına oturdular.

ML'ler İbrahim yoldaşın bu konuda özetlediği şu görüşleri, PKK dahil, tüm revizyonistlere karşı her zaman kararlılıkla savunacaklar, gizli ve açık Kemalizm hayranlarını teşhir edeceklerdir.

"2. Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken İtilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine girişmişlerdir; emperyalistler Kemalistlere karşı hayır hah bir tutum takınmış, bir Kemalist iktidara rıza göstermeye başlamıştır.

3. Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da koyulaşarak devam etmiştir."

Kemalistlerin "bağımsız" devlet kurdukları görüşü de saçmadır. Kurulan devlet, her bakımdan emperyalizme bağımlı bir devlettir. Kemalistleri *"emperyalizme, feodal padişahlığa karşı zafer kazanan", "Türk milli burjuvazisinin"* siyasi temsilcisi gören anlayışın mantıki sonucu olarak söylenen Kemalistlerin "bağımsız" bir devlet kurdukları iddiası gerçeklere terstir. Şunurov yoldaşın da belirttiği gibi;

Türkiye, az gelişmiş yarı-somurge bir ülkedir. Türk işçisi ve köylüsünün sırtından Fransa, Almanya ve İngiltere kapitalistleri servetler sağlıyorlar..."

Her fırsatta, Kemalizme karşı "doğru" ve "tutarlı" mücadele ettiğini söyleyen PKK şeflerinin iddialarının tersine, İbrahim yoldaşın da belirttiği gibi, Kemalist yönetim, "sözde bağımsız, gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı-bağımlı bir idaredir."

PKK'nın, Kemalistlerin sınıfsal konumu ile ilgili yaptıkları değerlendirmelerde, sağdan soldan aşırma, eklektik, her şeyin içinde olduğu bir çorbadır. PKK, Kemalistlerin sınıfsal konumu ile ilgili şunları söylemektedir.

"Kemalistler, kompradorların, orta ve küçük burjuvazinin çıkarlarını birleştirerek ve bu ittifaka dayanarak;" (Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine, sf: 22)

Ve yine aynı yazıda; *"Emperyalizmle işbirliği yapan, toprak ağalarıyla sıkı ittifak kuran"* (sf: 23) Ve yine Serxwebun'un Mayıs 84 sayısında; *"Bilakis Anadolu üzerinde ve daha sonra Misak-ı Milli diye tabir edilecek sınırlar üzerinde ve emperyalizmin işbirlikçileri olarak, Türk kompradorlarının varlığının tanımasını isterler."*

PKK; Kemalistleri bir de işçilerin temsilcisi veya çıkarlarının savunucusu olarak görse tamam, toplumdaki tüm sınıfların temsilcisi, tümünün çıkarlarının savunucusu, Kemalistlerin, kompradorların, toprak ağalarının temsilcisi, milli burjuvazinin temsilcisi, küçük burjuvazinin temsilcisi olduğunu duyduk ama, tümünün çıkarlarını savunan tümünün temsilcisi olduğunu duymamıştık, onu da PKK dan duyduk. Neden olmasın, Kemalistler; hem "emperyalizme, feodal padişahlığa karşı zafer kazanırlar", hem de 'emperyalizmle işbirliği yaparlar", "toprak ağalarıyla sıkı ittifak kurarlar", hem de "küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin çıkarlarını toprak ağaları ve kompradorlarla birleştirirler"! Hem "devlet kapitalizmi temelinde hızlı bir kapitalist inşaya yönelirler", hem de "tüm çabalarına ve Sovyetler Birliğin'den aldıkları desteğe rağmen, güçlü bir milli burjuva sınıf" (Serk-Ek) yaratamazlar. PKK şefleri için her şey mümkün. Yeter ki, PKK söylemiş olsun. Bu fikir kargaşasında çıkmak zor. Ama biz görüşlerimizi kısaca söyleyelim. Kemalistlerin, "kompradorların, orta ve küçük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarını birleştirmesi ve bu ittifaka dayanması" neresinden bakılırsa bakılsın, hem gerçeklere, hem de ML'me terstir. Çünkü farklı çıkarlara sahip olan sınıfar, bir ittifak içinde birleşseler de, ittifak birisinin damgasını taşır. Yani esas olarak, birisine hizmet eder. Tümüne eşit ve aynı düzeyde hizmet etmez. Ve ayrıca emperyalizmle işbirliği ve toprak ağalarıyla ittifak kuranlar, orta ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunamazlar ve Kemalistler ve Kemalist diktatörlükte, bu sınıfların, yani orta ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını savunma bir yana, bunlar üzerine diktatörlük kurmuştur. Kemalizmi küçük ve orta burjuvazinin temsilcisi olarak gören revizyonist anlayıştan kaynaklanmaktadır. Böyle bir değerlendirme yanlıştır. Doğru, ML değerlendirme, İbrahim yoldaş ve partimizin, tüm revizyonist, burjuva çarpıtma ve tahrifatlara karşılık savunduğu şu görüşlerdir.

"1. Kemalist devrim, Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesiminin bir devrimidir. Yani devrimin önderleri, Türk komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. Devrimde, milli karakterdeki orta burjuvazi öndergüç olarak değil, yedek güç olarak yer almıştır.

2. Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken İtilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine girişmişlerdir; emperyalistler Kemalistlere karşı hayırhah bir tutum takınmış, bir Kemalist iktidara rıza göstermeye başlamıştır.

3. Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da koyulaşarak devam etmiştir.

4. Kemalist hareket, özünde "işçilere ve köylülere, bir toprak devrimi imkanına karşı" gelişmiştir.

5. Kemalist hareketin sonucunda, Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı; yarı-sömürge ve yarı-feodal yapı ile yer değiştirmiştir; yani yarı-sömürge ve yarı-feodal iktisadi yapı devam etmiştir.

6. Sosyal alanda, eski milli azınlıklara mensup komprador büyük burjuvazinin ve eski bürokrasinin, ulemanın hakim mevkiini, milli karakterdeki orta burjuvazi içinden palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine girişen yeni Türk burjuvazisi, eski Türk komprador büyük burjuvazisinin bir kesimi ve yeni bürokrasi almıştır. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kısmının hakimiyeti devam etmiş, bir kısmının yerini yenileri almıştır. Kemalistler, bir bütün olarak, milli karakterdeki orta sınıfın çıkarlarını temsil etmemekte, yukardaki sınıf ve zümrelerin menfaatlerini temsil etmektedir."

PKK'nın diğer bir sakat anlayışı da, şafak revizyonistlerinin çok ateşli savunduğu Kemalistlerin "milli burjuva sınıf yaratma" çabalarıdır. Kemalist iktidar emperyalistlerle işbirliği ve toprak ağalarıyla iç içe güçlü bir milli burjuva sınıfı yaratma yerine, —ki bu onun doğasına aykırıdır— devletin bütün imkanlarını Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarına sundu. Kurtuluş savaşı içinde önemli bir rol oynayan milli burjuvazinin gelişip büyümesi, savaştan sonra emperyalistler ve uşakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından kösteklendi.

Kemalistlerin 'devlet kapitalizmi temelinde hızla kapitalist inşaya yöneldiği' anlayışı da yanlış ve sakattır. Çünkü, "emperyalistlerle işbirliği yapan", "toprak ağalarıyla sıkı ittifak" kuran Kemalistlerin kapitalizmi hızla inşa etmeleri mümkün değildir ve mümkün de olmamıştır.

Lenin emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yol açtığı değişiklikleri şöyle ifade etmektedir.

"İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır. Böylece, sermaye ihracı ihracatçı ülkelerdeki gelişmeyi bir parça durdurma eğilimi taşısa da, bunun, dünyadaki kapitalizmi derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı."

[.....]

"Toprak köleliğine binlerce bağla bağlı olan eski derebeylik işletmesi devametmekte ve yavaş yavaş kapitalist işletme, toprak ağalarının işletmesi haline gelmektedir... Devletin tarımsal rejimi, derebeylik niteliklerini uzun süre muhafaza etmektedir... Büyük toprak mülkiyetinin büyük kitlesi ve eski 'üstyapı'nın belli başlı temelleri muhafaza edilmektedir." (Lenin) (İ.Kaypakkaya, SY, sf: 49)

Yukarıda da Lenin'in belirttiği gibi, emperyalistler, köleleştirmek, talan etmek, sömürmek için girdikleri sömürge ve yarı-sömürge pazarlarına, kapitalizmi PKK'nın iddia ettiği gibi "hızla" değil, yavaş yavaş kendi iradeleri dışında geliştirirler. Aksi bir anlayış, tüm revizyonist ve troçkistlerin dört elle sarıldığı emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerde kapitalizmi geliştirerek, feodal yapıyı tasviye ettiği ve bu anlamda da burjuva demokratik devrimin görevlerini esas olarak yerine getirdiği anlayışına denk düşer ki, PKK'nın anlayışı da bu revizyonist anlayıştır. 60 yıllık Türkiye gerçeği de incelendiğinde, emperyalizmi şirin gösteren, Kemalizm dalkavukçusu bu tür anlayışların ne kadar saçma ve zorlama olduğu daha açık görülebilinir. Çünkü 60 yıldır PKK'nın iddiasına göre "hızla kapitalistleşme" çabası içinde olanların, bugüne kadarki aldıkları mesafenin tüm sonuçları kırda ve şehirde yaşanmakta, hatta PKK bizi eleştirirken "Hakkari, Siirt, Mardin vb. iller yalnız Türk solunun zayıf değil, Türk burjuvazinin de zayıf olduğu alanlardır" diyerek "hızlı" kapitalist gelişmenin boyutunu kendi diliyle, bilinçsizce itiraf etmektedir.

PKK'nın Kemalist iktidarın siyasal niteliği konusundaki görüşleri çelişkiler yumağıdır. O, bu konuda şunları söylemektedir:

"Ekonomik ve toplumsal temelini bulamadığı için faşizm olamayan Kemalizm ve Kemalist diktatörlük.." (S. Haziran 82)

"1923'lerden başlayarak anti-demokratik bir burjuva diktatörlüğü kuran Kemalistler." (Weşanan S. 2, sf: 22)

"1930'lardan sonra Kemalist diktatörlüğün faşist niteliğinin ağır bastığı dönemlerde olmuştur." (S. Aralık 82)

"Böylelikle Feodal devlet aygıtının kadavrası üzerinde kurulan, dışarıda sınırlı olarak anti-emperyalist, içerde ise sonuna kadar anti-demokratik, gerici bir iktidar biçimi ortaya çıkar. Görülmemiş şovenizm ve anti-demokratik yaklaşımları bu özelliklerinden kaynaklanır. Kemalizm bu yönüyle faşizme yaklaşan ve bir çok faşist özelliği bünyesinde barındıran bir rejim olarak değerlendirilmesi doğrudur. O bizzat oluşumunun bir çok özelliklerini faşist yöntemlerle sağladığından, daha iktidara geldiğinde faşist emelleri bağrında taşıyan bir özelliğe sahiptir. ' (S. Mayıs 84)

PKK'nın Kemalist iktidarın niteliği konusundaki görüşleri bunlardır. O her ne kadar "faşist özelliği", "faşist niteliği ağır basan" bir iktidar geveleyip dururşa dursun, onun görüşü açıktır. Kemalist diktatörlük faşist bir iktidar değildir, anti-demokratik burjuva diktatörlüğüdür. Buna gerekçe olarak da Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük olması için

"ekonomik ve toplumsal" tabanı yokmuş. Faşizmin ekonomik tabanının ne olduğu konusunda da PKK şunları söylüyor: *"Şüphesiz Türk devletindeki faşistleşmenin ekonomik temeli, finans kapital biçimindeki bir sermaye birikiminin gelişmesiyle birlikte olmuştur."* (S. Aralık 82) Bu süreçte PKK'ya göre "70'lerin sonu"dur. PKK'ya göre Türk devletinin faşistleşmesinde "temel bir etken de" kendisinin "önderlik ettiği, geliştirdiği anlayış ve mücadeledir". Öyle ya, PKK'ya karşı "sıradan bir devlet" nasıl mücadele edebilir?

Faşizmi, sadece ve yalnızca finans kapitalin iktidar biçimlerinden biri olarak gören, PKK'ya göre 1960'lı ve 70'li yıllar finans kapitalin Türkiye'de oluşum sürecidir ve bu anlamda da bu yıllar devletin faşistleşmesinin ekonomik temelinin oluşum sürecidir. PKK'nın faşist bir diktatörlük için finans kapitali ekonomik taban olarak görmesi nasıl açıklanabilir? Eğer PKK, basit demagoji ile Dimitrov'un faşizmin tanımı üzerine söylediğini doğmatik bir şekilde temel almasından kaynaklandığı düşünülürse, yine aynı Dimitrov'un 1923 sonrası Bulgaristan için faşist bir diktatörlükten bahsettiği hemen hatırlatılabilinir ve eğer böyle bir anlayış genelleştirilirse, PKK'nın "anladığı" anlamda da finans kapitalin oluşmadığı El Salvador gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde faşist diktatörlükten bahsedilemez. Eğer bu anlayış, sadece Türkiye özeli içinse, baştan aşağı saçmadır. Birincisi, ileride daha detaylı değerlendireceğimiz "Türkiye'de finans kapitalin oluşması", ya da Türkiye'nin "emperyalist özellikler göstermesi" şeklindeki, emperyalizme ilericilik atıf edilen görüşlerdir. PKK'nın "sömürgecilik" tezini ispatlamak için diğer revizyonistlerden aldığı bu görüş, holdingleşmeyi, finans kapitalin oluşumu olarak göstermektedir. Serbest rekabetçi dönemde, tekelci aşamaya geçişte Lenin'in emperyalizmin en karakteristik özelliklerinden biri olarak vurguladığı sanayi sermayesi ile banka sermayesinin birleşmesi, içiçe geçmesi olan finans kapitali emperyalizme bağımlı bir ülke olan Türkiye'de söylemek için, ya Türkiye'nin bağımsız kapitalistleşme yolunda bir ülke olduğunu savunmak gerekir, ya da emperyalizmin Türkiye'de kapitalizmi hızlı bir şekilde geliştirdiğini savunmak gerekir. Bizce PKK her ikisini de savunuyor. Ayrıca eğer Holdinglerin örgütlenmesinden hareketle finans kapitalden bahsediliyorsa, daha değişik bir biçimde olsa İş Bankası, taa kuruluşundan beri hem ticaret ve sanayi ile iç içe geçmesi açısından, hem de devlet üzerindeki etkinliği açısından, bugünkü holdinglerin rolünü başından beri yerine getirmektedir.

Türkiye'de faşizmin ekonomik temelini finans kapitalin oluşumuna bağlamak ve holdingleşmeyi de finans kapitalin oluşum süreci olarak görmek, tam anlamıyla zırvalamaktır. Çünkü; faşizm emperyalizmin bir olgusudur ve Lenin'in belirttiği "siyasi gericiliğinin" çağımızda aldığı bir biçimdir. Bu anlamda, emperyalizmin bir dünya sistemi oluşturduğu çağımızda, bütün ülkelerde faşizmin ekonomik tabanı vardır.

Nitekim Dimitrov yoldaş: *"emperyalizmin birer yarı-sömürgesi"* ve *"emperyalist devletlerin çok gelişmiş kapitalizmin güçlü rekabetiyle karşı karşıya kalan, endüstrisi zayıf tarım ülkeleri"* olarak nitelendirdiği Macaristan ve Balkan ülkelerinde faşizmin iktidara gelişini şu şekilde gerekçelendirmektedir.

"Burjuvazinin, bir takım özel tarihsel, ekonomik ve politik sebeplerle elinde olmadan faşizme sürüklenmesi gerçeği, Güney-Doğu Avrupa ülkelerinde (Balkan ülkeleri ve Macaristan) da aynı derecede, hatta daha fazla geçerlidir. Temel sebepler şunlardır:

Balkanlarda ve Macaristan'da burjuva-demokratik devrimi henüz tamamlanmamıştır. Burjuvazi, kendisini ideolojik ve politik alanlarda kitlelere bağlayacak, feodalizme ve geçmişteki monarşiye karşı halka yol göstermek gibi devrimci görevlerinden hiç birini yerine getirememiştir. Böyle bir burjuva-demokratik devrimi yapılmadığı için köylüler toprak sahibi olamadılar. Üstelik, ilkel sermaye birikimini sağlamak için yapılan insafsız bir sömürünün ve yağmanın hedefi haline geldiler. Feodalizm ortadan kaldırılamadı. Ulus sorunu henüz çözülemedi. Bu ülkelerin çoğunda proletarya köylü kökenlidir, toprağa bağlıdır ve doğduğu günden beri köylülerin anti-kapitalist duygularıyla doludur."

Görüldüğü gibi Dimitrov yoldaş Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde faşizmin ekonomik tabanını finans kapitale bağlamıyor ve tam tersine burjuvazinin zayıf ve güçsüzlüğüne bağlamaktadır.

Kemalist faşist diktatörlüğü aklamak için tüm revizyonistler gibi, binbir dereden su getiren PKK şefleri, İbrahim yoldaş, kendi revizyonist, milliyetçi çizgilerini paklamak için adını kullanacaklarına onun, ML görüşlerine değer verseler daha akıllı bir iş yaparlardı. Dimitrov yoldaşın ML görüşlerini ülkemiz somutuna indirgeyen İbrahim yoldaş Türkiye'de faşizm konusunda şunları söylüyor:

"... Türkiye de yarı-sömürge yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir· daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuvaca demokrasinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi feodalizmin menfaati ile çelişir. Bu iki nedenle Türkiye de burjuva demokrasisi başından beri Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır."

Daha önemlisi de, Türkiye'nin kendi gerçeğidir. Emperyalizmin uşağı olan komprador patronların ve toprak ağalarının iktidarı olan Kemalist diktatörlük taa başından itibaren işçiler, köylüler, Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerinde azgın bir faşist diktatörlük olarak hüküm sürmüştür. Emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olarak sürekli bir iktisadi siyasi kriz içinde bulunan ve feodal cebirle birleşen Kemalist diktatörlük, işçilere, köylülere sınırlı da olsa demokratik haklar verecek gücü olamamıştır. Bundan dolayı, işçilerin, köylülerin ezilen milliyetlerin en ufak bir hak için mücadeleleri bile zorbalıkla ezilmeye çalışılmıştır. Bu yapının sonucu olarak Türkiye de faşizm, partiler ve hükümet sorunu değil, devletin kendisidir. Hangi hakim sınıf hükümeti, hangi hakim sınıf partisi iş başına gelirse gelsin, faşizmi uygulama durumundadır. Feodalizmin hakim olduğu ülkelere, emperyalizmin girmesiyle doğal ekonomi parçalanır, kapitalizm ağır ve aksak olarak gelişir. Bunun sonucu olarak burjuvazi ve işçi sınıfı doğar ve gelişir. Bu anlamda bizim gibi emperyalizmin yarı-sömürgesi konumunda olan ülkelerde, faşizmin ekonomik temeli emperyalizmin girişi ile birlikte oluşmuştur. Bu ekonomik temel üzerinde, bugün bir dizi ülkede faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir. Kemalizmin faşist olması için ekonomik temeli yoktu diyerek PKK, hem devrimci öğretiyi çarpıtıyor, hem de tüm revizyonistler gibi Kemalizmin faşist özünü gizleyerek, onu aklamaya çalışıyor. O, ne kadar keskin gözükürse gözüksün özünde Kemalizm hayranı revizyonistlerle aynı görüşlere sahiptir.

12 Eylül darbesi ve takip eden gelişmeler faşist devletin yeni döneme uygun olarak yeniden örgütlenmesi, yani reorganizasyonudur. Gerek uluslararası alandaki ve özellikle de Ortadoğu'daki gelişmeler, gerekse Türkiye de yükselen devrim mücadelesi ve bunu bastırmada devletin mevcut yapılanmasıyla yeterli olamaması, faşist Türk devletinin ABD emperyalistlerinin desteğinde, onların ulusal ve uluslararası çıkarlarına uygun olarak yeniden örgütlenmesini zorunlu hale getirmiştir. 12 Eylül darbesi ve onu takip eden devletin reorganizasyonu, antidemokratik diktatörlüğün faşizme dönüşmesi değil, faşist devletin, 12 Mart'ta olduğu gibi, fakat ondan daha etkin bir biçimde ve daha radikal tedbirlerle dönemin görevlerine uygun olarak biçimlendirilmesidir. 12 Eylül'ün gelmesinden ve devletin "sıradan bir devlet" olmaktan çıkarak, "yeni temellerde" yani faşist bir devlet olmasında PKK'nın mücadelesinin ve anlayışının temel bir etken olduğu yerine, PKK'nın anlayış ve mücadelesinin 12 Eylül'den sonra faşist cuntanın halk kitlelerini pasifize etmede, ona en çok demagoji malzemesi verdiği şeklinde ifade edilmesi daha doğru olanıdır.

Devamı Gelecek Sayıda

Komünist Partisi, Komünist Bilinç Ve Merkezi Önderlik Üzerine 7

Merkezi Önderliğin Diyalektiği Üzerine

"İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen sosyal varlıklarıdır." (Marks)

Bunun gibi, tarihi yaratanlar kahramanlar değil, kahramanları yaratan tarihtir.

"Kahramanlar, olağanüstü bireyler, ancak toplumun gelişme şartlarını ve bu şartları daha iyiye dönüştürme yollarını doğru olarak kavrıyabildikleri ölçüde toplumun yaşayışında önemli bir rol oynayabilirler. Kahramanlar, olağanüstü bireyler toplumun gelişme şartlarını doğru olarak kavramaz ve kendilerinin tarihin "yaratıcıları" olduğu kibirli inancına saplanarak toplumun tarihi ihtiyaçlarına karşı düşerlerse, gülünç ve başarısız olurlar." (SBKP/B Tarihi, sf: 32-33)

Bu sözler, son derece önemli bir tarihsel diyalektik dersini ifade etmektedirler.

Gerçekten de, tıpkı komünist partileri gibi, bu partilerin merkezi önderlik çekirdekleri ve tek tek komünist önderleri de, gökten zembille inmezler. **Belli toplumsal yasaların işleyişinin doğal sonucu olarak ve belli bir toplumsal maddi zemin üzerinde yükselerek** doğar, gelişir ve güçlenirler. **Yığınların temsilcisi,** onların tarihi çıkarlarının, ihtiyaçlarının **bilinçli ifadesi** ve **kararlı savunucuları** oldukları oranda da başarı sağlarlar. Yığınları peşlerinden sürüklerler. Yığınları adım adım **tarihin en büyük başarı ve zaferlerine doğru** ilerletirler. Dahası belirli tarihi süreç ve dönemlerin **simgesi** haline gelirler.

Açıktır ki, toplumsal gelişim sürecinde böylesine önemli ve tarihi bir rol oynayacak olan komünist önder ve merkezi önderlik çekirdekleri, öylesine "kolay" ve "basit" tarzda, tabir caizse "bir gece içinde" ortaya çıkmazlar, çıkamazlar. Toplumsal çelişkilerin karmaşık sürecinde, öylesine "kolay" ve "basit" tarzda, **yığınları kucaklayan büyük bir maddi ve manevi otorite gücüne** ve bir parmak işaretiyle bir anda binleri, yüzbinleri, milyonları harekete geçiren **büyük bir ideolojik, siyasi, örgütsel etkinlik, maharet ve insiyatife** kavuşmazlar, kavuşamazlar. Soruna daha da yakından bakıldığında, proletaryanın ve ezilen yığınların, böylesine büyük maddi ve manevi otorite gücüne ve böylesine büyük ideolojik, siyasi, örgütsel etkinlik, maharet ve insiyatife sahip gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerine kavuşmada, son derece önemli ve ciddi zorluk ve engellerle karşılaştıkları, dahası çoğunlukla da sahte "komünist önder" ve "merkezi önderlik çekirdekleri"nin peşinde sürüklenmekte kendilerini kolay kolay kurtaramadıkları rahatlıkla görülebilinir

Elbette ki, bunun nedenlerini çok yonlu ve karmaşıktır. Ama yine de, bunlardan başlıca ikisini şöylece özetleyebiliriz:

Birincisi; sömürücü egemen sınıf ya da sınıfların, bütün dikkat ve güçlerini, özellikle de ezilen sınıfların, mevcut toplumsal yapı ve süreç içinde, **kendi gerçek konum ve rollerinin bilincine varmalarını,** kendi sınıf çıkarları doğrultusunda **bağımsız tarihi eyleme geçmelerini** engelleme doğrultusunda yoğunlaştırmaları.

İkincisi; sömürü ve zulüm düzenlerinin, ezilen sınıf ve yığınları içinde yaşamaya mahkum ettiği "kölelik" şartlarının doğrudan sonucu olan genel bilgisizlik, eğitimsizlik, ideolojik-siyasi-kültürel gerilik, sömürücü egemen sınıf ya da sınıflarca her türden ilerici, devrimci düşünceye konulan ambargo vs.'nin ezilen sınıf ve yığınların **kendi sınıf bilinçlerine varmalarını** alabildiğine güçleştirmesi, kösteklemesi ve engellemesi.

Bunlar ve bunlara benzer daha bir dizi etmenler, gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerinin ortaya çıkması, gelişmesi ve güçlenmesi açısından da, oldukça önemli ve ayırdedici **belli objektif ve subjektif ön koşulların oluşmasını** ve en azından bunların **belli bir olgunluk derecesine ulaşmasını** gerektirir.

Bunların başlıcalarına, daha önce ve yazımızın seyri içinde, kısaca da olsa değinmeye çalışmış ve gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerinin **en önemli işlevinin**, her hangi bir yer ve zamanda sınıf mücadelesi pratiğine giren komünist bilincin **ilk** ve **doğrudan kaynağı** durumunda bulunmaları olduğu gerçeğini, üzerine basa basa özellikle vurgulamıştık. Çünkü, bir dizi diğer etmenlerin yanı sıra, özellikle de oldukça derin bir bilimsel bilgi ve pratik deney birikimi üzerinde şekillenen ve ortaya çıkan bu **ayırdedici temel özellik;** hem gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerinin **niteliğini** belirler, hem de onların, proletaryanın ve tüm ezilen yığınların en özlü ve en bilinçli temsilcisi olarak, tarih sahnesine çıkmalarını, sınıf mücadelesi arenasına girmelerini ve bu arenada varlık ve etkinliklerini gereği gibi sürdürebilmelerini sağlar. Dolayısıyla, ister tek tek ülkelerde olsun isterse genel olarak uluslararası planda; bu ayırdedici temel özelliğe sahip olmayan, ya da olamayan "önder" ve "önderlik çekirdekleri"nin, gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdekleri olarak varlıklarını kesintisiz biçimde sürdürebilmeleri ve uzun süre ayakta kalabilmeleri kesinlikle mümkün olamaz. Zira, objektif dünyayı bilimsel tarzda kavrayamadıkları ve bunu, objektif dünyadaki hareketliliğe bağlı olarak, kesintisiz biçimde sürdürmeyi başaramadıkları için, süratle **burjuva ideolojisinin esareti altına** girmeleri kaçınılmazdır.

Şüphesiz ki, bu durum, kesinlikle böyle gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerinin, **hiç eksiksiz** ve **dört dörtlük bir mükemmeliyetle** doğup, büyüyüp, gelişip, güçlenecekleri anlamına gelmez, gelemez. Böyle bir şeyi beklemek ya da ummak, her şeyden önce anti-diyalektik, bilim dışı ve tipik bir idealist tutum ve anlayış olur.

Zira, böylesine gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdekleri de ancak; doğadaki ve toplumdaki her şey gibi, maddenin ve onun insan beynindeki yansımasından başka bir şey olmayan düşüncenin hareket

yasalarına uygun olarak ve diyalektik bir gelişim seyri izleyerek; basitten karmaşığa, yüzeyselden derine, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, asgariden azamiye doğru belirgin evrelerden geçerek, önemli sıçrama ve dalgalanmalar göstererek, bir dizi acı deney ve tecrübeler yaşaya yaşaya, sınıf mücadelesinin kızgın ateşi içinde pişe pişe ve düşe kalka doğar, büyür, gelişir, güçlenirler.

Eğer komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerinin bu diyalektik oluşum ve gelişiminin yasaları gereği gibi ve bilimsel tarzda kavranmazsa; hem komünist partisi, komünist bilinç ve komünist merkezi önderlik sorunu önemli ölçüde karanlıkta bıraktırılmış; hem bütün bunların gerektirdiği görev ve sorumlulukların, objektif ve subjektif şartların elverdiği ölçülerde, zaman ve mekana uygun olarak, layıkıyla yerine getirilmesi önemli ölçüde kösteklenmiş ve engellenmiş; hem de gerek merkezi önderliğin gerekse partinin, proletaryanın, halkın ve devrimin son derece ağır ve ciddi zararlar görmesine yol açılmış olunur. Ki, gerek proleter dünya devrimi tarihi, gerekse bizzat ülkemiz devrim tarihi, bu durumun sayısız ibret verici somut örnekleriyle doludur.

O halde burda kavranması gereken **temel sorun** nedir?

Sorun, komünist faaliyetin bütünü açısından, tayinedici bir anlam ve öneme sahip olan bu alandaki boşluğun, mümkün olan azami çaba harcanarak, mümkün olduğunca **bilinçli** ve **örgütlü** tarzda doldurulmaya ve gereklerinin layıkıyla yerine getirilmeye çalışılmasıdır. Ki, bu görev de, ancak başlı başına önemli ve uzun bir süreçten geçilerek, hiç de küçümsenmemesi gereken belli bir bilimsel bilgi ve pratik tecrübe birikimi zemini üzerinde yükselinerek gereği gibi yerine getirilebilinir. Açıktır ki, bu konuda esas görev ve sorumluluk payı yine bizzat komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerine düşer.

Genel kural olarak yığınların, sınıfının ve partinin en önünde bulunan ve yürüyen bu öncü kesim, ya da kurmay heyeti, veya merkezi kumanda kademesi, tüm diğer konularda olduğu gibi bu konuda da üzerine düşen görev ve sorumluluk payını, mümkün olduğunca bilinçli ve örgütlü bir tarzda gereği gibi yerine getirmedikçe, yığınların, sınıfın ve hatta partinin nisbeten daha geri kesimlerinin, kendiliğindenci bir tarzda sorunun bilincine varmaları ve gereklerini layıkıyla yerine getirmeleri elbetteki mümkün olmaz. Dolayısıyla böyle bir şey, **kendiliğindenciliğe** prim vermekten başka bir anlama gelmez. Çünkü yığınlar, sınıf ve hatta parti, devrimin tüm belli başlı konularında olduğu gibi, bu konuda da doğru ve bilinçli bir **önderliğe** ihtiyaç duyar. Eğer yığınlar, işçi sınıfı ve hattapartinin nisbeten geri kesimleri bu önemli sorunu kendi başlarına ve salt kendi çabalarıyla çözmeyi başarabilselerdi, o zaman gerçek komünist önderlere ve merkezi önderlik çekirdeklerine duyulan zorunlu "ihtiyacın" her hangi bir anlamı kalır mıydı? Kuşkusuz ki, kalmazdı ve biz de böyle bir sorunu enine boyuna tartışma zahmetinden çoktan kurtulmuş olurduk!

Diğer yandan, yoğun ve karmaşık sınıf mücadelesi fırtınaları içinde, *Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği* **devrimci bir pratik** ve bu **pratikle bir arada yürütülen ideolojik mücadele** (İ. Kaypakkaya, SY. sf: 278) yoluyla, her türden revizyonizmin tecrit edilerek devrimci kadroların toparlanması; onların, engin bir tecrübeye, derin bir teorik kavrayışa sahip, siyasi bakımdan ileri, yetişkin ve insiyatifli, tecrübelerini doğru bir şekilde değerlendirebilen ML'in evrensel gerçeklerini yaratıcı bir tarzda somut pratiğe uygulayabilen devrimin her türlü meselesinde doğru ve yeterli görüşlere sahip olan, kitleler arasında partinin çizgisini politikasını programını rahatça savunup yayabilen kişiler haline getirilmesi (bkz: İ.Kaypakkaya, SY. sf: 5); dahası "tecrübeli sadık ve etkin parti önderlerinin eğitimi" oldukça zor bir görevdir ve uzun vadeli sabırlı sebatlı bir çalışmayı zorunlu kılar. Nitekim, Lenin yoldaşın şu **öğüdü** soruna bariz biçimde ve derinliğine ışık tutmaktadır:

"Tecrubeli ve sınanmış komünist kadroların eğitimi çok önemlidir yanı sıra tecrübeli sadık ve etkin parti önderlerinin eğitimi, uzun ve güç bir iştir. Ülkemizde bir grup parti önderini eğitmek (1903-1917) onbeş senemizi aldı. Menşevizme karşı mücadele ile geçen tam bir ondört sene, 1905'in güçlü devrim yıllarını da içine alan, Çarlığın zulmüyle geçen tüm bir onbeş sene.

"Bu arada talihsiz anılarımız da oldu, olmadı değil bir çok sağlam yoldaş "sapıttı". Siz ve genel görünümüyle B.Avrupa'lı yoldaşlar aynı durumlara karşı sigortalıysanız, bu, kendisiyle acımasız mücadele edilecek bir çocukluktur. Evet, öyledir. Parti önderlerinin ve kadrolarının eğitimi çok güç bir görevdir. Bu uğurda başarı yalnız bir dizi çalışma, mücaele ve partimizin çeşitli kademelerinin doğru bir ayıklanmasıyla mümkün olacaktır. Şimdi asıl en önemlisi, sizin parti için de aynı şeyi söyleyecektim. Bu yüzden yüzeysel çılgın taşkınlıklara karşı uyanık olun, ülkenizde devrimin zaferini sağlamak için de yorulmaksızın temkinli ve hazırlıklı hareket edin." (Lenin'in Dimitrov'a, ilk karşılaşmalarında söylediği sözlerden/bkz: G.Dimitrov, Leninizmin Yolunda, sf: 27-28)

Bu sözler, gerek tecrübeli, kavrayışlı, sınanmış, insiyatifli profesyönel devrimci kadroların yetiştirilmesi, gerekse sürekliliği ve kalıcılığı sağlanmış sadık ve etkin merkezi önderlik çekirdeklerinin yaratılması sorununun, neden öyle "kolay" ve "basit" tarzda çözülemiyeceği gerçeğine bariz biçimde parmak basmaktadır. Zira bütün bu görevler öyle "ha" demekle ve bir çırpıda yerine getirilemez. Bunun için oldukça uzun bir süreç, oldukça istikrarlı ve kalıcı bir çalışma gerekir.

Açıktır ki, bugüne kadar geçen uzun süreç içinde, özellikle de İ.Kaypakkaya yoldaşın kaybından bu yana, bizim de bir dizi talihsiz anılarımız, büyük kayıplarımız oldu, bir çok yoldaşlarımız zamanla şu ya da bu objektif, subjektif nedenler le "sapıttı", bize önemli zararlar verdi...

Lakin her halükarda da, bugün gelinen noktada, can kan pahası zorlu mücadeleler sonucu edinilen onca deney ve tecrübe zemini üzerinde, bu sorunların çok daha kalıcı ve sağlam çözümlere ulaştırılması, bu yönde çok daha bilinçli ve ciddi adımlar atılması bu alanlarda da partimizin gözle görülür önemli bir sıçrama yapması zorunludur.

Zira, giderek yeniden yükselmeye başlayan ve önümüzdeki dönem içerisinde çok daha keskin ve amansız boyutlara varması kaçınılmaz olan sınıf mücadelesi, bizden bunu beklemektedir. İşçi sınıfımız emekçi halkımız bizden bunu beklemektedir. Aksi taktirde, hem sosyal pratiğin gelişim seyrinin geçmişten bu yana önümüze diktiği karmaşık ve çok yönlü sorunların gereği gibi çözülebilmesi, hem de gelişen sınıf mücadelesinin ihtiyaç ve taleplerinin layıkıyla karşılanabilmesi kolay kolay mümkün olmaz, hem de bir dizi yeni yeni kayıplar vermemiz kaçınılmaz hale gelir.

Açıktır ki, sınıf mücadelesinin kanunları acımasız biçimde işlemeye devam ediyor ve bugün gelinen noktada ikili rolünü çok daha bariz biçimde ortaya koyuyor: Bir yandan kendisine gereği gibi ayak uyduramayıp gerisinde kalanları, yani toplumsal hareketliliğin objektif kanunlarına derinliğine vakıf olamıyanları, dolayısıyla bu kanunların gerektirdiği irade ve eylem sağlamlığını gösteremiyenleri, tabii ki en başta da önder ve merkezi önderlik çekirdeklerini adeta yeniden elekten geçirerek adım adım ayıklarken, diğer yandan da, ortaya koyduğu bilimsel bilgi ve pratik tecrübe birikimiyle, düne kadar gereği gibi görülemiyen, ya da önemleri gereği gibi kavranamayan bir çok şeyin, süreç içinde çok daha iyi biçimde görülmesinin ve gereklerinin süratle yerine getirilebilmesinin de elverişli koşullarını hazırlamakta, bir çok kadroyu çok yönlü biçimde eğitip ilerletmek, özellikle de böylesi dönemeçlerde hareketin bütünü açısından tayin edici rol oynayabilecek olan bir dizi önder kadroları da öne çıkarıp pekiştirmektedir.

Kısacası, özellikle de gerçek komünist önder ve merkezi önderlik çekirdeklerinin, gerek parti gerekse sınıf mücadelesinin bütünü açısından oynayabilecekleri önemli rol, bu dönem ya da dönemeçlerde çok daha özgül bir anlam ve önem kazanmaktadır.

Çünkü, diğer etmenleri bir yana bırakalım, **yeni dönemler** ya da **yeni dönemeçler**, her şeyden önce yeni **görev** ve **sorunların** ortaya çıkması ve **çözüm** için kendilerini bize dayatması demektir. Bu ise, her şeyden önce bütün bu görev ve sorunlara ışık tutacak, onların çözüm yol ve yöntemlerini açıklıkla ortaya koyacak yeni **fikir** ve **teorilerin** ortaya konulabilme-

sini, vazgeçilmez bir **ilk zorunlu şart** kılmaktadır. Dolayısıyla, önemini yukarda vurgulamaya çalıştığımız, zengin bilimsel bilgi ve pratik tecrübe birikimine sahip olması gereken merkezi önderlik çekirdeklerinin oynayabileceği "bilinçli unsur" fonksiyonu, özellikle de bu dönem ya da dönemeçlerde, sosyal pratiğin gelişim seyrinin ortaya koyduğu çok yönlü ve karmaşık görev ve sorunların çözümleri üzerinde belirleyici rol oynar. Lenin yoldaşın önemlerini üzerine basa basa vurguladığı "tecrübeli sadık ve etkin parti önderleri", işte böylesi yol ayırımlarında "sapıtmayan" ve üzerlerine düşen merkezi önderlik görevlerini layıkıyla yerine getirmeye çalışan önderlerdir.

Zira, Stalin yoldaşın da bariz biçimde vurguladığı gibi;

"Yeni sosyal fikirler ve teoriler, ancak, toplumun maddi yaşamındaki gelişmenin, toplumun önüne yeni görevler koymasıyla ortaya çıkarlar. Ama bir kez ortaya çıktıktan sonra da, toplumun maddi yaşamındaki gelişmenin ortaya koyduğu yeni görevlerin gerçekleştirilmesini kolaylaştıran, toplumun ilerlemesine yardım eden en büyük güç haline gelirler. İşte tam bu noktada, yeni fikirlerin, yeni teorilerin, yeni politik görüş ve politik kurumların örgütleyici, harekete geçirici, değiştirici bütün önemi apaçık kendini gösterir. Yeni sosyal fikirler ve teoriler, topluma tamamen gerekli oldukları için, ve bunların örgütleyici, harekete geçirici, değiştirici nitelikleri olmaksızın toplumun maddi yaşam koşullarındaki gelişmenin zorunlu amaçlarının başarılması **olanaksız** olacağı için, ortaya çıkarlar. Toplumun maddi yaşamındaki gelişmelerin ortaya koyduğu görevler tarafından ortaya çıkarılan bu yeni sosyal fikirler ve teoriler, kendilerine yol bularak, yığınların malı olurlar, yığınları toplumun can çekişen güçlerine karşı harekete geçirerek örgütlerler, böylece de, toplumun maddi yaşamındaki gelişmeye zarar veren bu güçlerin yıkılmasını kolaylaştırırlar." (Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm, sf: 26-27)

Açıktır ki, gerçek komünist önder ve merkezi önderlik vasıflarına haiz olmayan "önder" ve "önderlik çekirdekleri" de, kaçınılmaz toplumsal oluşum ve değişimden nasiplerini fazlasıyla alırlar ve tarihin acımasız hükmü karşısında yenik düşmekten kendilerini asla kurtaramazlar.

Elbette bütün bunlar, bu tür dönemeçler ve yeni durumlarla her karşılaşıldığında, illada yeni önder ve önderlik çekirdeklerinin ortaya çıkacağı anlamına gelmez. Tersine çoğu durumlarda, böylesi dönüm noktaları, aynı zamanda basitten karmaşığa, zayıftan kuvvetliye, yüzeyselden derine, asgariden azamiye doğru diyalektik bir gelişim seyri izleyerek gelişip ilerleyen gerçek komünist önderler ve merkezi önderlik çekirdekleri açısından da, son derece önemli **teorik ve pratik sıçramaları** birlikte getirirler. Örneğin ülkemiz devriminin son birkaç **on yılda** gösterdiği son derece önemli **iki kabarış** ve **iki geri çekiliş** (aynı zamanda **iki yenilgi**) deney ve tecrübesi, partimizin, hem ileriye doğru güçlü ve çok yönlü bir sıçrama yapmasının hem de merkezi önderlik konusundaki hata zaaf ve eksikliklerini süreç içinde gidermesinin oldukça elverişli bir maddi ve düşünsel zeminini yaratmıştır. En azından bu hayati sorunun eskisinden çok daha iyi biçimde ve değişik boyutlarıyla bilincine varılması bile, başlı başına olumlu ve sevindirici bir gelişmeyi temsil etmektedir. Ve bu, bizim açımızdan bir anlamda sorunun yarı yarıya çözülmesi demektir.

Kısaca Toparlarsak:

Sosyal pratiğin gelişim seyrinin, bugün gelinen aşamada, uzun yılların birikimi olarak getirip önümüze yığdığı görev ve sorunlar alabildiğine geniş, çok yönlü ve karmaşık bir **çelişkiler yumağı** görünüm ve muhtevasına bürünmüştür. Bu yumağın içinden başarıyla çıkılabilmesi için, önce onun içerdiği çelişkilerin **neler** olduğunun bilincine varılması, ardından da bu çelişkilerin **çözüm** yol ve yöntemlerinin açıklıkla ortaya konulması gerekir. Bu görevin gereği gibi ve bilinçlice yerine getirilmesi, hem uçsuz bucaksız çelişkiler denizinde, gözü kapalı bir tarzda kulaç atılmasını önler, hem de sorunları en azından yarı yarıya halleder.

Bu doğrultuda; önce içinde bulunduğumuz durumu; iç/dış objektif ve subjektif şartları; mevcut güç ve imkanlarımızı; avantaj ve dezavantajlarımızı; başlıca hata, zaaf ve eksikliklerimizi; karşı karşıya bulunduğumuz karmaşık ve çok yönlü görev ve sorunlarımızı vs. mümkün olduğunca bilimsel ve diyalektik tarzda ortaya koymalıyız; sonra da, güç ve imkanlarımız dahilinde, objektif ve subjektif şartların elverdiği ölçülerde ve belli bir plan/program çerçevesinde sorunların çözümüne girişmeliyiz.

Bunu yaparken, çeşitli hata ve zaaflara düşmekten titizlikle kaçınmalı, mümkün olduğunca yapıcı davranmalı, karşı karşıya bulunduğumuz karmaşık ve çok yönlü çelişkilerin çözümünde onların niteliğine uygun doğru yol ve yöntemler izlemeli, özellikle de çelişkiler yumağının **düğüm noktasını** bulup sorunların çözümüne öncelikle bu düğüm noktasından hareketle girişmeliyiz.

Hali hazırda içinde yaşanılan yenilgi yıllarının, büyük acılar, ağır kayıplar, derin yaralar pahasına ortaya koyduğu gerçeklerin çok yönlü biçimde bilincine varmak, gerek devrimci hareketin bütünü, gerekse partimiz açısından, başlı başına **özgül** bir anlam ve öneme sahiptir. Bu dönemin birlikte getirdiği bir dizi olumsuzlukların başarıyla ters yüz edilebilmesi; yarattığı kayıpların mümkün olduğunca bilinçli ve örgütlü bir tarzda giderilebilmesi; alınan ağır ve derin yaraların ihtimamla sarılabilmesi; önümüzdeki dönem içinde çok daha büyük ve kalıcı başarıların sağlanabilmesi için, mümkün olan her türlü imkan ve fırsattan yararlanılarak, güç toplanmaya çalışılması, vs. ancak bu şekilde söz konusu olabilir.

Kendi açımızdan soruna yaklaşırsak...

Partimizin, bugün gelinen noktada, sınıf mücadelesinin önüne koyduğu alabildiğine karmaşık ve çok yönlü görev ve sorumluluklarla karşı karşıya bulunduğu hususu, tartışma götürmez bir gerçektir.

Bütün bu görev ve sorumlulukların, güç ve imkanlarımız ölçüsünde ve süreç içinde, layıkıyla yerine getirilebilmesi için, bunun zorunlu ve kaçınılmaz bir ön adımı olmak üzere, partimizin, mevcut sınıf mücadelesi arenası ve süreci içinde, en önemli görevlerinden birisi olarak; **kendi durumunu düzeltme ve kendisine süratle bir çeki düzen verme** görevini önüne koyması ve bu **görevini**, alnı ak başı dik bir biçimde ve layıkıyla yerine getirebilmesi **özgül** ve **hayati** bir anlam ve öneme sahiptir. Bu özellikle de geçmiş on yılı aşkın zengin mücadele deney ve tecrübemizin sağlıklı ve bilimsel bir sentezinin yapılabilmesi dolayısıyla geçmişten gelecek için kalıcı ve doğru dersler çıkarılabilmesi, geçmiş başarısızlık ve yenilgilerimize kaynaklık eden başlıca ideolojik siyasi, örgütsel hata, zaaf ve eksikliklerimizin açığa çıkarılıp kapsamlı ve ilkeli bir **eleştiri/özeleştiri** faaliyeti ile köklerinin cesaretle ve acımasız biçimde kurutulabilmesi; aldığımız ağır ve derin yaraların ihtimamla sarılıp, **ileriye doğru güçlü bir sıçrama** yapabilmemiz için gereken **güç** ve **enerjinin** süratle toparlanabilmesi açısından da gerekli ve zorunludur. Zira, ağır bir yenilgiye uğramış, derin yaralar almış, önemli ölçüde kan kaybetmiş... bir örgütün; alınan derin yaraları ihtimamla sarılmadan, uğranılan kan kaybı süratle telafi edilmeden, en önemlisi de geçmiş onca acı deney ve tecrübeden gereken **dersler** sağlıklı biçimde çıkarılmadan, mevcut sınıf mücadelesi arenası ve süreci içinde gereken başarıyı gösterebileceğini, üzerine düşen çok yönlü ve geniş kapsamlı görevleri layıkıyla yerine getirebileceğini ummak, ya da sanmak, bağışlanması kolay kolay mümkün olmayan tipik bir dar görüşlülük olur ve ister istemez bir dizi yeni başarısızlık ve kayıplara kapıyı aralar.

Keza, sosyal pratiğin gelişim seyrinin yıllar süren uzun bir birikim sonucu getirip önümüze yığdığı sorunların oluşmasında, İ. Kaypakkaya yoldaşın kaybı sonrasından bugüne kadar geçen süreç içinde bir türlü gereği gibi gideremediğimiz komünist bilincimizin sığlığının ve yüzeyselliğinin tayin edici rolü olmuştur. Aynı şekilde, bütün bu sorunların süratle giderilebilmesinde de, komünist bilinç düzeyimizin sığlık ve yüzeysellik çemberini süratle parçalamamızın tayin edici rolü olacaktır.

Ayrıca, bütün diğer çok yönlü, karmaşık, ağır görev ve sorunlarımız üzerinde olduğu gibi, komünist bilinç düzeyimizin sığlık ve yüzeysellik çemberinin sü

Devamı sf: 22'de

"O DUVAR O DUVARINIZ VIZ GELİR BİZE VIZ!" (6)

(Bir idam mahkûmunun cezaevi ve idam hücresi direnişi tecrübesi)

F. İHSAN BERKİN

Mahkemeler ve Mahkemelerde Tavır

Zindanlar ve mahkemeler...birbirine kopmaz bağlarla bağlı olan iki kurum, devleti oluşturan en önemli baskı kurumlarındandır. Halkımız bu mahkemelerin gerçek anlamdaki yerini yüzyıllara dayandırdığı deneyleriyle çok iyi tahlil etmiştir. Onun için, mahkemeler, kesinlikle adaletin "tecelli" ettiği her şeye kadir kurumlar değil, kendini cezaya çarptırmakla görevli zulüm yuvalarıdır. "Mahkeme köşelerinde sürüm sürüm sürünürsün" sözü bile tek başına halkımızın mahkemeler hakkındaki değerlendirmesini açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Halkımızın bu deneyleri bizler için zengin birer hazinedir.

Faşizmin zindanlarında tutsak edilmiş her devrimcinin de mutlaka karşı karşıya geldiği, onun faşist zulmünden nasibini aldığı kurumlardır mahkemeler. Bu anlamda devrimcilerin ve devrimci örgütlerin bu konuda belli bir perspektifi olması gerekmektedir. Zira düşmanın tek amacı, sadece kendisi için tehlikeli olan bir insanın etkisiz hale getirip, onu yıllarca tutsak etmek değildir; aynı zamanda, onu mahkemede kamuoyu önüne çıkarıp aşağılamak, alçaltmak, onurunu kırmak, ve onu her yönüyle teslim almaktır. Böylelikle devrim karşısında taktık bir yengi kazanmayı planlamaktadır.

İşte bu nedenle devrimciler düşmanın silahını geri püskürtmekle yükümlüdürler. Bunun yolu ise, en temel anlamıyla, mahkemelerin birer devrim kürsüsü olarak kullanılmasıdır. Ancak bu yeterli değildir, devrimcilerin bu temel anlayışı daha da ileri götürmeleri gereklidir. Bu noktadan hareketle, mahkemeler sadece devrimin çıkarlarının savunulduğu kürsüler olarak değil, aynı zamanda birer eylem alanı olarak kullanılmalıdırlar. Daha da açarsak, karşı devrimin bu baskı kurumları canlı birer ajitasyon-propaganda alanları haline getirilmelidirler.

Bu güne kadar tutsak yoldaşlarımızın genelinin mahkemelerde doğru tavır koyduğu bilinmektedir; bunun ideolojik bir temelinin olduğu açıktır. Nedenlerden bir başkası ise, 12 Mart'tan bu yana tüm yoldaşlarımız gelenekleşmiş belli bir direniş çizgisi yerleştirmişlerdir. Bu çizgi esasta bu güne kadar süregelmiş ve tüm devrimcilere olumlu bir örnek oluşturmuştur.

Bizler İzmir—Buca cezaevine getirildiğimizde, mahkemelerde adeta kazanılmış birer hak durumuna gelmiş olan bir dizi eylem biçimi gerçekleştirilmekteydi. Ve bunlar cezaevindeki mücadelenin gelişimine bağlı olarak, her geçen gün daha ileri boyutlara varıyordu. Ancak bu noktaya gelebilmek için bir dizi çetin yolu katetmek gerekmiştir.

Buca cezaevinde tutsak edilen ilk devrimciler arasında Orhan Bakır ve bir grup yoldaşımız bulunmaktaydı. Yıllardan beri, "adi mahkum" diye hitap edilen siyasi olmayan mahkumları istediği gibi 'güden' cezaevi yönetimi aynı tavrı devrimciler üzerinde uygulamayı tasarlamıştı, ama bunun sökmeyeceğini aklına hiç getirmemişti. Çatışmalar özellikle mahkemelere gidişlerde ortaya çıktı.

Yoldaşlarımız mahkemeye çıkarıldıkları ilk günden itibaren karşı-devrime aktif bir tavırla yanıt vermişler, hatta daha cezaevi arabasına bindirilir bindirilmez hep bir ağızdan haykırılan sloganlar ve marşlar korku salmıştı düşmana. Ve arabayı durdurup, sokak ortasında, dipçikle, copla döverek yıldırmaya çalışmışlardı yoldaşları, ama nafile, onlar daha da inançla haykırmışlardı faşistlerin suratına.

Karşı-devrimci subaylar birkaç kez daha dayağa baş vurmaya çalışmışlarsada, devrimcileri durdurmaya güçleri yetmeyince vaz geçmek zorunda kalmışlardı bu yöntemden.

Böylece, bir anlamda yenilgiyi sessizce kabüllenivermişti düşman. Artık her mahkemeye gidiş bir gösteri, bir miting niteliğine bürünmüştü. Bu anlamda bir yandan jandarma erlerine ve apolitik mahkuma hitap edilirken, diğer yandan arabanın küçücük, tel örgülü pencerelerinden sokaktaki kitleye de hitap edilmiş oluyordu. Ama asıl gösteri arabadan inilip mahkeme nezaretine girilirken başlıyordu. Böylelikle önünde her gün binlerce kişinin geçtiği, kentin en merkezi yerinde bulunan ve o anda jandarmalarla kuşatılmış olan Adliye binasına giriş çok canlı bir miting alanına dönüştürülüyordu.

Katedilen mesafenin yaklaşık otuz metreyi bulmasına karşın, o anda oradan geçmekte olan tüm kitle durup, özgürlük mahkumların susturulamayan sesini dinliyordu.

En çarpıcı sloganlar o an için ayrılıyor; hele o günün ayrı bir önemi varsa, özellikle o güne özgü sloganlar daha bir gece öncesinden özenle seçiliyor, hatta hangi anda hangi sloganın atılacağı bile daha o zamandan tespit ediliyordu. Tam arabadan iniş anında tüm devrimciler bir araya geliyor, böylece sloganların hep bir ağızdan atılması sağlanıyordu. O kısacık mesafede adımlar cimrice atılıyor, adeta hiç bitmesin isteniyordu. Toplumdan yıllarca tecrit edilmiş olan bu insanlar bu kısacık anı dahi değerlendirmeyi devrimci bir görev olarak kavrıyorlar ve bunu büyük bir coşku ve disiplin içinde yerine getiriyorlardı. Aynı şeyler nezaretten çıkıp arabaya binerken de yineleniyordu. Hele çıkış, akşam işçilerin dağılma saatine denk gelmişse, keyfimize diyecek olmuyordu doğrusu. Sloganlar daha büyük bir coşku ve daha büyük bir gayretle haykırılıyordu o zaman.

Elbette bu, mahkemelerde yürütülen tek eylem biçimi değildi. Bunun dışında da, en geniş ajitasyon ve propaganda olanakları kullanılmalıydı.

Örneğin, şehit yoldaşların ölüm yıldönümlerinde cezaevlerinde hazırlamış olduğumuz, yoldaşlarımızın resimlerinin bulunduğu sloganlı rozetlerle duruşmalara çıkmaktaydık. Yine yoldaşlarımızın yaşam ve mücadelelerini anlattığımız bildiriler okumuş, hatta dava dosyalarına koydurtturmuştuk.

Böylece karşı devrim her duruşmada gittikçe insiyatifini kaybediyor acizleşiyordu; zira savunmada kalacağını sandığı insanlar, onun cepesinde ona ideolojik saldırıyla yanıt veriyorlardı. Yargılma dosyalarında İbrahim'lerin, Mehmet Zeki'lerin, Cemil Oka'ların, 18 Mayıs'ların

vb. anma bildirileri konuluyor; ve düşmanın formaliteden ibaret olan yargılaması bile devrimin çıkarları için kullanılıyordu.

Bu arada bir grup yoldaşın gerçekleştirdiği çok çarpıcı bir eylemi aktarmadan geçemiyeceğim.

Sedat ve bir grup yoldaşın süre gelen davalarından birinin son aşamasında, üst düzeyde bir eylem yapılmasını kararlaştırmıştık. Buna göre mahkemenin bitiş anında sloganlar ve marşlar eşliğinde proletaryanın kızıl bayrağı dalgalandırılacaktı.

Bayrak Sedat'ın vücuduna sarılı bir biçimde aramalarda kurtarılarak duruşma salonuna kadar sokuldu; ve davanın sonunda da enternasyonal marşı ile açıldı.

Karşı-devrimciler, eylemin en güçlü oldukları bir yerde yapılmasından dehşete düştüler, ve derhal "komünizm propagandası" yapıldığı gerekçesi ile yeni bir dava açtılar. Ancak bu dava bile onlara prestij kazandıramadı; zira iş açıkca iki sınıfın ideolojisinin tartışılmasına dönüşmüştü. Karşı-devrimin temsilcileriyle yoldaşlar arasında kızgın tartışmalar da oldu.

Sonuçta iki yoldaş cezaya çarptırıldı, ama komik duruma düşen daima faşizmin savunucuları oldu.

Tam bu noktada, karşı-devrimin mahkemeler konusundaki bazı çarpıtmalarına ve demogojilerine bir dizi somut olaya değineceğim.

Bu konudaki en yaygın demogoji devletin hukuk devleti ve mahkemelerin "bağımsız" kurumlar olduklarıdır. Hatta utanmazca bir şekilde 12 Eylül sonrasında bile mahkemelerin "bağımsızlıklarının" bozulmadığı, sadece çeki-düzen verdiklerini iddia edilmektedir.

Oysa, gerçeklerin hiç de böyle olmadığı özellikle 12 Eylül sonrasında yaşanılan örneklerle binlerce kez kanıtlandı.

Aktaracağım ilk olay dizisi, hemen 12 Eylül'ün arifesinde, 1980 ortalarında Adıyaman'da tanık olduklarımdır. Bu kentin cezaevinde baş ay gibi çok kısa bir dönem tutulmama karşın, bir film şeridini yansıtan bir dizi olaya tanık oldum.

Burada, mahkemelere ilişkin gelişmeleri, olayların kısa bir öyküsüyle birlikte aktarmanın yararlı olduğuna inanmaktayım.

Bu cezaevine, Buca cezaevinde açığa çıkan bir tünel sonucu kırk kişilik bir kafileyle sürgün edilmiştik. Kırkımız da ağır cezalar istemiyle yargılanıyorduk, yani düşmanın gözünde en "azılı" komünistlerdik. Böylelikle bize yönelik her türlü baskı mübah gösterilmeye çalışılıyordu. Ancak bizler de boş durmuyorduk. Nitekim böyle davranmak da gerekiyordu, zira sürgün cezaevleri genelde devletin en güvendikleriydi ve özellikle bizim gibilerin "ıslah" ettirilmeye çalışıldığı yerlerdi buralar. O halde daha ilk günden insiyatifi kaptırmamak gerekiyordu.

Hep bir ağızdan haykırılan marşlar ve sloganlar, yani aktif direniş çizgisi karşısında şaşkına dönenen cezaevi idaresi gücümüz karşısında geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Koğuşlara yerleşmemizden kısa bir süre sonra kendimizi kabul ettirmiştik. Ama karşı devrim hazmedemiyordu bunu ve bir misillemeye girişmek istiyordu. Nitekim hiç de ağır davranmadı...

Bir gün havadan sudan bahanelerle ben ve üç arkadaşa adice bir provakasyon tezgahladı. Kötü bir yerde, gücümüzün çok zayıf olduğu bir noktada maltada sıkıştırıldık. Provakasyon kokusu alır almaz marşlar haykırmaya başladık. Böylece koğuşlardaki devrimcilere sesimizi duyurmak istemiştik. Ve tam o anda kapı altından bize doğru elli-altmış gardiyanın koşturduğunu farkettik. Bundan sonra olanlar kopmuş bir film şeridini andırıyordu:

...MHP'li faşistlerin taktiklerinden alınan ilhamla, yarım ay biçimini almış, "hu", "allah allah" naralarıyla saldıran; eli coplu, kazma saplarıyla sopalı, 'iman gücüyla allahsız komünistleri' yola getirmek isteyen gözleri dönmüş elli altmış gardiyan...

...Hemen dağıldığımızı anımsıyorum. Birimiz kapı gardiyanlarının eline yapışmış, anahtarları çekiştiriyor, bir diğerimiz koğuş kapılarının mazgallarını açmış devrimcilere sesleniyordu. Ancak yapacak fazla bir şey kalmamıştı. Tek seçeneğimiz vardı: Saldırıyı göğüslemek ve darbeleri olduğunca etkisiz hale getirmek...

...Ellerine ilk geçirdikleri ben oldum, aynı anda kaç sopanın birden kafama indiğini sayamadım bile. Hemen yanı başımda bir arkadaşın dudağının parçalandığını ve kafasının, gardiyanların ısınmak için içinde odun yaktıkları kiz dolu bir tenekeye sokulduğunu gördüm...

...İlk darbenin acısını beynimde hissettim. Ondan sonraki darbelerin sesleri yankılanıyor ama hiç bir acı duymuyordum artık. Kafam sanki kütükten bir davuldu ve tam tamlar çalıp duruyordu. Yere yıkılmamaya çabalayordum. Onlar ise tüm güçleri ile devirmek istiyorlardı. Nitekim bir ara başardılar da. İyice acımasız bir hale gelmişlerdi. Şimdi sadece sopalarıyla vurmuyorlar, ayrıca postallarıyla böğrüme ve ciğerimi de tekmeliyorlardı. Bir leş yiyicinin avına saldırdığı gibi saldırıyorlardı adeta...

Tam bu sırada bir şey çekti dikkatemi. Adamlar daha çok kalleşçe arkadan vuruyorlardı; kendilerine baktığımız sıradaysa geri çekiliyorlardı; bir gün tüm bunların hesabını soracağımızı çok iyi biliyorlardı çünkü...

Sonuçta hücrelere konduk. Tutar hiç bir yerimiz kalmamıştı. Saçlarımın arasından enseme doğru ılgıt ılgıt kan sızdığını hissettim. Duvarlar bizden önce geçenlerin yaralarından fışkırmış kan izleriyle doluydu. Bu görünüm insanın kinini daha çok biliyordu; tutamadım kendimi ve akan kanla hücrenin duvarına "Kahrolsun Faşizm" sloganını yazdım Tarih 31 Ocak 1980 idi...

Hücredeki iki kişiydik sadece. Diğer iki arkadaşın nerede olduğunu bile bilmiyorduk Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla diğer arkadaşları bizden daha beter etmişlerdi. Her ikisini de ikişer kez bayıltmışlar, hatta birisinin kaburga kemiklerini kırmışlardı.

Bütün bu yapılanların sonunda iki günde kupkuru hücrelerde yatırıldık. Bir süre sonra mahkemeye çıkarıldık. Yargılama ise tam bir komedi idi:

Haklı olan taraf gardiyanlardı; biz ise cezaevini isyana kışkırtmıştık.

İşkenceci gardiyanlar, bizi dövdüklerini açıklayarak, dayağın kendi görevleri olduğunu savundular. Mahkeme de onların bu görevlerini meşru kabul ederek yargılamayı böyle sürdürdü; sanık sandalyesinde olan biz, tanık sandalyesinde olan gardiyanlardı.

Bizleri mahkemeye götüren subaylar adliye binasında elleri sopalı olarak dolaşıyorlardı, tartışmalarımız sopayla yanıtlanıyordu. 'Hukuk Devleti' işte böyle işletiliyordu...

Benzer olaylar bir çok kez yinelendi bu cezaevinde. Bir çok gerekçeyle çeşitli baheneler yaratılarak devrimciler işkenceden geçirildiler, günlerce hücrelere atıldılar, mahkemeye her çıkışları sırasında elleri coplu, sopalı subaylar ve askerlerce eşlik edildiler; yine çeşitli bahanelerle adliye salonlarında bu subaylarca dövüldüler; üstelik her defasında da cezalandırılan devrimciler oldu.

****

Baştan da belirttiğim gibi, Adıyaman cezaevinde uzun bir süre kalmadım; beş ay sonra yeni bir sürgün, ver elini yeni bir cezaevi...

Geride kalanlarsa 12 Eylül'ü burada karşıladılar. Tam bir karabasan oldu bu onlar için. Onların yaşadığı bir çok olayı da ileride anlatacağım.

Yukarıdaki örnekten de anlaşılacağı gibi, 12 Eylül'ün arifesinde mahkemeler faşist kimliklerini iyiden iyiye açığa çıkarmışlardı. Her olay darbenin olgunlaştığını biraz daha açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

İşte Bir Hainin İbret...

Baştarafı sf: 5'de

Evet, faşist Türk devleti sözum ona Şemsi Özkan gibi bir kaç haini "af"fetti! Lakin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, tıpkı faşist Türk devletini olduğu gibi, kendisine ihanet eden Şemsi Özkan türünden bir avuç haini de asla affetmeyecektir!

—ŞEMSİ ÖZKAN GİBİ HAİNLERE HALKIMIZ İÇİNDE YER YOK!
—HALKIMIZ ŞEMSİ ÖZKAN GİBİ HAİNLERDEN MUTLAKA HESAP SORACAKTIR!
—PİŞMANLIK YASASI DA SÖKMEYECEKTİR!
—FAŞİZME ÖLÜM/TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Ölümünün 1. yıldönümünde, büyük sinema sanatçısı, yiğit ve onurlu devrim savaşçısı

Yılmaz Güney'i Anıyoruz!

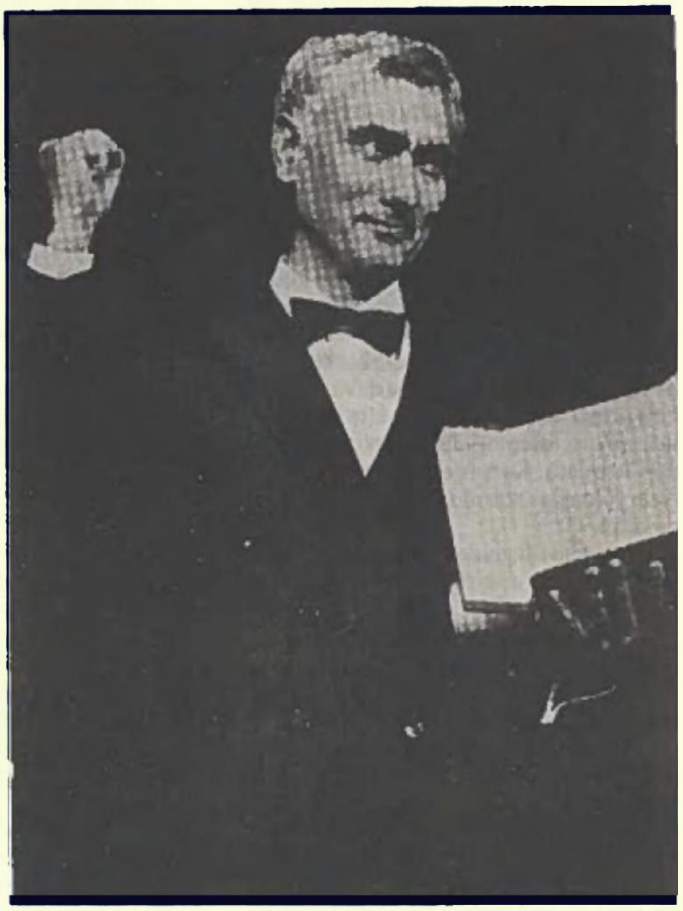

Siyasi mülteci olarak yaşadığı **Paris**'te, yakalandığı mide kanseri sonucu, **9 Eylül 1984**'de yaşamını yitiren büyük sinema sanatçısı, yiğit ve onurlu devrim savaşçısı **Yılmaz Güney**'i, ölümünün 1. yıldönümünde saygıyla anıyoruz!

O, ölümsüz anısı ve devrimci/demokrat mirasıyla kalbinde taht kurduğu çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın devrimci mücadelesinde daima yaşayacaktır!

Partimiz, ülkemiz devrim tarihinin ve halkımızın anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist kültürünün kopmaz bir parçası olarak gördüğü **Yılmaz Güney**'in tutarlı küçük burjuva devrimci/demokrat mirasına (bu mirasın ütopik sosyalist yönünün ilkeli ve ML bir eleştirisini yapma görevini de asla ihmal etmeyerek) daima sahip çıkacak ve onu her türden saldırıya karşı kararlılıkla savunup koruyacaktır!

Bu doğrultuda, partimizin **Yılmaz Güney**'in hayatı ve mücadelesiyle ilgili kısa bir değerlendirmesini içeren ve "**Kazanılacak Dünya**" dergisinin "**Ocak 1985/1**" sayısında yayınlanan bir yazıyı, **Yılmaz Güney**'in ölümünün 1. yıldönümü vesilesiyle, yayın organımızın bu sayısında yayınlamayı uygun gördük.

Milyonlarca Emekçinin Gönlünde Taht Kurmuş
Türkiye'li Büyük Sinema Sanatçısı,
Yiğit ve Onurlu Devrim Savaşçısı

Yılmaz Güney'i Kaybettik!

Türkiye'li büyük sinema sanatçısı, yiğit ve onurlu devrim savaşçısı **Yılmaz Güney**, yakalandığı amansız mide kanseri hastalığından kurtulamayarak, 9 Eylül 1984 günü, mülteci olarak yaşamakta olduğu **Paris**'te öldü! Cenazesi, binlerce emekçinin katıldığı büyük bir törenle ve yapılan saygı duruşuyla, kendisinin daha henüz son anlarını yaşarken yaptığı; "**Üşüyorum, üzerime komüncülerin battaniyesinden örtün!**" vasiyeti üzerine, **Paris Komünü** savaşçılarının yatmakta olduğu **Pere Lachaise** mezarlığına gömüldü.

Kuşkusuz ki, son nefesini dahi enternasyonal proletaryadan yana tavır takınan **Yılmaz Güney**'in ölümü, öyle sıradan, öyle es geçilebilecek bir ölüm değil şerefli ve yüce bir ölümdür. Bu nedenle, gerek çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halkı gerekse enternasyonal proletarya ve ezilen halklar, **Yılmaz Güney**'in devrimci mirasına kararlılıkla sahip çıkmalı, Devrimci Enternasyonalist Hareket ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan Türkiye Komünist Hareketi, bu yüce ve şerefli ölümden gereken dersleri çıkarmasını bilmelidir.

Çeşitli burjuva basın organları, ölümü üzerine, **Yılmaz Güney**'le ilgili olarak "tahtsız devlet başkanı" şeklinde manşetler atmıştır. Bu söz aslında içinde belli bir gerçeklik payı taşımaktadır. Gerçekten de **Yılmaz Güney**, sanatı ve mücadelesiyle, gerek Türkiye'de, gerekse uluslararası planda haklı bir üne kavuşmuş, milyonların sevgilisi haline gelmiştir. Zaten Türk hakim sınıflarını Yılmaz Güney'e karşı azgın saldırılara sevkeden en önemli nedenlerden birisi de budur. Türk hakim sınıfları ve onların maskeli maskesiz çeşitli temsilcileri; parayla, servetle, lüksle, koltukla **Yılmaz Güney**'i elde edip uşakları haline getiremeyince, çareyi ona azgınca saldırmakta böylece onun sanatıve mücadelesiyle kendilerine vereceği zararı asgariye indirmeye çalışmakta bulmuşlardır.

Yılmaz Güney'in en önemli özelliği, onun büyük bir sinema sanatçısı ve ustası olmasıdır. Aynı zamanda hikaye ve roman yazarlığı da yapan **Yılmaz Güney**, Türkiye'deki ve dünyadaki **sınıf mücadelesi** gerçeğini derinden kavramış halktan ve devrimden yana emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı tutarlı bir tavır takınmış, bu doğrultuda sinema sanatını güçlü bir silah haline getirmeye çalışmış, büyük bir sinema sanatçısı, yönetmeni, sanaristi ve yılmaz bir devrim savaşçısı olarak, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini ilerletilmesine önemli katkılarda bulunmuştur.

Açıktır ki, **Yılmaz GÜney**; gerek ideolojisi, gerek siyaseti, gerekse sanatıyla tam bir **proleter devrimci** çizgiye sahip değildi. Onun sanatına ve mücadele çizgisinin **esasına** damgasını vuran, tutarlı bir küçük burjuva devrimci-demokratlığıdır. O; tutarlı bir anti-emperyalist, tutarlı bir yurtsever,

tutarlı bir demokrat ve tutarlı bir devrimcidir. Ancak tutarlı bir komünist değildir. Marksizm-Leninizmin belli ilkelerini kararlılıkla savunmasına rağmen, onun evrensel gerçeğini derinden kavrayıp yaratıcı bir tarzda Türkiye devriminin somut pratiğiyle kaynaştırmamış, dolayısıyla kendi küçük burjuva devrimci-demokrat çizgisini aşıp komünist hareket ve çizgiyle gereği gibi bütünleşememiştir. Nitekim **"Güney"**, **"Ekim"**, **"Mayıs"** gibi sanat/siyaset içerikli dergiler çıkarmaya, kendisini ve çevresini ayrı ve bağımsız bir grup olarak **şekillendirmeye** çalışması, bunun pratikteki yansımasıydı.

Fakat buna rağmen, büyük bir sinama sanatçısı ve ustası olarak **Yılmaz Güney**'in diğer bir önemli özelliği de, onun komünizmden önemli ölçüde etkilenmesi, sosyal pratiğin gelişim seyri içinde giderek komünist ideoloji ve siyasete yaklaşmasıdır. Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Türkiye parçasını oluşturan Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist ile ideolojik-siyasi ve örgütsel açıdan bütünleşememesine rağmen, onun geçmişini ana hattıyla Marksist-Leninist ilan etmesi, devrimci şiddet ilkesini kararlılıkla savunması, Arnavutluk Emek Partisi başta olmak üzere çeşitli revizyonist saldırılara karşı Mao Zedung'un eserini savunmaya çalışması bunun başlıca kanıtlarıdır. Nitekim Türkiye "Komünist" Partisi, Türkiye İşçi-Köylü Partisi vs. gibi çeşitli "sosyalizm", "komünizm" maskeli karşı-devrimci akımların yanı sıra; Arnavutluk yanlısı Türkiye Devrimci "Komünist" Partisi, Türkiye "Komünist" Partisi/Marksist-Leninist Hareketi (TKP/ML'den 1976'larda tasfiye edilen "Koordinasyon Komitesi" Hizibi kendisini bu isimle lanse etmektedir) vb. çeşitli küçük burjuva oportünist akımların, bir yandan **Yılmaz Güney**'i "kazanmak" için bin bir dereden su getirirken, diğer yandan ona karşı ideolojik-siyasi saldırılarını aralıksız biçimde sürdürmelerinin en önemli nedenlerinden birisi de budur.

Tutarlı anti-emperyalist, yurtsever, devrimci, demokrat tavrını hayatının sonuna kadar sürdürmeyi başaran, her türden kişisel çıkar, mevki, rahat ve lüksü elinin tersiyle bir yana iterek halka ve devrime asla ihanet etmeyen, kendisine karşı yöneltilen çok yönlü saldırılara boyun eğmeyen, tüm eksiklik ve zaaflarına rağmen Türkiye komünist hareketine en küçük bir leke sürmeme erdemliliği gösteren **Yılmaz Güney**, neden bu komünist hareketle bütünleşecek bir nitel gelişme gösteremedi? Kuşkusuz ki, bunun objektif ve subjektif nedenleri çok yönlüdür. Ama tartışma götürmez bir geçektir ki, bunun önemli nedenlerinden birisi de, Türkiye Komünist Hareketinin, üzerine düşen tarihi fonksiyonu, belirli hata ve zaaflarından dolayı gereği gibi oynayamamış olması olgusudur. Bu gerçek **Yılmaz Güney**'in komünist hareketle bütünleşmesini engelleyen önemli etkenlerden birisi olmuştur.

Ancak **Yılmaz Güney**'in proletarya hareketi ve ideolojisi açısından taşıdığı bu **olumsuz yön**, elbetteki onun devrimci sanat ve mücadelesini lekelemez. **Yılmaz Güney**'in sanat ve mücadelesi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının devrimci sanat ve mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır. Bu nedenle onun devrimci mirasına sahip çıkmak ve her türden karşı-devrimci saldırılara karşı kararlılıkla korumak, halktan ve devrimden yana olan herkesin görevidir. Buna bağlı olarak onun komünizmden önemli ölçüde etkilenen yönünü daha da kararlı biçimde savunmak ve bu doğrultudaki her türden çarpıtmayı açığa çıkarıp mahkum etmek, tüm komünist devrimcilerin görevidir.

Evet **Yılmaz Güney** öldü! Ama aslında O, ardında bıraktığı devrimci mirasıyla, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde ölümsüzleşti!

O ölümüyle, en başta gerek ülke, gerekse dünya demokratik kamuoyunda teşhir ve tecritinde hiçte küçümsenmeyecek bir rol oynadığı Türkiye'deki faşist cunta olmak üzere, sağlığında kendisine en ağır baskı ve eziyetlerde bulunan, defalarca tutuklayıp yıllarca hapislerde yatıran Türk hakim sınıflarını, tüm halk ve devrim düşmanlarını sevince; gönüllerinde taht kurduğu milyonlarca emekçiyi ise, derin bir üzüntüye boğmuştur. Nitekim, Türk hakim sınıfları ve sözcüleri, **Yılmaz Güney**'in ölümü üzerine karşı-devrimci zehirlerini azgın biçimde kusmaya, onun sanat ve mücadelesine kara çalmaya devam ederken; başta Türkiye komünist hareketi olmak üzere, çeşitli yurtsever-devrimci-demokrat teşkilatlar ve Türkiye'li emekçiler, gerek ülkede gerekse Avrupa'nın çeşitli yerlerinde onu geniş biçimde anmış, devrimci mirasını faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir silah haline getirmeye çalışmıştır.

Kuşkusuz ki, **Yılmaz Güney**'in devrimci mirasına, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve özellikle de Türkiye komünist hareketi tarafından daha da kararlı biçimde sahip çıkılmasını; ne onun devrimci mirasına yöneltilecek karşı-devrimci saldırı ve karalamalar, ne de onun devrimci mirasının içini boşaltma, bu mirası iğdiş etme çabaları engelleyemeyecektir. □

Adana cezaevinde başlayan açlık grevi...

Başlarafı sf: 6'da

Direniş boyunca, tutuklu ve mahkum aileleri, akrabaları canlı ve sıcak bir dayanışma, destekleme örneği sergilediler. Tutuklu ve mahkumların taleplerinin karşılanması doğrultusunda, cezaevi yönetimine ve faşist Türk devletinin çeşitli kademelerine baskı yaptılar. Tutuklu ve mahkum yakınlarının cezaevi yönetimine ve faşist Türk devletinin çeşitli mercilerine dayattığı taleplerin başında, siyasi koğuşların oluşturulması, siyasi tutuklu ve mahkumların hücrelerden çıkarılması geliyordu. Nitekim içerde ve dışarda yürütülen bu mücadeleler faşist Türk devleti üzerinde gereken etki ve korkuyu yaratmakta gecikmedi. Faşist "Halkçı" Parti devreye sokularak, Jandarma Komutanı derhal değiştirildi. Bu faşist elebaşının derhal pılıyı pırtıyı toparlayıp giderken sarfettiği; **"TİKKO'cular geldi burası alevlendi, daha önce iyi idi..."** şeklindeki sözleri, partimizin yiğit savaşçılarının direnişte oynadığı rolü bariz biçimde ortaya koymakta ve faşist Türk devletinin partimizden duyduğu korkunun boşuna olmadığını bariz biçimde sergilemekteydi.

Diğer yandan, direniş boyunca çeşitli biçimlerde tutuklu ve mahkum aileleriyle dayanışma içine girmekten geri kalmayan faşist Türk ordusunun "üniforma giydirilmiş köylüler 'den başka bir şey olmayan askerlerinden birisinin, tutuklu anne ve eşlerine söylediği şu sözler hem faşist Türk devletini ne tür tehlikelerin beklediğini göstermesi, hem de bize yapılan çok iyi bir çağrı olması açısından anlamlı ve öğreticidir:

"Onları sürekli destekleyin! Bu hepinizin savaş zaferi! İçerdekilerin daima sizin desteğinize ihtiyacı var!..."

Evet, hepimiz bu samimi ve içten çağrıya uymalı ve bütün gücümüzle, maddi, manevi her açıdan siyasi tutuklu ve mahkumların zindanlarda yükselttiği şanlı direnişi desteklemeliyiz! Zira onların tek "suç"u, bunca baskı ve işkencelere uğratılmalarının tek nedeni, bizim için, yani genelde halk için, halkın menfaatleri için savaşmaktır! O halde nasıl olur da böylesine onurlu ve yüce bir direnişe seyirci kalabilir, bu direniş meşalesini yükselten onbinlerce ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumla mümkün olan her türlü yol ve yöntemle sıkı bir dayanışma içine girme görevini savsaklıyabiliriz! □

Faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katledilişinin 1.yılında, ser verip sır vermeyen yiğit partizan

HASAN HAKKI ERDOĞAN YOLDAŞI ANIYORUZ!

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak kanaatlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıpta bize yardımcı olan şahıs ve gurupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zatan söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlatıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla da pişman değilim. Bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım. Neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Birgün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım."

İ.KAYPAKKAYA

Partımızın orsle/çekiç arasında yogrulmuş yiğit ve sınanmış çelik iradeli partizanlarından **Hasan Hakkı Erdoğan** yoldaşı, faşizmin işkence tezgâhlarıda hunharca katledilişinin 1. yılında, ölümsüz anısı önünde saygıyla eğilerek, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele azmimizi ve sınıf kinimizi daha da bileyerek anıyoruz!

H.Hakkı Erdoğan yoldaş, Elazığ ili Karakoçan ilçesi Pamuklu köyünde, 1960 yılında orta halli bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. Çocukluğu yoğun bir yaşam savaşı içinde geçti. Henüz genç yaşlarında devrimci mücadeleye atıldı. Önceleri "Halkın Kurtuluşu" taraftarı idi. Lakin İ.Kaypakkaya yoldaşın Marksist-Leninist düşünceleri ve komünist direniş ruhu kısa zamanda onu da sarmakta gecikmedi. "Halkın Kurtuluşu" küçük burjuva sağ oportünizmiyle olan bağlarını, bıçakla keser gibi kesip attı. 1976'lardan itibaren, önceleri örgütlü sempatizan, 1978'den itibaren ise üye olarak partimizin halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davasının kızıl bayrağı altında saf tuttu. Elazığ, Tunceli, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir İstanbul gibi bir çok ilde, partimizin çeşitli birim ve faaliyet alanlarında sorumluluk aldı, görev yaptı. Bir süre içinde de yayın organımız İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun Yazı Kurulu'nda yer aldı. Görev aldığı her yerde de yorulmak bilmeksizin çalıştı, üzerine aldığı en küçük bir sorumluluğu dahi, alnı açık başı dik biçimde layıkıyla yerine getirmeye özen gösterdi.

Bu süre içinde, biri Adana'da diğeri Elazığ'da olmak üzere, iki kez düşman güçleri tarafından ele geçirildi, ağır işkencelere maruz bırakıldı, sorgusuz sualsiz aylarca, yıllarca zindanlarda tutuldu. O her defasında da düşmana, onun kendisini en güçlü sandığı yerde, yani işkence tezgahlarında ve zindanlarda adeta kök söktürdü. Bu zorunlu sınavlardan, gözbebeği gibi sevip koruduğu partiye, halka ve devrime bağlılığını kanıtlayarak çıktı. Her seferinde de zindanlardan kurtulmayı başardı ve mücadelesini kaldığı yerden kesintisiz biçimde sürdürdü. Zira onun kitabında yılgınlığın, teslimiyetin, dönekliğin partiye, halka ve devrime ihanetin yeri yoktu.

Nitekim o, bu şanlı ve onurlu mücadelesini ihanetin, teslimiyetin, dönekliğin, yılgınlığın kol gezdiği bir ortamda, 12 Eylül faşizminin ağır baskı, terör ve tabi bat döneminde de, en küçük bir tereddüt dahi göstermeden aralıksız biçimde sürdürdü. Hem de faşist Türk devletinin kendisini en güçlü sandığı Türkiye'nin en büyük şehri İstanbul'da. Yiğit İstanbul halkı onu yıllarca bağrına bastı, düşmandan gizledi ve korudu.

Faşist Türk devleti yıllar boyu Türkiye'nin dört bir tarafında dıdık dıdık aradığı H.Hakkı ERDOĞON yoldaşı, Eylül 1984 başlarında İstanbul da partimize yönelik olarak düzenlediği bir operasyon sonucunda, ele geçirmeyi başardı. Bunda diğer bir dizi objektif ve subjektif etmenlerin yanı sıra, onun düşmanı taktik açıdan "küçümseyen" tavrının ve tedbirsizliğinin de önemli bir payı oldu. Zira düşman o anda bütün dikkatini onun üzerinde toplamış, hatta elinde daha başka isim ve adresler olmasına rağmen onları bir yana bırakıp bütün gücüyle H.Hakkı yoldaşı ele geçirmeye çalışmış ve netice de de ele geçirme başarısı göstermiştir.

Faşist Türk devletinin işkence timleri, hemen onun üzerine çullanmakta gecikmediler. Onu haftalar boyu en ağır işkencelere maruz bıraktılar. Amaçları belliydi: Onu çözmek, partiye, halka ve devrime ihanete zorlamak, ondam aldıkları bilgilerle partimize yeni bir darbe daha indirmek!

Lakin onlar bu kez de karşılarında sert ve kırılmaz bir kaya buldular. Kısa zamanada tüm umutları boşa çıkmakta gecikmedi. O, İ.Kaypakkaya, S.Cihan, M.Zeki Şerit yoldaşların ser verip sır vermeyen kızıl direniş ruhundan ilham alarak, partiye, halka ve devrime asla ihanet etmedi. Faşist caniler sonuçta çareyi onu hunharca katletmekte buldular, faşizmin ışkence tezgahlarında onu, 30 Eylul 1984'de hunharca katlettiler.

Fakat H.Hakkı Erdoğan yoldaşın dirisi kadar "ölüsü" de faşist Türk devletini öcü gibi korkutuyordu. Faşist Türk devletinin kolluk kuvvetleri, büyük bir gizlilik içinde köyüne götürdükleri naaşını, sıkı güvenlik önlemleri altında gömdüler. Yöre halkı üzerinde yoğun bir terör havası estirdiler. Çevrede günlerce nöbet tuttular ve H.Hakkı ERDOĞAN yoldaşın ölümü üzerine birtek kelime konuşulmasını dahi "yasakladılar"!

Elbette ki onların bu ölümcül korkuları boşuna değildi! Zira onlar H.Hakkı yoldaşın ölümünden kendi kaçınılmaz sonlarını görmekteydiler! Çünkü o, bire on bire yüz verecek bir tohumdu! Bu tohumlar halkımızın bereketli toprağında öbek öbek çiçek açacak, açan her çiçek faşist Türk devletinin kaçınılmaz çöküşünü biraz daha yakınlaştıracaktır!

H.Hakkı ERDOĞAN yoldaşa bu kızıl direniş ruhunu veren temel etken ne idi? Bu temel etken elbette ki onun, doğruluğuna yürekten inandığı ve uğruna baş koyduğu yüce **komünizm ideolojisi** idi. Bu öylesine güçlü ve yenilmez bir etkendir ki, tıpkı İ.Kaypakkaya, S.Cihan ve daha yüzlerce binlerce komünist gibi, onun faşizmi en güçlü olduğunu sandığı yerde, işkence tezgahlarında dize getirmesini, canevinden vurmasını sağladı.

Evet sınıf mücadelesi acımasızdır, zordur. O hayatın her alanında süren kıyasıya bir ölüm kalım savaşıdır. Bu mücadelenin en acımasız, en kıyasıya biçimde sürdüğü alanların başında ise **işkence tezgahları** gelmektedir. Faşizmin işkence tezgahları iyi bir sınav yeridir, iyi bir mihenk taşıdır. Gerçek komünistlerle sahte komünistler, gerçek devrimcilerle sahte devrimciler, partiye, halka ve devrime yürekten inananlarla bu inançları kof ve çürük olanlar en iyi şekilde orda ayrışır, elekten geçer. Orada sınıf mücadelesi bütün çıplaklığıyla kendisini ortaya koyar ve dişe diştir. İstisnasız herkesi kaçınılmaz biçimde **ikili bir yol ayrımına** sürer: Ya teslimiyet ya da direniş! Ya yenilgi ya da zafer! Ya ser vermek ya da sır vermek! İkisinin ortasında "üçüncü" bir yol yoktur ve olamaz da! En küçük bir kaçamak, en küçük bir yaltaklanma, en küçük bir tereddüt, en küçük bir yalpalama dahi sonuçta kişiyi gırtlağına kadar teslimiyetin, dönekliğin ve ihanetin batağına sürüklemeye, faşizmin ideolojisi önünde diz çökmeye ve onun zavallı bir oyuncağı haline getirmeye yetebilir! İşte **Şemsi Özkan** örneği! İşkence tezgahlarında başlayan ayrışma, onu sonunda faşizmin zavallı ve acınacak bir oyuncağı bir uydusu, insanlık onuru ayaklar altında çiğnenen sıradan bir paryası haline getirdi: İşte A.Haydar Akgün! lojik çüruklük, ona faşizmin önünde diz çöktürttü! O, faşist Türk devleti televizyonunda partimiz militanlarına "teslim ol" çağrıları yapacak kadar zavallılaştı, faşist işkencecilerin acınacak bir oyuncağı durumuna düştü! Peki ya H.Hakkı Erdoğan yoldaş ya S.Cihan yoldaş, ya İ.Kaypakkaya yoldaş! Onlar bu tayinedici ölüm/kalım sınavından parti için, halk için, devrim için, yüce komünizm uğruna seve seve ölümü kucaklıyarak, alınlarının akıyla çıktılar! Bu örnek tavırlarıyla halkımızın gönlünde taht kurdular, kızıl direnme ruhunun simgesi olarak halkımızın gönlünde ve mücadelesinde ölümsüzleştiler!

Evet, faşist Türk devleti sonunda H.Hakkı Erdoğan yoldaşı ele geçirip, işkence tezgahlarında hunharca katletmeyi ve **"tetkik edilecek nedenler neticesi vefat"** ibareli kargaları bile güldüren bir **"Ölü Nakil Bilgisi"** çıkartarak, bu hunharca cinayetinin üzerine "sünger" çekip, onu şimdilik kamuoyunun gözünde gizlemeyi "başardı"!

Ama hiç bir güç, onun diğer onlarca, yüzlerce binlerce cinayetinin olduğu gibi, bu cinayetinin de hesabını er ya da geç halkımıza vermesini engelleyemeyecektir! Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, faşist Türk devletinden işlediği tüm cinayetlerinin, işlediği tüm katliamlarının, işlediği tüm suçlarının hesabını mutlaka soracaktır!

Partimiz, H.Hakkı ERDOĞAN yoldaşın katillerini de mutlaka bulacak ve kendilerine layık olan cezayı mutlaka verecektir!

HASAN HAKKI ERDOĞAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

MONOLOG

—H.H.Erdoğan'ın anısına—

Otuz yaşını görmek isterdim
Düşmeden
Düşman eline(1)
Şimdi toprak oluşuma bakmayın
Hala aşığım hayata
Daha da tutkunum o yüce davaya
Elektrik değdiğinde, tenimi yaktı
Falakada şişti etlerim
İçimi sallayan kum torbasıyla...
Ama
Sızlarken kollarım askıda,
Gönlüm partideydi kavgada(2)
Dediler:
"Direnme yazıktır gençliğine,
Biz biliyoruz, doğrula sen de..."
Sizi kahbeler, riyakarlar...
Komünist olduğumsa bildiğiniz eğer,
Ben haykırıyorum onu, gururla!
Partiyse bildiğiniz eğer,
Bilirsiniz elbet, O'dur sizin celladınız!
Canlarım, yoldaşlarımsa istediğiniz
Halkımın gözlerine bakın
Birer birer göreceksiniz onları!
Bakın
İşte çırpınıyorlar
Susuz kalan balık gibi!
Direnen ben değilim, onlar
Yürüdükçe partim iktidara.
Can yoldaşlarım,
Nasıl ki ilk değilsem topraktaki,
Bilirsiniz
Sonuncusu da değilim.
Ama daha da bileyin bilincinizi,
Çok, daha çok, daha da çok...
Biliyorsunuz ki
Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık!

Cumali
4 Kasım 1984/İstanbul

(1) Hakkı Erdoğan yoldaş, yakalanmadan 5 gün önceki bir toplantıda sohbet ederken, kavgada bulunmak anlamında 30 yaşını dışarda görmek istediğini söylemişti. Faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katledildiğinde henüz 24 yaşındaydı.
(2) Hakkı Erdoğan yoldaş, askıda kollarından asılı bir haldeyken hayatını kaybetmiştir.

Libya çölünde işçi dramı!

Emperyalist sistemin derinleşen krizi, kendisini daha derin ve yakıcı bir biçimde emperyalizme bağımlı ülkelerde göstermektedir. Bin bir umutla ve vaadle geldiğimiz, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge bir ülke olan Libya'da da ekonomik kriz derinleşmektedir. Bir dönemler ülkenin zengin petrol kaynaklarından sağladığı paralarla, çeşitli ülkelerden onbinlerce işçi getiren, faşist Libya yönetimi, derinleşen ekonomik bunalımdan dolayı, bu işçileri kitleler halinde geri göndermektedir. Kaddafi yönetimi tarafından uzun bir zamandır sürdürülen yabancı düşmanı politika ekonomik krizin derinleşmesine paralel olarak yabancılara karşı vahşete dönüşmektedir. Tüm işçilerin ücretleri düşürülürken, Türkiye'li işçilerin Libya'dan dışarıya para transferleri kısıtlanmakta, binlerce işçi aylardır ücretini alamadığı gibi, alanlarda Türkiye'ye transfer edememektedir.

Son ekonomik önlemler dolayısıyla, işçiler paralarının transfer edilmeyen bölümüyle eşya almaktadırlar. Fakat bu seferde gümrükten çıkarılması engellenmekte, engellenen eşyalar önceleri geri verilirken, şu an geri verilmemektedir. Bu konuda söz söylemek dahi suç teşkil etmekte. Polisler ve askerler keyfi nedenlerle seni içeri atabilir, aylarca tutabilir. Soruşturma ve araştırma suçtur. Yoksa Libya yönetimine karşı çıkmış olursun. bu da yıllarca zindanlarda çürümen için yeterli nedendir. Bu konuda anlatmam gerekli olan bir olay var. Türkiye'ye çıkışlı giden bir işçi çıkaramadığı parasının bir miktarıyla bir teyp alır. Gümrükteki devletin silahlı kuklaları teyp'in çıkarılmasını reddederler. Bu olay o işçinin çok zoruna gider. Kızgın çölün içinde kazanmış olduğu paranın her kuruşunda bir damla ter, bir damla kan, horlanma, iteklenme, insan yerine konmama vardır. Bu nedenle öcünü teyp'i yere çarparak almak ister. Fakat kuduz olmuş çöl faresi, işçi kardeşimizi dövmeye başlar, işte bu hareket bardağı taşıran son damladır. Çünkü, polisin belindeki tabancayı kapan işçi beynine dayar fakat bu olayı izleyen başka bir polis işçiyi katleder. Hiç bir kimse bu konuda soruşturma yapamaz, üstelik katilleri de serbestçe dolaşır.

Şirkette çalışan işçilerde faşist Türk firmalarının yoğun baskısı ve sömürüsü altında inim inim inlemektedir. Bir çoğunun ücretleri 24-30 ay ve 3 yıl gibi verilmemektedir. Bunun dışında, sosyal imkanlar yok denecek kadar azdır. Parasını alamayan işçiler faşist devletin kurumlarına bile başvurmaktan çekinir hale gelmişlerdir. Çünkü askeri faşist Libyanın devlet kurumları işçilerin düşmanı, Türk firmalarının dostudur. Bunu içinde yaşadığımız pratik içerisinde bir kez ispatlıyabiliriz. İşte bir STFA, TEFA, TOKAŞ, ENKA, Saraçoğlu, Doğuş, Kozanoğlu, Korniş, Mitaş, Göktaş, Ano, Ece, Genel Mühendislik, PTK ve ismini sayamadığım 100'e yakın şirket işçilerin en tabii haklarını hayasızca gasp ederken, başta Libya devletinin ve onunla dost ilişkiler içerisinde olan faşist Türk devletinden destek almaktadırlar. Grevlerde 10'dan fazla işçi kardeşimiz Libya polisinin kurşunlarıyla katledilmiş, 100'e yakın işçi de yaralanmıştır. 1000'lercesi hiç bir hakkını almadan, verilmeyen ücretleri de dahil olmak üzere paldır, küldür, sınır dışı edilmiştir. Yine yaklaşık 10 kadar işçi, faşist Türk firmaları tarafından ipe çekilmiş ve bunlara intihar süsü verilmiştir.

İşçi kardeşlerimiz perişandır. Bir tarafta yoksulluk, işsizlik ve açlık, diğer tarafta zalim Türk devleti, Libya devleti, Türk firmaları ve bunların yarattığı vahşet; en kötüsü de örgütlenmemek, bu zalimlere karşı silahsız kalmak.

Yüzüne sosyalist maskesi geçiren Libya devleti, bir yandan faşist, işçi ve yabancı düşmanı uygulamalarından dolayı, geri işçilerin Libya devleti nezdinde sosyalizme kin duymalarına, hatta bir kısmı ehven-i şer mantığıyla hareket ederek faşist Türk devletini Libya devletinden daha şirin görürken, diğer yandan ileri bilinçli işçileri aldatmakta, onların bilinçlerini bulandırmaktadır. PKK ve Acil gibi siyasetler faşist Libya devletinin kendilerine tanıdığı bazı avantajlardan dolayı, Libya'daki gerici düzenin şakşakçılığını yapmakta, bu gerici faaliyetlerine bir de devrimci kılıfı çekmektedirler.

Biz TKP/ML sempatizanlarının Libya devletine, Türk devletine ve Türk firmalarına karşı işçilerin, emekçilerin ekonomik, demokratik hakları için yürüttükleri mücadeleye aktif olarak önderlik etmeleri, işçi ve emekçilerin kurtuluşlarının devrimle olacağının propagandasını kesintisiz olarak sürdürmeleri, Libya devleti kadar, PKK ve Acil'i de rahatsız etmekte, bunlar partimiz hakkında ipe, sapa gelmeyen karalamalarla uğraşmaktadırlar.

Son dönemlerde ise, ardı arkası kesilmeyen operasyonlar yine şiddetlenmiş 7. ayın içinde şirketlerin dışında çalışan işçilerin para transferi tamamen durdurulmuş ve oturumu olsun veya olmasın şirketlerde çalışan işçilerinde yıllık transfer hakkı 1000 dolara düşürülmüştür. Zaten sayısı çok az olan piyasa işçileri bir şaşkınlık içindedir, bu durumu bilen polisler halk içindeki vurguncular, ve hatta halktan insanların bir bölümü dahi yağmacılık yapmakta ne vurursak o kârdır diyerek hareket etmektedirler. Bu kervana faşist Türk firmaları da katılmaktadır. Parasını transfer edemeyen işçiler artan paralarını Türkiye de almak üzere % 50 karşılığında Türk firmalarına yatırmakta ve parayı yatırdığı tarihteki kurdan almak kaydıyla altı ay ve 1 yıl gibi bir süre de mahkemelerle alabilmekte tabii geri kalan para ancak çekirdek parası olabilmekte. Çünkü şirkete 3000 dolar veren işçinin 1500 doları kendisine aittir. Bu parayı yatırdığı kurdan altı ay sonra alma durumunda yüzde 30'luk bir bölümü develüasyon yoluyla elinden çıkmaktadır, mahkeme masrafları için % 10'luk bölümü avukata da % 10'luk bölümü geriye kalan bir hiç! Ancak bir yıl gibi bir sürede biriktirilen 3000 dolar yok olup gitmektedir.

Türkiye nin çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçileri bu çektikleri çilelerin dünya emperyalist sisteminin ve onun uzantısı faşist komprador patronağa devletinin eseri olduğunun bilincindedir. Bu düzenin çarklarını işleten ana dişli yok olmadığı müddetçe, bizler, o çarkların arasında kum gibi dağılacağız. Bizim için bir tek yol var. O da engebeli, yokuşlu ama hedefte umutlu ve güzel günler, biz olmasak bile istikbalini sağlamaya çalıştığımız çocuklarımızın bizim çektiğimiz ıstırapları çekmeyeceği günler...

—KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST KOMPRADOR LİBYA DEVLETİ!

Bir İKK Okuyucusu

Komünist Bilinç...

Baştarafı sf 15'de

ratle kırılabilmesi üzerinde de birinci derecede rol oynayacak olan merkezi önderlik sorununda kalıcı ve başarılı bir çözüme ulaştırılabilmesi, partimiz açısından başlı başına özgül ve hayati bir anlam ve öneme sahiptir. Dolayısıyla geçmişin sağladığı onca acı deney ve tecrübenin ışığında, önümüzdeki dönem içerisinde, partimizin bu düğüm sorununun da mümkün olduğunca bilinçli ve örgütlü tarzda çözülebilmesi için mümkün olan azami çaba sarfedilmek zorundadır.

İçinde bulunulan ağır yenilgi yıllarının, mümkün olduğunca **iyi bir okul** haline çevrilerek, bütün bu görevlerimizin layıkıyla yerine getirilebilmesi: hem partimizin kendi kendisini eğitip ilerletmesini sağlayacak: hem ardından sınıfını ve yığınları eğitip ilerletmesine hizmet edecek: hem de yenilgilerimizin nasıl içlerinde **zafer tohumları** taşıdığını dost düşman herkese alenen gösterecektir!

SON

Eylül Ayı Şehitlerimizi Anıyoruz!

★**HÜSEYİN ASLAN, HÜSEYİN ÇAPAROĞLU, CUMA GÜL, HASAN YILDIRIM, İSMAİL POYRAZ:** 2 Eylül 1977'de, İstanbul/1 Mayıs Mahallesi gecekondu direnişinde şehit düştüler!

★**BEHZAT FİRİK:** Eylül 1981'de, Dersim'de düzenlenen bir operasyon sırasında işkence altında katledildi!

★**İBRAHİM KARA, ALİ GEÇGEL:** 2 Eylül 1980'de, İzmir'de faşist Türk devletinin kolluk kuvvetleriyle giriştikleri çatışmada yiğitçe şehit düştüler!

★**PİR HASAN KULAÇ:** 5 Eylül 1981 de, Dersim/Ovacık Yazıören köyünde düşman güçleriyle giriştiği silahlı çatışmada yiğitçe şehit düştü!

★**MUNZUR GEÇGEL:** 9 Eylül 1980'de, abisi Ali Geçgel'in cenazesini almak için gittiği İzmir'de işkence altında hunharca katledildi!

★**SIRMA BOYOĞLU:** 14 Eylül 1978'de, İstanbul/Tuzla'da MHP'li sivil faşist canilerce katledildi!

★**ALİ KARADAĞ, AZİZ SÜER, MURAT DİRİ:** 26 Eylül 1983'de, Dersim/Hozat'ta kendilerini pusuya düşüren faşist Türk ordusu askerleriyle giriştikleri silahlı çatışmada yiğitçe şehit düştüler!

ÖLÜMSÜZ ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK
KIZIL KANLARI YERDE KALMAYACAK!

1 Eylül anti-emperyalist savaş günüdür!

KAHROLSUN EMPERYALİST, GERİCİ, HAKSIZ SAVAŞLAR! YAŞASIN DEVRİMCİ, HAKLI SAVAŞLAR!

Askeri Faşist Cuntayı Nefretle Lanetliyoruz!

Baştarafı sf: 3'de

Kendi Kaderini Tayin Hakkı mücadelesine ve köylülerin toprak mücadelesine karşı her zaman sıkıca birleşmişlerdir. Toprak sorunu devrimin temel sorununu oluştururken, milli sorun da en önemli sorunlarından biridir. Bu iki sorunda ancak Demokratik Halk Devrimi temelinde, proletarya partisi önderliğinde tüm uluslardan ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi ile çözülebilinir. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını serbestçe, kendi iradesiyle karar verebileceği özgür ve demokartik bir ortamın yaratılması, yoksul ve az topraklı köylülerin toprak taleplerinin gerçekleşmesi, halkın gerçek demokrasisine kavuşması ve ülkenin emperyalizmden bağımsızlığını kazanması, ancak ve ancak işçi sınıfı partisi önderliğinde, tüm milliyetlerden halkın mücadelesiyle mümkündür.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YOLDAŞLAR!

Faşist komprador patron-ağa devletinin, cuntası, parlamentosu halkın umudu olamaz. On yıllarca, çeşitli biçimleri altında yaşadığımız bu devletin,özü olan halk üzerindeki sömürü, talan, faşist baskı ve terör hiç bir zaman değişmemiştir. Değişiklikler her zaman biçimsel olmuştur. Bundan dolayı, faşist devletin yüzüne takmak için çabaladığı "demokrasi" maskesine ve bazı güçlerin bunu daha da cilalama çabalarına aldanmayalım. Emperyalizme göbekten bağımlı olan komprador patron ve toprak ağalarının siyasi partilerinin yalan ve demagojilerine, manevralarına ve bu oyunlara alet olan oportünist, revizyonist teşkilatlara karşı, devrim alternatifini dayatalım. İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devriminin ancak tüm ezilenleri kurtaracağının bilincinde olarak, devrim saflarında toplanalım.

Ülkemizde, demokratik devrime ulaşmanın, onu başarıyla gerçekleştirmenin biricik yolu proletaryanın ML partisi önderliğindeki halk savaşı yoludur. Bu yol, inişli, çıkışlı, zikzaklı, yenilgi ve zafer halkalarının birbirine geçtiği Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmenin biricik yoludur. Bu yol izlenmediği ve bu yolda sebat edilmediği sürece, ne kadar "Devrim", "Devrim" diye bağırsak da, başarıya ulaşmamız mümkün değildir.

ML'ler, tüm diğer görevleri bu yolda zafere ilerlemenin birer aracı olarak ele alırlar. Bugün halkın en geniş kesimlerinin güçlü talepleri haline gelen, genel af, işçi sınıfının sendika, grev ve toplu sözleşme haklarının elde edilmesi için mücadele ve genel olarak tüm demokratik ekonomik ve akademik talepler uğruna mücadeleler, demokratik halk devrimini gerçekleştirme mücadelesine ve onun biricik yolu olan halk savaşına hazırlık mücadelesine hizmet etmeli, ona tabi kılınmalıdır. Çünkü, Demokratik Halk Devrimi gerçekleşmediği sürece elde edilebilecek, sınırlı bazı hakların halkın, tüm emekçilerin yaşamında pek önemli değişiklikleri sağlıyamıyacağı gibi, gerçek kurtuluşu da sağlıyamayacaktır. ML'ler, eknomik, demokratik talepler için kitlelerin her zaman en ön saflarında mücadele ederken, bu mücadeleleri devrim mücadelesine tabi kılarlar, bu mücadelede kazanılan her mevziyi, devrimi sürdürmenin ve ilerletmenin bir mevzisi olarak kullanırlar.

Partimizin önüne esas görev olarak koyduğu, geçmişten gelecek için ders çıkarmayı, aldığımız yaraları sarmayı, partimize çeki-düzen verme görevine bağlı olarak, halk savaşı mücadelesinde bugünkü görev, güç toplamak, her türlü hazırlığımızı hızlandırmak olmalıdır. Halk savaşının 1. evresi olan Gerilla savaşı ve buna hazırlık, esas olarak kırlarda ve hayatın her alanında çok yönlü bir hazırlığı ve mücadeleyi içerir.

Bugün bunun somut biçimi kırlarda TİKKO önderliğinde gerilla birlikleri içinde örgütlemek, köylüleri köy milisleri temelindeçok yönlü bu savaşa hizmet edici yönde örgütlemek ve seferber etmek esas görevdir.

Baştarafı sf: 28'de

mişti. 1917 Ekim devrimiyle birlikte kapanan eski tip Burjuva demokratik devrimler çağı, yerine emperyalizm ve proleter devrimler çağı açılmıştı. Bütün gelişmelerin bilimsel bir çözümlenmesini yapan, Lenin ve Stalin yoldaşların canalıcı öneme sahip bilimsel tezlerini özümleyerek geliştiren, derinleştiren Mao Zedung, Yeni Demokratik Devrim konusunda ML'e katkılarda bulundu. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin içinde bulundukları devrim sürecini ifade eden ve özünü toprak sorununun oluşturduğu Yeni Demokratik Devrimin başlıca iki ögeden oluştuğunu (millidemokratik) berrak bir tarzda vurgulayan Mao Zedung yoldaş, bu devrimin üç temel silahının zafere gitmedeki tayin edici önemlerine işaret etti. Bunlar; işçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkarak, bağımsız politik bir güç olarak tarih sahnesinde gerçek rolünü oynamasını sağlayacak olan PARTİ, böyle bir partinin önderliğinde, silahlı mücadele seyri içinde ve nisbeten uzun vadeli bir dönemde gerçekleştirilecek olan, bütün devrimci sınıf ve tabakaların işçi-köylü temel ittifakı üzerinde bizzat birleşmesini ifade eden **Halkın Birleşik Cephesi** ve yine partinin kumandasındaki HALK ORDUSU'dur.

Bunlar olmadan, emperyalizmi ve uşaklarını altetmek için geniş emekçi kitleleri sevketmek, düşmanı yenmek mümkün değildir.

Yeni Demokratik Devrim sürecinde bulunan o günkü Çin toplumunun gerçeğini ML bir bakış açısıyla tahlil eden yoldaş Mao, Çin'de başçelişki, devrimin karakteri, yolu, görevleri, dost ve düşman güçler, devrimin itici güçleri, öncü, müttefikleri, esas mücadele biçimi vb. tüm konularda ML görüşleri net olarak ortaya koydu. 1921 tarihinde kurucularından biri olarak içinde yer aldığı ÇKP'nin tüm tarihi boyunca mütemadiyen süren iki çizgi mücadelesinde ML bayrağını sürekli yükseklerde tuttu. Cen Di Siyu, Wang Ming, Liu Şao-şi, Deng Siao-ping vb. tüm oportünist, revizyonist karargahların estirdikleri rüzgara karşı ceryana göğüs gererek devrimci kitleleri ML sancağı altında topladı, eğitti, silahlandırdı.

Yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tabii bir sonucu olarak, devrimin dengesiz bir gelişme göstereceğini ve sözkonusu yapının yasalarının ve kendine has çelişkilerinin ifadesi olarak Çin'deki savaşın uzun süreli bir karakter taşıyacağını başından itibaren doğru bir şekilde belirleyen Mao Zedung uzun süreli halk savaşı teorisini ortaya koydu. Bu savaş; şehirlerin kırlardan kuşatılmasıydı. Geri kırlık bölgelerin temel alınması, kızıl siyasi iktidarlar kurma yoluyla iktidarın parça parça alınmasıydı. Bu savaş özünde bir köylü savaşıydı. Kendine özgün aşamalara ayrılan bu savaş basit tektik bir askeri strateji veya iradi olarak dayatılmış bir plan değil, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının özgüllüklerinin tabii bir sonucu veya genel olarak devrimci savaşın bu tip ülkelerin yasalarına uygun olarak kazandığı anlamdır.

Çin gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerle kapitalist emperyalist ülkeler arasındaki farklılıkları ustaca tahlil eden Mao Zedung Çin gibi ülkelerin ekonomik, sosyal, siyasal yapısının objektif tahlilinin bir sonucu olarak silahlı mücadelenin tüm devrim dönemi boyunca taşıdığı stratejik tayin edici öneme işaret etti. Ve bu gibi ülkelerde esas mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğunu bu yol tutulmadan devrimin zaferinin, ilerlemenin hayal olduğunu berrak bir şekilde ortaya koydu.

Devrimin tüm temel konularında ortaya koyduğu programı her özgül döneme ustaca uygulayarak Yeni Demokratik Devrimi zafere ulaştıran ve durmaksızın sosyalizme geçerek sınıfsız toplum doğrultusunda ilerlemeye önderlik eden yoldaş Mao Zedung'un fikirleri, şanlı Çin devriminin dersleri sadece Çin açısından mı önem taşıyor? Şüphesiz ki hayır. Onun Yeni Demokratik Devrim öğretisi bugünde, dünde tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarının kurtuluş yolunu aydınlatan bir güneştir. Mao Zedung ML'in evrensel gerçeğini Çin şartlarına yaratıcı bir tarzda uygulayarak ve ondan çıkardığı dersleri genelleştirerek yarı-feodal, yarı-sömürge, sömürge ülkelerdeki komünist partilerine güçlü silahlar kazandırdı.

Sadece bu ülkelerdeki komünistlere değil, aynı zamanda Marksizmin 3 temel bileşeninde de, bilime yaptığı tayinedici katkılarla, sürdürdüğü yüce ve ölümsüz bir mücadele ile tüm dünya komünistlerini silahlandırdı.

Mao Zedung yoldaş tüm hayatı boyunca; revizyonizmin, oportünizmin her türlüsüne karşı ulusal ve uluslararası planda öldürücü darbeler vurdu, ML sancağının kızıllığını korudu, ve sadece ML'i kararlılıkla savunmakla kalmadı, daha da önemlisi onu geliştirdi, can alıcı katkılarda bulundu. Özellikle dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden Stalin yoldaşın ölümünden sonra, Kruşçef modern reizyonistlerinin kumandasında Stalin şahsında ML'e yoğun saldırılara girişildi. Bunun yanı sıra, aynı ortak kaynaktan gıdasını alan bilimum anti-ML akımlar proletaryanın bilimsel öğretisine daha da hayasızca bir saldırı için ayağa kalktılar.

Mao Zedung Kruşçef modern revizyonistlerine, Troçkistlere, Titocu revizyonizme, Avrupa "Komünist" revizyonizmine vb. karşı ML'in yüce öğretisini yükseklerde tuttu. Revizyonist akıma karşı cesaretle yüzmede dünya komünistlerine usta olarak önderlik etti, onların umut ve ilham kaynağı oldu. Mao Zedung'un ölümsüz önderliği tüm komünistler için her türden revizyonizme karşı bir zırhtı. Onun yol göstericiliği doğrultusunda hareket edenler ancak ayakta kalabildiler. Çünkü, revizyonist saldırıların yoğunlaştığı konular öyle tali ve basit sorunlar değil, Leninizmin temel tezleriydi. Bu konulardaki her türlü bulanıklık ve geri adım doğal olarak düşmeye ve revizyonizm karşısında teslimiyete götürecekti. Neticede böyle oldu.

Mao Zedung yoldaş, Leninizmin öğretisini elden düşürmeyerek yükseltti her türden revizyonizmle ML arasındaki berrak ayırım çizgilerini daha da derinleştirerek keskinleştirdi. Proletaryanın büyük öğretmeni ve bilimsel sosyalizm öğretisinin babası Marks yoldaşın kapitalist üretim ilişkilerinin bilimsel tahlilinin zorunlu bir sonucu olarak, çıkardığı proletarya diktatörlüğü fikri Lenin tarafından daha da zenginleştirildi. Stalin yoldaş tarafından kararlıca savunulan, uygulanan ve bu anlamda derinleştirilen proletarya diktatörlüğü konusunda Mao Zedung yoldaş Büyük Ekim Devriminden bu yana UKH'nın olumlu ve olumsuz mirasını ortaya koydu. Tecrübeleri özetledi. Çıkarılan canalıcı derslerle Marksizm-Leninizm ustalarının dahiyane fikirleri daha da derinleştirildi. Yapılan katkılarla doruğa ulaştırıldı.

Mao Zedung Marksizm-Leninizmin sosyalizm öğretisini, Ekim Devriminden sonra Sovyetler Birliği, Çin ve diğer alanlardaki pratik deneyimlerin bilimsel özeti ve olumlu, olumsuz tecrübelerden çıkarılan hayati önemdeki derslerden de yararlanarak zenginleştirdi. Mao Zedung; aynı şekilde Leninist proletarya partisi öğretisini, diyalektik materyalist dünya görüşü olan Marksist-Leninist felsefeyi, ML ekonomi politiği kısacası her başlıca unsurunda ML bilime yaptığı tayinedici seviyedeki katkılarla daha da geliştirdi.

Ve gösterdi ki; proletarya diktatörlüğü altında iki yol, iki sınıf, yani proletarya ile burjuvazi arasındaki ölüm kalım mücadelesi eskisinden daha da sertleşerek çok daha karmaşık bir hal alarak sürer. Kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan ve biçimi ne olursa olsun tümüne proletarya diktatörlüğünün tekabül edeceği bütün sosyalizm dönemi boyunca, sınıflar ve sınıf mücadelesi devam eder. Zaten proletarya diktatörlüğüne olan gereksinim ve tüm sosyalizm dönemi boyunca da devam etmesinin zorunluluğu sosyalizmde hala sınıfların ve sınıf mücadelesinin olması gerçeğidir. Aksi halde bir devletten (proletarya diktatörlüğüde olsa) bahsetmek saçmadır. Sosyalizm döneminin tümünde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme baş çelişmedir. Bu çelişmeyi kesin olarak ortadan kaldırmak, yani antika müzesine atmak, ancak bayrağında "herkesten yeteneğine, herkese ihtiyacı kadar" şiarının dalgalandığı sınıfsız toplum olan, komünizme varmakla mümkündür. Bu ise, burjuva hakkının kesin olarak ortadan kaldırıldığı, kafa ile kol emeği, kent ile kır, yöneten-yönetilen vb. tüm çelişmelerin artık tarihin karanlıklarına gömülmesine bağlıdır. Sos-

yalizmin tüm süreci ve biçimi ne olursa olsun bütün bu sürece tekabül eden proletarya diktatörlüğünün tüm dönemi boyunca bu çelişkiler ancak sürekli devrimi sürdürmek kaydıyla proletarya lehine geriletilebilinirler, ama ortadan kaldırılamazlar. Bunun içindir ki, proletarya diktatörlüğü altında devrim devam ettirilmelidir. Bu konudaki en ufak bir bulanıklık revizyonizme götürür. Ve zaten "Revizoynizmin iktidara gelmesi, burjuvazinin iktidara gelmesidir."

Yoldaş Mao Zedung tüm sosyalizm dönemi boyunca süren sınıf mücadelesinin esas olarak parti ve devlet iktidarı içinde yoğunlaşacağına dikkat çekti. Ve bunun için sınıf mücadelesinin sivri okunun esas olarak parti içinde kapitalist yolu tutan iktidar sahiplerine yöneltilmesi gerektiğine burjuvazinin komünist partisinin göbeğinde olduğunu ve bu yeni tip burjuvazinin baş düşman olduğuna doğru olarak işaret etti. Parti içinde özünde proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadeleden başka bir şey olmayan iki çizgi mücadelesinin şu veya bu seviyede de olsa mütamadiyen devam edeceğini vurguladı.

Partinin göbeğinde yeşeren yeni burjuvazinin maddi zemini tüm sosyalizm dönemi boyunca varlığı şu veya bu seviyede devam eden kapitalizmin devrettiği miraslardır. ve zaten sosyalizm her yönüyle (iktisadi, törel, entellektüel vb.) "rahminden çıktığı eski toplumun doğum damgasıyla damgalıdır." Yeni burjuvalar, Buharin, Liu Şao-şi, Deng Sio-ping örneklerinde olduğu gibi: Proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesine, yani; burjuva hakkın sürekli kısıtlanmasına, tüm burjuvazi üzerinde topyekün bir diktatörlük uygulanmasına, çelişkilerin berrak bir şekilde ortaya çıkarılarak üzerlerine gidilmesine, toplumun komünizm doğrultusunda ilerletilmesine, sosyalizm etiketli karşı-devrimci teorilerle sürekli karşı çıktılar. Şüphesiz ki, onlar savundukları bu karşı-devrimci davalarıyla aynı zamanda eski burjuvazinin de çıkarlarını yansıtıyor ve sözcülüğünü yapıyorlardı.

Nüveleri, Marks, Engels, Lenin'de de olan, ancak yoldaş Mao Zedung tarafından tayinedici düzeyde geliştirilerek, derinleştirilen ve sadece bazılarına işaret ettiğimiz bu ML fikirler, başından beri her türden modern revizyonistler ve onlardan bir türlü sıyrılamayan oportünistlerin her biçimlisi tarafından ateş hattına alınmıştır. Mao Zedung şahsında ML'e yönelen bu saldırıların başını çekme şerefi!! Kruşçef ve Brejnev modern revizyonistlerine verilmek zorundadır. Aynı yolda Deng-Hua karşı-devrimci modern revizyonist kliğinin başı çektiği üç dünyacı cephe, ve yine aynı ortak temele dayalı başını modern revizyonist troçkist kırması AEP dönek yönetici kliğinin çektiği, bir başka saldırı cephesi daha sonraki yeni yetmelerdir. Burada başlıcalarını saydığımız bu saldırı karargahlarından başka yine aynı onlar gibi burjuva dünya görüşü batağında beslenerek ortaya çıkmış olan ve genellikle diğerleri gibi aynı noktalarda ML'e saldıran özleri karşı-devrimcilikten başka bir şey olmayan Troçkist, Avrupa komünist akımlarda var.

Ne var ki, hepsinin kullandığı silahlar pespayedir. Gerici savaşlar beyhudedir. Mao Zedung yoldaşın sağlığında sözüm ona Mao savunuculuğu şampiyonu kesilen, ona kuru övgüler dizmekle bitiremeyen "Mao'nun yolundan dönersek lanet olsun bize" diyen bir dizi küçük-burjuva akım onun ölümünden sonra çarkettiler. Uluslararası burjuvazinin ve bil cümle modern revizyonistin saldırıları karşısında bocalayan, ve giderek ona teslim olan AEP'in ihanetiyle birlikte aynı yolda boy gösteren ülkemizdeki küçük-burjuva sağ ve sol oportünistlerin tekrarladıkları beş para etmez teorilere yabancı değiliz.

Bu zırva türküler geçmişte Kruşçef, Brejnev, Buharin, Deng Siao-ping, Li Şao-şi, Troçki gibileri tarafından çokça söylendi. Ama görüldü ki, bu şarkıların yazarları iflah olmadı, aynı şekilde şimdi onlarla idare etmeye çalışanlar da iflah olmayacaklardır.

Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolunda yürümeye azimli olan partimiz bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da modern revizyonizmin, Troçkizmin çöplüğünde yeşererek boyveren ve aynı markalı rezil, çürük silahları kullanan bütün saldırı karagahlarının yüzünü daha berrak açığa çıkarmaya, yüzlerindeki maskeleri parçalamaya devam edecektir. Uzun bir ölüm sessizliği döneminden sonra bataktaki çırpınışın can havliyle Mao Zedung şahsında ML'e sonu mutlaka hüsran olan zehiri yeniden kusmaya başlayan TDKP, DHB, İşçinin Yolu gibi oportünistler tamamiyle bir siyasal sahtekarlık örneği sergilemektedirler. "Yerin göğe uzaklığı" misali, her türden modern revizyonizmden uzak, dahası tüm ML düşmanlarının panzehiri, ölüm fermanı olan yoldaş Mao Zedung; Kruşçef, Deng gibi tescilli karşı-devrimci çetelerle aynı gösterilmeye çalışılıyor. Ancak yalan, iftira, demagoji ile karartılması mümkün olmayan, gerçeklere çamur atmayla onların lekelenebileceğini zannetmek umutsuz, boş bir hülyadır.

Deng, Kruşçef, Brejnev, Buharin'in kara zeminleriyle aynı olanlar kim?

Bunların tümü; "sosyalizmde sınıf mücadelesinin söndüğü, sınıfların olmadığı" türküsünü söylemiyorlar mıydı?

Bu teorinin sonucu olarak Deng Siao-ping; *"sosyalizmde esas halka sınıf mücadelesi değildir. Üretim araçları mülkiyetinin sosyalist dönüşümünün tamamlanmasıyla birlikte sınıflardan sınıf mücadelesinden bahsedilemez. Artık bu noktadan sonra üretim ilişkileri ve üst yapıya ilişkin devrim sona erer. Çünkü bu aşamada üretim güçleri ile, üretim ilişkileri, ekonomik alt yapı ile üst yapı arasında bir uyum vardır"* diyordu. Sınıf mücadelesinden bahsedilemeyeceği görüşünün doğal sonucu olarakta üretici güçler teorisini savunuyordu. Ve "ünlü", "ekonomik kasırga", "üç direktifi esas alalım" (hersey hangi yolla olursa olsun tarım, endüstri, savunma, bilim ve teknikteki modernleşme için) çizginın kızıl veya kara olması farketmez, önemli olan modernleşme faaliyetinde birşeyler yapabilecek insanların yetiştirilmesidir" veya diğer adıyla "Beyaz Kedi-Kara Kedi farketmez, fare yakalayan her kedi iyidir" şeklindeki tezlerini "sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesinin" olmadığı teorisi üzerinde yükseltiyordu. Buharin ve Li Şao-şi'nin "sosyalizmde bütün güçler uyum halindedir. Görev bunları aynı ortak zeminde bütünleştirmek, uyumu pekiştirmektir. Artık karşıt çıkarlı sınıflar yoktur" şekilli tezleri de herkesin malumudur. Kruşçef, Brejnev ve hempalarınında "sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesinden bahsedilemez" tezleri dipdiri hatırdadır.

Peki AEP ve yandaşlarının yeni Amerikalar keşfetmiş misali; "sosyalizmde karşıt sınıflar ve sınıf mücadelesi boş bir gevezelik ve Maocu bir uydurmacadır." şeklindeki görüşleri yeni midir? Görüldüğü gibi, aynı tezler geçmişte Kruşçef, Brejnev, Deng tarafından savunulmuştu, savunuluyorda.

Öyleyse Deng'ci, Kruşçef'ci olma hakkı kime teslim edilmeli? Açıktır ki, AEP ve yandaşı TDKP, İleri gibi oportunistlere...

Tüm dünya alem biliyor ki; üretici güçler teorisinin mimarları olan bilumum revizyonistlerin maddi teşvikçi vb. gibi zırvalıklarına karşı yoldaş Mao Zedung; sosyalizmde de sınıf mücadelesi esas halkadır. Devrime sarılmak, komünizme kadar devam ettirmek vazgeçilmezdir. Sosyalizmde devlet ve parti iktidarının kimin elinde olup olmadığı sorunu tayin edici sorundur. Bir kez ipler elden kaçırıldı mı, burjuvazi iktidarı gaspetmiş demektir. Bunun için siyasi çizgi herşeyi tayin eder, diyordu.

Bu görüşleri "Mao sosyalizm ve komünizmde devrimlerden bahsediyor, bu saçmalıktır" biçiminde alaya alan Kruşçef ve Brejnev'in bayrağını, aynı onların tezlerini haykırarak şimdi de AEP ve yandaşları sallıyorlar.

AEP ve yandaşları tıpkı Kruşçef ve Brejnev gibi ama daha da sinsi bir şekilde Leninist devlet öğretisini iğdiş ediyorlar. Proletarya diktatörlüğünün sadece lafzını ağzına alıyor, aslında onu devrimci içeriğinden boşaltıyor ve bir laf salatasına dönüştürüyorlar. Öyle ya! Mülkiyet ilişkilerinde sosyalist dönüşümün tamamlanmasından sonra madem "karşıt sınıflar yok" ve içte proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadeleden bahsetmek mademki "Maocu bir uydurma"

ise, proletarya diktatörlüğünün anlamı ne? "İçte baskı altında tutulacak bir sınıf bulunmadığına göre" proletarya diktatörlüğü sadece bir süs değil de, nedir?

Lenin yoldaşın da berrak bir şekilde vurguladığı gibi;

"Devlet sınıf çelişkilerinin **uzlaşmaz** (aç.L) *olmaları olgusunun ürünü ve belirtisidir.* **Nerede sınıflar arasındaki çelişmelerin uzlaşması nesnel olarak olanaklı değilse, orada devlet ortaya çıkar. Ve tersine, devletin varlığıda sınıf çelişkilerinin uzlaşmaz olduklarını tanıtlar.**" (abç, Lenin, Devlet ve İhtilal, sf: 12)

Ve yine; *"...Marks'a göre, eğer sınıflar arası uzlaşma olanaklı olsaydı, devlet ne ortaya çıkabilir, ne de ayakta kalabilirdi. Bol bol, Marks'dan sözeden dar kafalı küçük-burjuva profesör ve yazarlara göre, devletin rolü sınıfları uzlaştırmaktır.* **Devlet bir sınıf egemenliği** *örgütü, bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı örgütüdür..."* (açL, age, sf: 12)

ML'in devlet konusundaki görüşleri ana hatlarıyla bunlardır. Her yerde ve her zaman devlet sınıf çelişkilerinin uzlaşmazlığının ürünüdür. Bunun olmadığı yerde devletten bahsetmek saçmalıktır. Peki mülkiyet ilişkilerinde sosyalist dönüşümün zaferinden sonra içte karşıt çıkarlı sınıflar veya burjuvazi ortadan kalkıyorsa, proletarya diktatörlüğüne ne gerek var? Kruşçef gibi modern revizyonistler ML'e saldırıda biraz daha cüretkar davranarak artık proletarya diktatörlüğünden bahsedilemiyeceğini ortaya koyarak, SBKP 20. Kongresinde "proletarya diktatörlüğü.... SSCB'de artık gerekli değildir. Önce bir proletarya diktatörlüğü devleti olarak ortaya çıkan devlet, bugünkü safhada bütün halkın devleti haline dönüşmüştür" dediler.

AEP ve yandaşları, pınarlarında beslendikleri Kruşçef modern revizyonizmini daha utangaçca ama öz olarak onun bayrağını dalgalandırarak takip ediyorlar.

Sınıf mücadelesinin temel silahlarından biri olan ve bir sınıfın diğer sınıfa zulmetmesinin aracı olan devlet, sınıflar üstü değildir, aksine bir sınıfın diktatörlüğüdür. Peki burjuvazinin sınıf olarak kalktığının" söylendiği dönemde, proletarya devleti içte kim üzerinde baskının aracıdır? Çıkarları karşıt olan sınıflar olmadığına göre, halen sözüm ona varlığından utanmazca ama, sadece sözde bahsedilen proletarya diktatörlüğü, yoksa bağımsız bir hakem mi? Neresinden bakılırsa bakılsın, AEP ve yandaşları TDKP, İleri gibilerinin biçareliği ortadadır. Ve bu biçareliğin doğal sonucudur ki, "rahmetli" Enver Hoca!!! toplum içinde ve onun bir yansıması olarak parti içindeki sınıf mücadelesinin yasalarını revize ettiği için, ömrünün son yıllarını AEP içinde ortaya çıkan tüm çelişkileri serüvenvari, polis hikayeleriyle gerekçelendirmeye çalıştı.

Sosyalizm, proletarya diktatörlüğü, proletarya partisi gibi sorunlara yaklaşımda sergilenen "istikrarcı-uyumcu" metafizik-idealist mantığın sonucu olarak şeyleri ölü, cansız, ilişkisiz bir yığın olarak gören tüm revizyonistler diyalektik ve tarihi materyalizmin asıl özü olan şeylerdeki çelişki yasasını, yani zıtların birliği yasasını revize ettiler. Onları parti içinde iki çizgi mücadelesini redde, sosyalizmin kendine özgün çelişkilerini görmemeye vb. götüren felsefi temel bu noktada yatmaktadır. AEP ve yandaşları tıpkı Kruşçef gibi yer aldıkları metafizik, idealist pozisyonun bir sonucu olarak onlarla aynı ağızdan Mao yoldaşa dar deneyci, idealist adlandırma ile saldırdılar. Onların bu saldırıları da diğer konularda olduğu gibi, Marksist felsefenin Mao şahsında bombardımana tutulmasıdır. Söyledikleri Mao Zedung hep zıtların birliğinden bahsetti, mücadelesinden bahsetmedi, o çelişkileri Buharin gibi bütünleştiren ve uyumunu savunan böylece mücadeleyi dıştalayan bir pozisyondadır. O, pratiği toplumsal gerçeğin kıstası olarak görmekle dar deneycidir, şeklindeki zırvalardır. Konuya ilişkin ilkin yoldaş Mao Zedung'un söylediği nedir?

"Şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır" (Mao Zedung, Teori Pratik, sf: 26) Bütün modern revizyonist, oportünist anti-ML akımlar bundan yola çıkarak, Mao'nun mücadeleyi dıştaladığı sonucunda kol kola girip küfürnamelerini diziyorlar. Yoldaş Mao'nun sözkonusu alıntısına veryansın edenler, Mao'nun Lenin'den yaptığı *"Doğru anlamda diyalektik, eşyanın özündeki çelişkilerin incelenmesidir"* (age, sf: 26) aktarmasına ne diyorlar? Lenin şeylerin özündeki çelişki yasasını diyalektiğin aslı ve özü olarak görür. Yoldaş Engels'te *"Hareketin kendisi bir çelişkidir"* (Anti Dühring) der. Peki neden Engels ve Lenin yoldaşlara da açıkça idealist diye küfretme cesareti gösteremiyorsunuz? Açıktır ki, işin esası Mao şahsında ML'in tüm ustalarını topa tutmaktır. Ancak nafile! Baylarımızın kafaları örümceklenmiş. Zıtların birliği zaten mücadelesini doğal olarak kapsar. Bu onların zıtlığının tabii bir sonucudur. Ancak bu mücadelenin temelinde yatan onların birliğidir. Kavranması gereken temel nokta da budur. Açıktır ki, şeylerdeki çelişkiden bahsedilmeden onlar arasındaki mücadeleden, dönüşümden bahsetmek mümkün değildir.

Lenin bunu, *"Birin ikileşmesi ve çelişkinin parçalarının birliği, diyalektiğin aslı özüdür"* diyerek, net olarak vurgular.

Çelişki üzerine ünlü öğretisiyle Marksist-Leninist felsefeye tayin edici katkılarda bulunan yoldaş Mao çelişkinin evrensel ve mutlak olduğunu ortaya koymakla kalmadı. Aynı zamanda çelişkinin özgüllüğü, baş çelişki ve bir çelişkinin ana yönü, karşıtların özdeşliği ve mücadelesi, çelişkide antagonizmanın yeri konularını da bilimsel olarak çözümledi Marksist felsefeyi daha güçlü bir şekilde sınıf mücadelesinin hizmetine soktu. Onun ışığında gelişmeleri yorumladı. Durumun nasıl değiştirileceğini ortaya koyarak, Marksist felsefeyi toplumu dönüştürme mücadelesinin emrinde güçlü bir silah haline getirdi.

Pişkin bir iki yüzlülükle yoldaş Mao Zedung'u Buharin gibileriyle aynı gösterenlere, Mao Zedung yoldaşın saldırıya uğradığı konuya ilişkin net olarak ifade ettiği fikirlerle cevap vermek gerçeği daha berrak gösterecektir.

"... Önce birşeyin gelişme sürecindeki her çelişkinin iki yönünün her biri, varlığını öteki yönde bulur ve her iki yön aynı varlıkta birlikte bulunur. Sonra, çelişik iki yönün her biri, belli koşullar altında birbirlerine dönüşmeye eğilimlidir. Özdeşlik terimi ile işte bunu demek istiyoruz." (Mao, Teori ve Pratik, sf: 59)

Ve aynı yerde Lenin'den şu aktarmayı yapar: *"Diyalektik, karşıtların nasıl özdeş olabileceğini; özdeş duruma gelebileceğini (değişip özdeş duruma gelebileceğini) hangi koşullar altında birbirine dönüşüp özdeş olabileceğini, insan aklının bu karşıtlara, niçin ölü, katı şeyler olarak bakmayıp, bunları yaşayan, koşullara bağlı, değişebilir ve birbirlerine dönüşebilir şeyler olarak görmesi gerektiğini anlatan teoridir."* (Lenin'den aktaran Mao, Teori ve Pratik, sf: 60)

Ve bunu yorumlayan yoldaş Mao, *"Her süreçte çelişik yönler, birbirlerini dıştalar savaşır, ve birbirine karşıdır..."* sözleriyle mücadele ve dönüşüm sorununu uzun uzadıya, berrak bir şekilde izah eder.

Diğer taraftan Mao yoldaşa getirilen dar deneycilik saldırısı da, pespaye, çürük, ve sağlam dayanaklardan yoksun revizyonist bir öz taşımaktadır.

Bilginin diyalektiği, teori ve pratik ilişkisi konularında idealist metafizik bir konumda duran AEP ve yandaşları diğer alanlardaki gibi bu konuda da Kruşçef korosunda yer alıyorlar.

Bu konuda yoldaş Mao'nun *"Doğrunun tek ölçü, yalnız toplumsal pratik olabilir. pratik, diyalektik materyalizmin bilgi teorisinde baş ve temel görüş noktasıdır."* (Teori ve Pratik, sf: 10) sözlerini ampirist olarak değerlendirenler: Lenin'in *"Pratik teorik bilgiden daha yüksektir. çünkü sadece evrensel olmakla kalmaz, aynı zamanda gerçeklik ile iç içedir."*

Engels'in; *"Başlangıçta eylem vardı ve insan eyleminin, insan kurnazlığının bu güçlüğü, yaratılmasından çok önce bunu çözdü. Tatlının ispatı onun yenmesidir."* (Engels, Tarihi Maddecilik, sf: 102)

Lenin'in "pratiğin bakış açısı bilgi teorisinin ilk ve temel bakış açısıdır", "Bir kavramı kurabilmek için, deneysel olarak anlamaya, incelemeye, deneyselden gerekle yükselmeye başlamak gerekir. Yüzmeyi öğrenmek için, suya at-

➡

Türkiye Kürdistan'ında Vahşet Bütün...

Baştarafı sf: 7'de

cilli çömez Uğur Mumcu'dur. Genel Kurmay Başkanlığının "Doğu ve Güneydoğu'daki olaylara ilişkin açıklamalar" toplantısına ve konulan çözüm önerilerine alkış tutan bu alçak, Türk hakim sınıflarının "bölücülük", "vatan millet birliği" çığırtkanlığı temelinde yükselttikleri ırkçı, şöven, faşist baskıları överek göklere çıkarıyor. Kürt milli hareketlerinden sadece bazıları olan Koçgiri, Dersim, Şeyh Sait isyanlarını kafatasçılık, emperyalizm uşaklığı toprak ağalığını güçlendirmek olarak damgalayan bu çapulcu; faşist Mustafa Kemal'in ırkçı, faşist katliamlarını, topyekün imha alçaklığını utanmazca ağalığa, gericiliğe karşı mücadele olarak akıyor. Ve bunlara karşı olma temelinde herkesi birliğe çağırıyor. Tüm burjuvaların kol kola yürüttükleri bölcülük yaygarasına karşı durulmalıdır. Bu yaygara devrimci geçinenleri dahi çeşitli seviyelerde etkilemektedir. Bilinmelidir ki; Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı) hiçbir koşula bağlanmaksızın kayıtsız, şartsız savunulmadan gerçek anlamda demokrat dahi olunamaz. Ülkemizde bunun somut anlamı Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmaktır. Başka ulusu ezen hiç bir ulus özgür olamaz. Özellikle hakim ulustan devrimciler Türk şovenizmine karşı oldukça duyarlı olmalı, Kürt ulusunun varlığına, kendi kaderini özgürce belirleme hakkına yönelik her türden saldırıya karşı durmalıdırlar. Şüphesiz ki, ezilen ulus devrimcileri de, komünistleri de her türden dar ulusal bakış açılarından, ulusal imtiyazcı yaklaşımdan, ulusal ayrıcalık kafasından uzak proleter enternasyonalist bir mantıkla hareket etmelidirler. Ulusal sorunu tutarlı bir şekilde çözüme kavuşturacak, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini sağlayacak yegane güç en devrimci sınıf olan proletaryadır.

Gerçek kurtuluş ve her türlü eşitsizliğe karşı tutarlı mücadele, ancak onun yükselttiği sancak altında toplanmakla mümkündür. Ülkemizde bu sancağı çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü örgütü TKP/ML ka'dırıyor!

Emperyalizmi, feodalizmi kovmak için, Demokratik Halk Devrimi mücadelesini, Halk Savaşı yoluyla zaferle taçlandırmakla, faşist baskı, zulüm, katliam, idam, milli baskıya son verilebilinir. Bugünkü temel şiarımız olan Demokratik Halk İktidarına ulaştıktan sonra durmaksızın sosyalizm ve sınıfsız toplum doğrultusunda yürümekle gerçek kurtuluş yolundan gidilebilinir.

—KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
—YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
—TÜM MİLLİYETLER İÇİN TAM HAK EŞİTLİĞİ!

lamak gerekir." sözlerine ne diyorlar? Dedikleri ve yaptıkları açık. Mao'ya yönelen saldırılar bu örneklerde de görüldüğü gibi, aslında onun şahsında ML'e yönelen saldırılardır.

Bu saldırıların kaynaklandığı metafizik idealist felsefe, insan bilgisinin kökünün pratik olduğu, teorinin pratikten çıktığı gerçeğini reddeder. Böylelikle bilginin kaynağını, Marksist bilgi teorisini izah edemez.

Madde, bilinç, alt yapı, üst yapı, ekonomi, siyaset arasındaki ilişki de birincillerin genel olarak esas oldukları, diyalektik ve tarihi materyalizmin A.B.C'sidir. Ne var ki, yalnızca bunu kabul etmekle kaba materyalizmle araya kalın bir çizgi çekilemez. Bu gerçeğe işaret eden Marks, Engels ve Lenin'in nüve halindeki fikirlerini derinleştiren yoldaş Mao Zedung'un **belli koşullar altında** ikincillerin tayin edici hale gelebileceği şeklindeki dahiyane fikirlerine idealizm biçimde suçlamalarla çamur atanlar, diğer alanlardaki saldırılarında da gösterdiğimiz gibi, Mao şahsında ML'e saldırmaktadırlar.

Bir sınıf mücadelesi olan ve sosyalizm şartlarında burjuvaziye karşı proletaryanın büyük bir siyasal devrimi olan ve tam zamanında gündeme getirilen ve bundan sonra da getirilmesi zorunlu olan şanlı Büyük Proleter Kültür Devrimi konusunda AEP, TDKP ve benzerlerinin kustuğu revizyonist zehiri aynı zehirin mucidi olan Kruşçef, Brejnev, Deng çok daha önceleri kusmuşlardı.

Deng Siao-ping o zamanlar "bu hareketle iyi parti kadroları yönetici mevkilerden uzaklaştırıldılar", "parti ayak takımına peşkeş çektirildi." vb. biçimli feryatlar yükseltiyordu.

Kruşçef-Brejnev modern revizyonistleri ve bilumum destekçileri BPKD ile alaşağı edilmiş karargahların imdadına yetişmeye çalışıyorlar ve Mao Zedung önderliğinde "revizyonist karargahları bombalayın" direktifi temelinde başlayan ve milyonlarca devrimci kitleyi kapsayan bu büyük siyasal devrimi her konuda yeriyorlardı.

Onların "Marksizm-Leninizmin ideolojik, politik düşmanı MAOİZM" adlı kitaplarda sosyal-faşist ideologları aracılığıyla gündeme getirdikleri tezlere sarılan AEP ve TDKP gibileri de aynı nakaratları tekrarlıyorlar.

Parti içinde iktidar sahibi burjuva karargahlara karşı Mao Zedung'un önderliği ve doğrudan yol göstericiliği altında büyük biratılganlık ve insiyatifle öne atılarak komünizm için harekete geçen devrimci kitle hareketinin büyük dev gücünü "sefillerin cehaleti", "ayak takımının kargaşası", "saray darbesi", "partiyi hiçe sayma geri bilinçli kitleleri partinin üzerine çıkarma" vb. şeklinde karalayan AEP ve TDKP bugün beyhude yere kendilerini aklamaya çalışan Deng ve şürekasına kan veriyor.

Sözümona bugün karşıyız dedikleri, Deng ve Liu Şao-şi'nin karşı-devrimci karargahlarının o zamanlar yerle bir edilmesine üzülüyorlar. Öyle ya! "Ayak takımı" partide ipleri ele geçirmiş, Deng ve Liu Şao-şi kliğine karşı ayaklanmamalıydı. Aksi durum partiye karşı ayaklanma anlamına gelir! AEP, TDKP'nin diğer konularda olduğu gibi, bu rezaletleri de ortadadır.

Bu noktadaki haçlı sefeleri de Mao üzerinden ML'e yöneliktir. Troçkinin köylü düşmanlığı, emperyalizmin feodalizmi tasfiye edebileceği tezlerini, tek tip devrim teorisi çığırtkanlığına vs. hayasızca sarılan AEP ve yandaşlarının rezaletleri bu kısa yazının konusu içinde anlatılmayacak derecede yoğun.

Bazı yönleriyle de olsa gösterdiğimiz gibi, Mao Zedung'a yönelik saldırılar aslında ML'e yönelmiş saldırılardır. Neden Mao Zedung Savunulmadan Marksizm-Leninizm Savunulamayacağı böylelikle anlaşılır bir şey değil mi?

Enternasyonal proletaryanın büyük öğretmenlerinden, yüce komünist Mao Zedung'u ölümünün 9. yıldönümünde saygıyla anarken; bir kez daha haykırıyoruz;

Mao Zedung Savunulmadan, Marksizm-Leninizm Savunulamaz!

Günümüzde Marksizm-Leninizmi savunup, savunmamanın mihenk taşı, Mao Zedung'u savunup savunmamaktır. Her türden revizyonist, oportünist, troçkist vb. anti-ML akımlarla;ML'ler arasındaki kalın ayrışım çizgisinin temelini yoldaş Mao Zedung'a yaklaşım sorunu oluşturmaktadır.

Daha berrak ifade edilecek olursa: **Mao Zedung Savunulmadan Marksizm-Leninizm Savunulamaz!**

Özellikle bugünkü dünya ve ülkemiz koşullarında Mao Zedung'u adına layık bir şekilde savunup, savunmama meselesi, hayati derecede daha da özel bir anlam taşımaktadır. Mao'ya dayanılmadan, onun ML hazinesine yaptığı tayinedici düzeydeki katkıları savunulmadan ve hayatın her kesitinde azimle takip edilerek uygulanmadan, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelede sağlıklı bir zeminde yürümek mümkün değildir. Mao Zedung'un şanlı öğretisine kararlıca sarılınmadan Komünist olunamaz. Nihai amaç sınıfsız toplum için mücadelede, emin yürüyebilmenin, her türden karşı-devrim karşısında secde etmemenin, çürümemenin, ayakta kalmanın, ML düşmanlarının her alandaki saldırılarına dizlerimiz titremeden göğüs gerebilmenin garantisi; yoldaş Mao Zedung'un ölümsüz fikirleriyle donanmaktan geçer...

Marksizm-Leninizmin ustalarından biri olan Mao Zedung yoldaşın yaşamı ve mücadelesi proleter dünya devrim kavgasının yolunu aydınlattı, aydınlatıyor. O; tüm yaşamı boyunca karşı-devrime ve her türden ML düşmanlarına karşı durdu. Proleter dünya devriminin zaferi için mücadele eden dünya proletaryası ve ezilen halklara yenilmez güçlü silahlar verdi. Marksizm-Leninizmi her alanda geliştirdi, zenginleştirdi. Büyük bir öğretmen olarak Uluslararası Komünist Hareket'e her alanda önderlik etti, yol gösterdi, gösteriyor.

O; ML'in evrensel gerçeğini Çin şartlarına ustaca uyguladı.

Yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo ekonomik yapıya sahip Çin'in ilk aşamada DHD sürecinden geçerek sosyalizme ve giderek sınıfsız topluma ulaştırılabileceğini ortaya koydu. Leninist kesintisiz aşamalı devrim teorisinin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki anlamını bilimsel olarak çözümledi. Böyle ülkelerde Demokratik Devrim sürecinden geçilmeden sosyalizme gidilemeyeceğini, aksine DHD'nin sosyalizm için zorunlu bir hazırlık olduğunu, "sosyalist devrimin DHD'nin kaçınılmaz bir sonucu olarak gündeme geleceğini" vurguladı. Doğrudan sosyalist devrime geçilmesinin mümkün olmadığı, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin ilk durağı olan DHD'nin eski tip bir burjuva demokratik devrim de olmayacağını ortaya koydu. Bu devrimin amacının burjuvazi önderliğinde bir burjuva devlet ve onun altında kapitalist bir toplum oluşturmak olamayacağını ortaya koyan Mao Zedung yoldaş, DHD'de proletaryanın önderliğinin vazgeçilmez bir zorunluluk olduğu, amacın proletarya önderliğinde bütün devrimci sınıf ve tabakaların ittifakına dayalı ve proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan Demokratik Halk Diktatörlüğünü kurmak ve onun altında Yeni Demokratik bir toplum inşa etmek ve burda çakılmadan durmaksızın giderek sosyalizme ve sınıfsız topluma doğru ilerlemek olduğunu ifade etti. Mao Zedung burjuvazinin böyle bir devrime önderlik edemeyeceğini ve onu sonuna kadar götürmeyeceğini berrak bir tarzda ortaya koydu.

Bilindiği gibi, rekabetçi kapitalizm süreç içinde tekelci kapitalizme dönüştü. Kapitalizmin en üst aşaması ve can çekişme dönemi olan emperyalizm olarak adlandırılan bu safhanın bütün karakteristik özelliklerini, gündeme gelen değişiklikleri dahiyane bir şekilde tahlil eden Lenin yoldaş, proletarya devrimlerinin arifesi olan bu gelişme dönemiyle sermayenin ulusal sınırları yıkarak uluslararası bir niteliğe büründüğünü ve böylelikle kapitalist dünya pazarının kurulduğuna işaret etti. Ve artık yeryüzünde finans kapital tarafından paylaşılmamış ve onun ağına düşmemiş tek karış toprak parçası yoktu. Kapitalist gelişmelerini tamamlamamış geri feodal ülkeler, dünya emperyalist sisteminin sömürü zincirinin birer halkaları haline geldiler. 1840'lardan itibaren zaten devrimlerden korkar hale gelen burjuvazi, her yönlü siyasal bir gericilik olan emperyalizm aşamasıyla birlikte ilerici olan ne varsa bütün barutunu tüketmişti. Emperyalistler hakimiyetlerini sürdürebilmek için, ağlarına taktıkları sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde en geri üretim biçimi olan feodalizmle sıkı bir ittifak kurdular. Girdikleri ülkelerde kendi iradeleri dışında her ne kadar feodalizmin çözülmesine yol açtılarsa da, bilinçli ve iradi olarakta onu ayakta tutma ve yaşatma işine dört elle sarıldılar. Ve feodalizm artık emperyalizmin temel dayanağı haline geldi. Zira bu onun boyunduruğunu sürdürmesine daha çok sömürebilmesine elverişli bir maddi zemin yaratıyordu. Böylelikle burjuvazi her yönlü gericileş-

Devamı sf: 24'de